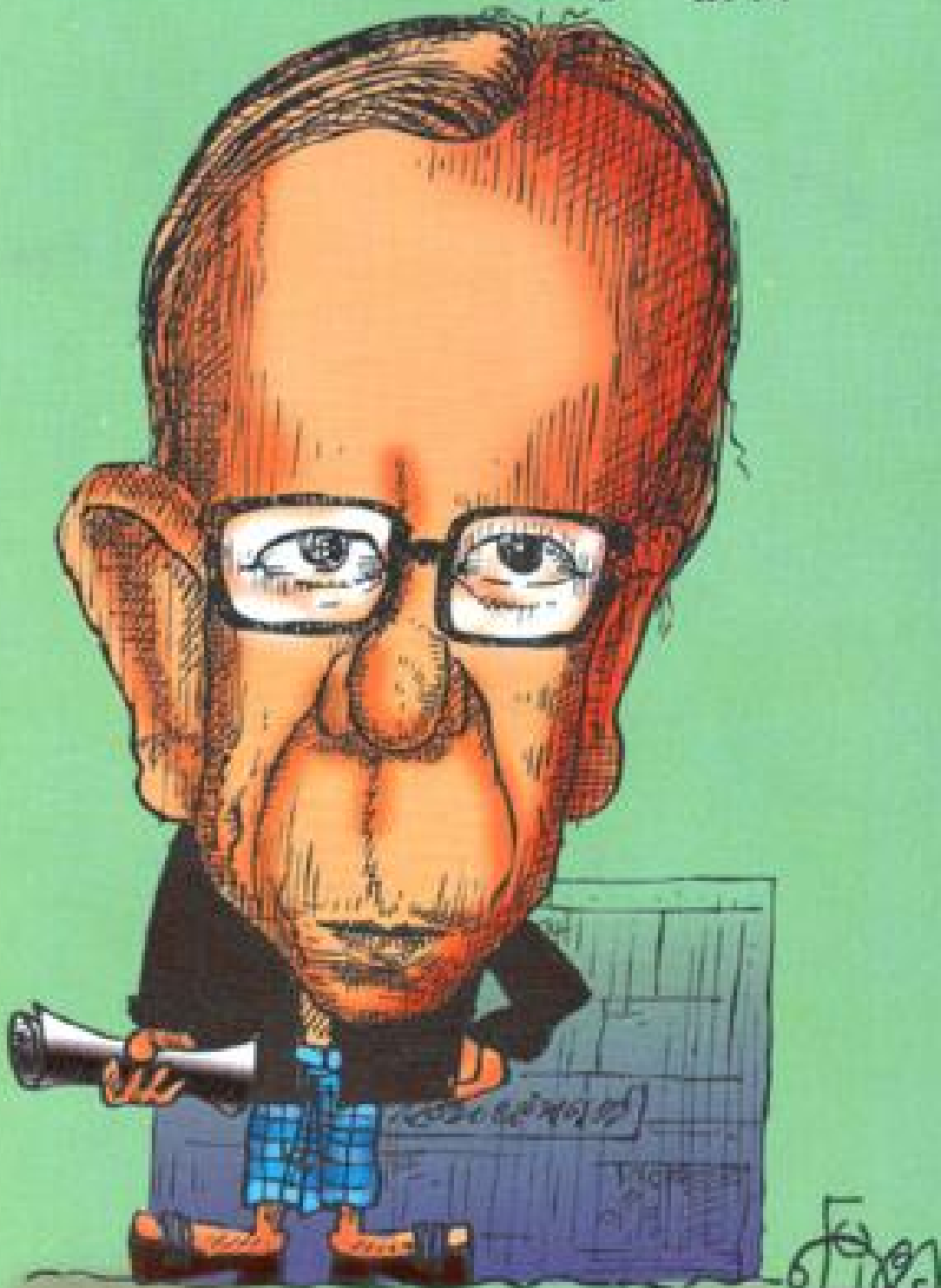

စိုးညွန့်

ကစိုးညွန့်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

Handwritten signature or mark in the bottom right corner.

ဖြန့်ချိရေး

မိုးကျော်သူ

စာပေ

**အမှတ်တံဆိပ်(ဒုတိယ/ဝဲ)၊ ညှစ်လမ်း(အလယ်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ဇူလိုင်လ - ၂၀၁၆**

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☞ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☞ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☞ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☞ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုးအဆိုးမြင်ဝါဒများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ☞ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ☞ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ☞ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအားတုံ့ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☞ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☞ အမျိုးသားပြန်လည်စည်လုံးညီညွတ်ရေး။
- ☞ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☞ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☞ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ☞ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်မိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☞ ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ☞ နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☞ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ☞ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☞ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ☞ တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မိုးညွှန်၏

ကမိုးညွှန် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၁၀၆၃/ ၂၀၀၂(၁၂)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်	၃၈၄/ ၂၀၀၃(၄)
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၅၀၀ ကျပ်
မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်	ကာတွန်းမြေဇာ
ကွန်ပျူတာ	ရင်သူအောင်
မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	ဦးတင်အောင်ကျော် စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် (၈၇)၊ ၅၆ လမ်းတို၊ (၂)ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ	ဦးအောင်မြတ်သူ၊ ယာယီ (၇၆၆) ပြည်မြန်မာစာအုပ်တိုက် အမှတ် (၁၈၈)၊ (၃၈)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ဖြန့်ချိရေး	ရန်ကုန်မြို့။ မိုးကျော်သူစာပေ အမှတ် (၁၈၈)၊ (၃၈)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
	ဖုန်း: ၀၁ - ၂၈၆၀၈၈

မာတိကာ

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၏

အမှာစာ ၂

စကုဆိုသောသတင်း ၇

ဗလာနံသေခြင်းတရားကို ၁၇

မေဖလားဝါးကလေး

ကားတိုက်ခံရခြင်း ၂၇

အန်ကူဆိုသော ကောင်မလေး ၄၀

ညတာရှည်သော ထိုတစ်ည ၄၈

အချက်မသိတော့ ၅၇

လင်ကလေးတစ်ယောက်

ကောက်ယူရခြင်း ၆၈

ကျွန်တော့် ဦးလေး ဦးဘအေး ၇၇

ပြူးပြူးဆိုသောကြောင် ၈၈

ဦးကြွက်နီ ထိမ်မဲ ၉၆

ဘွားမြေးလေး ၁၀၇

အရက်ဖြတ်မိလေသောအခါ ၁၁၆

မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှု ၁၃၀

ကြည့်လုပ်ကြပါ ဆရာတို့ရယ် ၁၃၉

ကျွန်တော် သန်းဖေလေး ၁၅၁

မီးသွေးခဲမို့ မည်းသတော် ၁၆၁

‘ဆင်ဖြူရှင်အောင်ပန်း၏ အမှာ’

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ပုဆိုးချက်ပြုတ်ဝတ်သည်ကို မနှစ်မြို့သော်ငြား၊ ဂါဒီယန်သတင်းစာပါ ရုပ်ပြောင်ကောင် ဖိုးညဏ်’ကိုကား၊ ပုဆိုးချက်ပြုတ် ဝတ်ထားပါလျက်နှင့် သဘောကျနေမိသည်။ မျက်နှာထားက ခန်းခနဲ မျက်နှာ၊ မြန်မာလူရွှင်ကြီးများတွင် တွေ့ရတတ်သော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုဖိုးညဏ်က ဝတ္ထုထရေးသောအခါ၊ တစ်ပုဒ်တည်းဖြင့် သတိထားမိ၏။ သတိပြုမိသော ထိုဝတ္ထုမှာ မီးသွေးရောင်းသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး မစိန် မပါလျှင်လည်းမပြီး။ မီးသွေးကို ရေဆွတ်ပြီး ရောင်းလျှင် ရွေးဆည်သူ များမှာ လက်မပေသောကြောင့် သဘောကျသည်။ ရောင်းသူမှာလည်း အလေး ချိန်တိုးသောကြောင့် တွက်သားမိသည်။ သို့သော် ဖိုးညဏ်သည် မီးသွေးကို ရေမထိုးရဲ။

ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ရစဉ်က စာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူ၍သာ ထင်မြင်ချက်ပေးမိသည်။ သူ့စာက သရော်စာမဟုတ်၊ နောက်ပြောင်စာလည်း မမည်၊ ငေါ့စာ ထေ့စာ ဟူ၍လည်း မခေါ်သာ။ ခန်းခနဲစာဖြစ်သည်။

ဖိုးညဏ်၏ခန်းခနဲစာများကို ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖတ်ရပါသည်။ ဖတ်ရသည့် အခါတိုင်း **ဆရာ(ဦး)တင့် တယ်** ၏ **ဘကြီးမွန်** နှင့် ယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ရံခါတွင် ဆရာ၏ကလောင်ခွဲတစ်ချောင်းဖြစ်သော **‘အောင်မြင်’** ၏လေကြောထဲ သို့ ဝင်သွားသည်ကို သတိပြုမိပြန်သည်။

ဖိုးညဏ်တွင် ဆရာများစွာရှိသည်။

အရင်းနှီးဆုံး လက်ဦးဆရာမှာ သူ့နောင်တော် **(ဦး)တင့်တယ်**၏ ဘကြီးမွန်းနှင့် အောင်မြင်တို့ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် **(ဦး)ဝေခ** နှင့် **(ဦး)မောင်ထင်**တို့ ရှိကြသေးသည်။ အခြားတစ်ဘက်တွင် **(ဦး)မိုးဟိန်း**နှင့် **ကြပ်ကလေး** လဒတို့ ရှိသည်။ **မောင်စည်သူ**ကား အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ဝတ္ထုများ အရေးများသော်ငြား၊ ထေ့တေ့တေ့ဝတ္ထုကလေးများ ထွက်လာတတ် သေးသည်။ ထိုဆရာများ၏အငွေအသက် ထုံရစ်နေခဲ့သော ဖိုးဉာဏ်သည် ဟာသရေးသူမဟုတ်။

မဟုတ်စေကာမူ ဟာသနှင့် လာငြိနေသည်။

ဟာသစာကလည်း အပြောတွင်သာ ဟာသဟူ၍ ‘ဆံတုတ်တိုက်’ ရောချ လိုက်သော်လည်း၊ ရယ်စရာမဟုတ်သော ဟာသစာ အမျိုးအစား များစွာ ကွဲနေ သေးသည်။

ဟာသတွင် ဖင်ဆောင့်ပြီးရယ်ရသော ဟာသမှာ ရယ်စရာဖြစ်သည်။ သို့သော် မချည့်ပြီးကလေး ပြီးရသော ဟာသမှာ ရယ်စရာလည်း မဟုတ်။ ပြက်လုံးလည်း မဟုတ်ပေ။ ထေ့စာများ ဖြစ်သည်။

ထေ့စာများတွင် အနည်းငယ် အထေ့များသွားလျှင်၊ ငေါ့စာဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဤသည်တွင် အရှိန်မသပ်၊ မချုပ်ထိန်းပါက သရော်စာ ဖြစ်သွားပြီ။

လူအချို့သည် ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်၏။ အချို့ကား လူသာ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်၏။ အချို့သော်ကား စိတ်သာလျှင် ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်၏။ အချို့သော်ကား လူရောစိတ်ပါ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်ရာ၊ သူတို့သည် ထေ့စာမျှသာ နာသာခံခက် လက်ခံနိုင်ကြငြား၊ အထေ့များသွားသော ငေါ့စာကိုကား မခံနိုင် ကြတော့ပေ။

သို့သော် ခန်းခနဲ စာမှာမူ၊ အူယားရုံကလေးမျှသာ ယားသည်။ နာသာ ခံခက် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမဆိုက်။ ဒေါသဖြစ်စရာလည်း အကြောင်းမပေါ်။

ဟာသကား ဟုတ်ပါ၏။ ခန်းခနဲစာကား မြင်တတ်ရန်လိုသည့်နည်းတူ အပြောတတ်ရန်လည်း အရေးကြီးလှသည်။

ဝါးလုံးကွဲရယ်ချအောင်ရေးရန်သည် ခန်းခနဲစာရေးသည်နှင့်စာက လွယ်၏။

မခံချည့်မခံသာဖြစ်အောင် ရေးဖို့လည်း လွယ်သေးသည်။

နာသာခံခက်ရေးရန်လည်း ခန်းခနဲစာထက် လွယ်သည်။

ခန်းခနဲစာကား လွန်ရော ကျွဲရော၊ သွားကလေးပေါ်သည်အထိ ပြုံးရုံမျှ
သာဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ အူယားရုံကလေးမျှသာ ခံစားရမှ ခန်းခနဲစာဖြစ်သည်။
သည် 'ခန်းခနဲ' စာကို ဖိုးဥာဏ် ရေး၏။

သရော်စာ လှောင်စာ ငေါ့စာကို တစ်လတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် တစ်လလျှင်
နှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ်နှုန်း ရေးကောင်းရေးနိုင်မည်။ ခန်းခနဲစာကိုကား တစ်လတစ်ပုဒ်
ရေးထုတ်နိုင်ရန် မလွယ်ကူပေ။

စာမူမပေးလျှင် မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ ရပ်စဲမည်ဟု ခြိမ်းချောက်သောကြောင့်
စာရေးစားပွဲတွင် ဖျစ်ညှစ်ပြီးထိုင်သော်ငြား၊ ခန်းခနဲစာကား ရင်ထဲတွင်မရှိပါက
ထွက်မလာပေ။ နေမကောင်းသော ကျွဲကို အစာခွက်ရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွား၍ကား
ရပါ၏။ အစာစားအောင်ကား လုပ်၍မရသကဲ့သို့ပေတည်း။

ဖိုးဥာဏ်သည် သူ့ဇာတိတွင်သုံးသော လေပြတ်ဖြင့် ခေါ်သည့် 'ကမ္ဘာ့မဂ္ဂဇင်း'
ကို သူ့စာများတွင် ယူပြီးသုံးထား၏။ သူသည် ဤသို့ သုံးစွဲရကောင်းမှန်း
သိအောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရမည်။

သူသည် သူ့ဆရာ(ဦး)သာကမိုး၏ လှောင်စာများကိုလည်း အပုဒ်ပေါင်း
များစွာ ဖတ်ဖူးပေမည်။ ကွယ်လွန်ပြီးသူ (ဦး)ကုသ၏ ရယ်စရာ မောစရာများ
ထဲမှ အထွေအငေါ့ ကလေးများသည် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ကပ်ကျန်ခဲ့မည်။
(ဦး)လဒ၏ ဟာသများ။ (ဦး)ကြပ်ကလေး၏ ကသိကအောက်များ။ သူလည်း
ကွယ်လွန်ပြီးသူပင်ဖြစ်သော 'လုံးချင်း' ဆရာ(ဦး)မိုးဟိန်း၏ ယိတိတိ
ပြီတိတိကလေးများကိုလည်း ခံစားဖူးပြီ။ ဘကြီးမွန်း၏ ခန်းခနဲ ပြောဟန်ဆိုဟန်
ပြောပေါက်ဆိုပေါက်များကိုကား အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေဟန်တူသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖိုးဥာဏ်အမည်ခံသည့် ကလောင်သည် ခန်းခနဲ ကလောင်
တစ်ချောင်း ဖြစ်လာဟန်တူပေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုရေရှားရေ ရေးသား
ပြီး စုဆောင်းလိုက်သောအခါ 'ကမ္ဘာ့မဂ္ဂဇင်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ' ဖြစ်လာ၏။

ယင်းတို့အနက် ဖတ်ဖူးသည်လည်း ရှိ၏။ မဖတ်ဖူးသည်လည်း ပါဝင်၏။
'စကုဆိုသော သတင်း'

ထိုဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ဖူးသော်ငြား၊ မမှတ်မိပါ။ ယခု ဖတ်ကြည့်မိမှ ဖတ်ဖူးပါ ကလားဟု သတိရသည်။ ရှားပါးသတင်းဆိုပြီး အားရပါးရ ရေးထည့်လိုက် သော်လည်း၊ သင်္ဘောတွေ လေးထောင့်ဖြစ်နေပုံကို သူတစ်ပါးထောက်ပြမှ သတိ ထားမိသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မထိဟုဆိုရစေကာမူ၊ အနာအခံ ရှိသူအတွက်ကား အနာထဲသို့ စင်မည့် ဆားတစ်ပွင့်ပင်။

‘ပြူးပြူး ဆိုသောကြောင့် ’ ရေးဖွဲ့ပုံကိုကြည့်။

ဝတ္ထုကို အိမ်ထဲသို့ ကြွက်ခဲလျက် ပြေးဝင်လာသော ကြောင်တစ်ကောင် ဖြင့် ဖွင့်လေသည်။ ထို့နောက် မည်သို့ ဆက်ဖြစ်မည်နည်းဟု ဇာတ်လမ်းသမား များက စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘာမျှ ဆက်မဖြစ်ဘဲ ကြောင်သည် စားပွဲအောက်တွင် ကြွက်ကိုခဲလျက် မာန်ဖီရင်း ပြီးသွားလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသောကြောင့်၊ စားပွဲအောက် ဝင်ဝပ်ခြင်းဖြင့် စသော ဖိုးဉာဏ်၏ဝတ္ထုသည် စားပွဲအောက် ကြောင်ဝပ်နေလျက်ဖြင့်ပင် ပြီးဆုံးသွား သော်ငြား၊ ဝတ္ထုထဲ၌ မယ်စိန်ကို ဦးထိပ်ထားလျက် သူတစ်အိမ်သားလုံးပါ၏။ အရိုးဒေါ်မယ်မကြီးပင် ပါလိုက်သေး၏။

သို့သော် ခနိုးခနဲ မရေးလျှင် မဖြစ်သဖြင့် ခနိုးခနဲ လုပ်ပုံက ဤသို့ဖြစ်၏။

“ကြောင်က ကြွက်ခုတ်သော အကြောင်းသည် ၊ တကယ်တော့ ဘာမျှ မဆန်း။ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြောလောက်သော အကြောင်းမဟုတ်။ သဘာဝ ကျသော ကိစ္စတစ်ရပ်သာဖြစ်သည်။ ကြွက်သည် ကြောင်၏ရန်သူ၊ ကြွက်သည် ကြောင်၏အစာသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြွက်ကိုမြင်လျှင် ကြောင်သည် ခုတ်ရမည်၊ စားရမည်။ ဤသည်မှာ ကြောင်ဟူသော သတ္တဝါနှင့် ကြွက်ဟူသော သတ္တဝါ စပေါ်ကတည်းက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည့် နိယာမတရားတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“သို့သော်လဲ ပေါ့လေ။ တစ်ခါတရံဆိုတာက ရှိလေတော့၊ တစ်ခါတရံ သဘာဝတရားဆိုတာ လွဲမှားဖောက်ပြန်တတ်သည် မဟုတ်လား။ မိုးတွင်းမှာ မိုးရွာချင်မှ ရွာမည်။ နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးရွာချမှလည်း ရှိတတ်ပြန်ရာ၊ ဤသည်ကို သဘာဝဖောက်ပြန်သည်ဟု လက်ခံလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ပြူးပြူးဆိုသော ကြောင်တစ်ကောင် ကြွက်ခုတ်တတ်ခြင်း မရှိဟုဆိုလျှင် လက်ခံ ကြရမည် ထင်ပါသည်။”

စာဖတ်သူ သရိုးသရိဖြစ်စေရန် ဤကဲ့သို့ ခန်းခနဲ ရေးအပြီးတွင် ကြောင်ကို ချဲ့ပါလေတော့သည်။ လူဆယ်ခါစားလျှင် ကြောင်လည်း ဆယ်ခါစားပုံ၊ ဘေးအိမ်တစ်အိမ်မှာ ထိုကြောင်၏ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေပုံ၊ ငါးတန်းကျောင်းသူက အရေးပေးပုံ၊ ထို့ကြောင့် ခိုးစားတတ်ပုံ၊ လူယက်စားသောက်တတ်ပုံများဖြင့် ...။

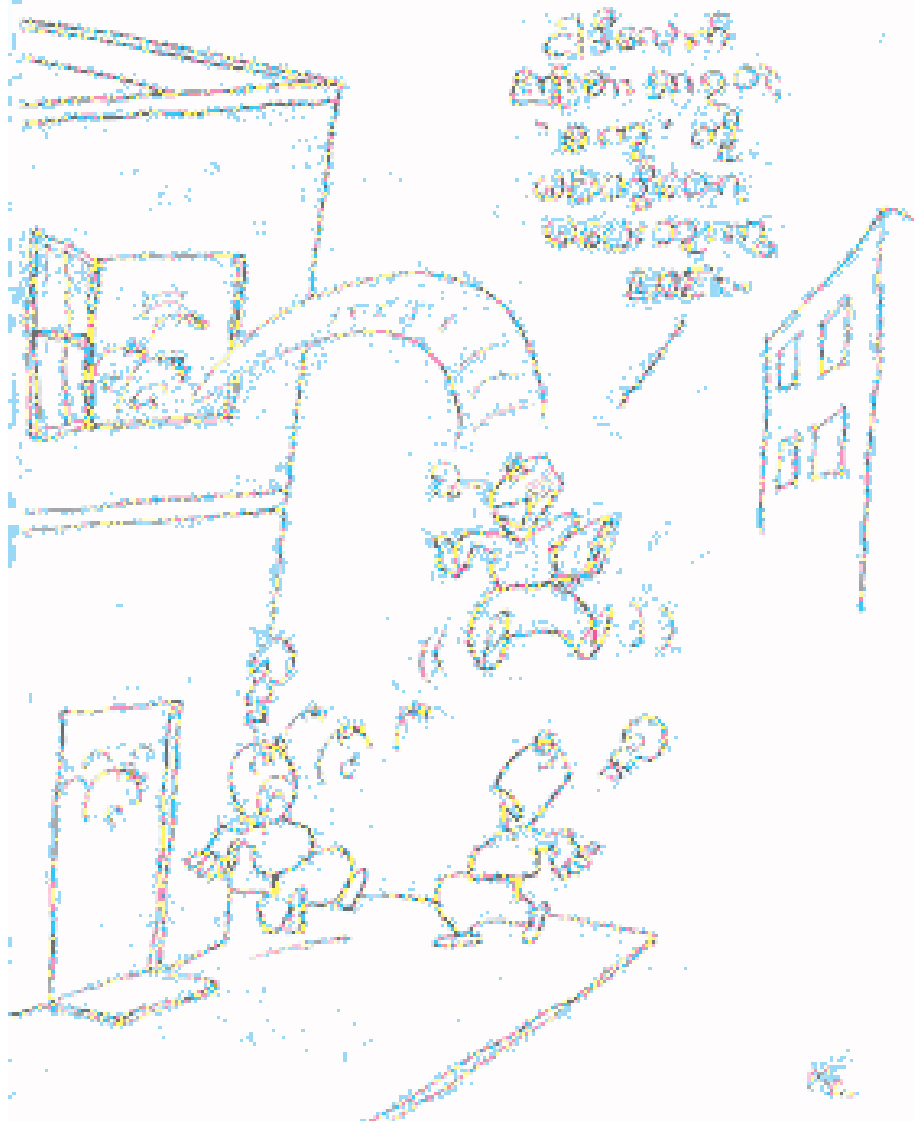
စာမျက်နှာ ၁၀ မျက်နှာမျှ ရှိသွားသောအခါ၊ ယနေ့ ဝတ္ထုတိုများမှာ သည့်ထက် ပိုပြီး ရှည်ရန် မသင့်တော့ပြီ။ ပြူးပြူးအကြောင်းမှာလည်း စုံစေ့သွားပြီ။ ထိုအခါတွင် ထိုကြောင် စားပေါက်လမ်းပိတ်ပုံများဖြင့် အပြီးသပ်သည်။

အပြီးသပ်ရာတွင် ရိုးရိုးချုပ်ပါက ဖိုးဉာဏ်နာမည်ပျက်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ခန်းခနဲ လုပ်သည်။

ခန်းခနဲ စာကား၊ ခန်းခနဲစာရေးအုံးမှဆိုကာ စက္ကူကိုချပြီး ဘောပင်ကို ဖွင့်သော်ငြား၊ ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်လာမည်။ ခန်းခနဲ ရေးရန်သင့်သော အကြောင်းအရာ ရထားပါလျက်၊ ခန်းခနဲ စိတ်ဖြစ်ပေါ်မနေလျှင် ကောင်းသော ခန်းခနဲစာ ထွက်လာရန် မသေချာပေ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဖိုးဉာဏ်၏ ဝတ္ထုတိုများ အထွက်နည်းခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဆင်ဖြူရှင် ဒေါင်းနိုး

စကုဆိုင်သောသတင်း

‘ကမ္ဘာ့ဥက္ကဋ္ဌ ခင်ဗျားကို ပြည်တွင်းရေကြောင်းက ဖုန်းဆက်နေတယ်’
‘ဟုတ်လားဗျ ဘယ်တုန်းကလဲ’
‘မနက်ကပဲ ခင်ဗျားလာရင် ဖုန်းဆက်ပါအုံးတဲ့’
‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူး၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

သတင်းစာတိုက်သို့ ကျွန်တော်ဝင်လာသည်နှင့် ရေးဖော်များကဆီး၍ ပြောကြသည်။

ပြည်တွင်းရေးကြောင်းဌာနက ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ခြင်းမှာ ယနေ့ သတင်းစာတွင်ပါလာသော ကျွန်တော်၏သတင်းနှင့် ပတ်သက်နေမည် ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော်သိသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်လောက်က ပြည်တွင်းရေးကြောင်းဌာနသို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းရေးကြောင်းဌာနက သင်္ဘောများ ဝယ်ယူထားသည် ဆိုသော သတင်းရ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကြားသည့်အတိုင်းပင် ထိုသတင်းမှာ အမှန် ဖြစ်နေသည်။ ပြည်တွင်းရေးကြောင်းဌာနသည် ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း အသုံးပြုရန် ဝယ်ထားသော ထိုသင်္ဘောများ ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာမည်ဟု သိခဲ့ရပေသည်။

ထိုရရှိသောသတင်းကို ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ရာ ယနေ့ထုတ် သတင်းစာ တွင် မျက်နှာဖုံးမှ စကုသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြပါရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သတင်းထောက်တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိတစ်ယောက်တည်း ထူးထူး ခြားခြား သတင်းရလျှင် များစွာ ဝမ်းသာကြရသည်။ ထိုသတင်းကို စကု (Scoop) သတင်းဟု ခေါ်သည်။

သတင်းစာတိုက်အနေဖြင့်လည်း ပါရီးပါစဉ် အခြားသတင်းစာများတွင် ပါသည့်သတင်းထက် မိမိ၏သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်တည်းကသာ ဖော်ပြနိုင် သော သတင်း၊ သတင်းဓာတ်ပုံများကိုသာ အလိုရှိကြသည်။

မိမိတစ်တိုက်တည်းသာ ဖော်ပြနိုင်သော သတင်း၊ သတင်းဓာတ်ပုံများဖြင့် သာ အခြားသတင်းစာများကို ပြိုင်၊ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်သတင်း၊ တစ်ဦးတည်း၊ တစ်တိုက်တည်း သတင်းရဖို့ သတင်းစာတိုက် များက ကြိုးပမ်းသကဲ့သို့ သတင်းထောက်များကလည်း ကြိုးပမ်းကြသည်။ ထိုကိုယ်ပိုင်စကုသတင်းများအတွက် သတင်းစာများက ငွေကို နှမြောခြင်းမရှိ သုံးကြသည်။ ပေးကြသည်။ ချီးမြှင့်ကြသည်။ သတင်းထောက်များကလည်း ငွေကြေးထက် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် စကုသတင်းကို အာသာငမ်းငမ်း လိုက်ကြသည်။

စကုသတင်း များများရေးနိုင်သော သတင်းထောက်အဖို့ သတင်းစာ လောကတွင် ပျံတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်ရသည်။ ထိုသတင်းထောက်မျိုး ကို သတင်းစာတိုက် အသီးသီးက လခ ကောင်းကောင်းပေး၍ အလှအယက် ခေါ်ချင်ကြသည်။

သတင်းစကုများနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာဆရာအသင်း၊ သတင်း ထောက်အသင်းတို့က ဆုပေးလေ့ရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သတင်းဆုနှင့် ပတ်သက်၍ ပူလစ်ဇာသတင်းဆုသည် အထင်ရှားဆုံးဆု ဖြစ်သည်။ ရွှေ ကလောင်ဆုမျိုးလည်း ပေးတတ်ကြသည်။ အခြားသော ဆုလာဘ်များလည်း ပေးတတ်ကြပါသည်။

စကုသတင်းအတွက်ဆိုလျှင် သတင်းထောက်ချင်းလည်း မညှာကြပါ။ ပြိုင်ကြသည်။ သတင်းစာတိုက်ချင်းလည်း ပြိုင်ကြသည်။ သတင်းစာဆရာများ သည် သတင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အပေါင်းအသင်းမရှိ။ ဆွေမျိုး မရှိ။ ညှာတာမူ မရှိ။ သတင်းလောဘ၊ သတင်းမောဟ ဖုံးလွှမ်းကာ ဘာဆို ဘာမျှမမြင်။ ဘယ်သူ့ ကိုမျှလည်း မထောက်ထား။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆံသည်။ သတင်းသာ ရမည် ဆိုလျှင် ဘာဘဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ဝံ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာ၏ လက်သုံး စကားဖြစ်သော ‘ထူးရမည်၊ ဦးရမည်’ ဆိုသည့်နောက်သို့ အလိုက်လွန်သော အခါ တိကျမှု၊ မှန်ကန်မှုဘက်က တစ်ခါတရံ အားနည်းမှုများ ဖြစ်တတ်သကဲ့သို့ အမုန်းရန်ဘက်များလည်း ပွားတတ်ကြရသည်။

သို့သော် သတင်းစာသမားသည် သတင်းသာရလျှင် အားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရဲရမည်။ ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်ရော၊ မိမိသတင်းသည် မိမိတစ်ယောက်တည်း၊ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသာရသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုသတင်းအတွက် ခံစားရသည့် ဝမ်းသာရွှင်မြူးမှုသည် ဘာနှင့်မှယှဉ်၍ ရမည်မထင်ပါ။

တစ်ခါက မစိန်ညွန့် ဆေးလိပ်ခုံကို ခါးပြတိုက်သွားသည်။ ခါးပြမှာ စိန်ခါးမြောင်ဆိုသော ခါးပြကြီးဖြစ်သည်။ စိန်ခါးမြောင် ခါးပြအကြောင်းသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံ ခါးပြနှင့် စိန်ခါးမြောင် ခါးပြကြီးအကြောင်း အလှအယက် သတင်းတွေ ရေးကြသည်။

သို့သော် စိန်ခါးမြောင်၏ပုံကို သတင်းစာထဲတွင် မည်သူမျှ မဖော်ပြနိုင်ကြ။ စိန်ခါးမြောင်ကို ဖမ်းမိသော်လည်း ရဲက ဓာတ်ပုံ အရိုက်မခံ။ တရားခံကို ရုံးထုတ် သောအခါ အဝတ်ဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ၍ ရုံးထုတ်သည်။ ရုံးတော်၌ ဓါတ်ပုံမရိုက်ရ။

သတင်းစာများအဖို့ အတော် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စိန်ခါးမြောင်ပုံရရေး အမျိုးမျိုး ကြိုးပမ်းကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာကလည်း ခွင့်မပြု။ တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကိုပြ၍ ငြင်းသည်။

ဤတွင် သတင်းစာသမားတို့ ပို၍ နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် စိန်ခါးမြောင်ပုံရရေး နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးပမ်းကြရာ စိန်ခါးမြောင်ပုံရရေး အနံ့ကို ကြေးမုံက ရသွားသည်။

စိန်ခါးမြောင်သည် တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းဆေးဆရာမှတ်ပုံတင်ရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ...

ကြေးမုံသတင်းထောက်သည် တိုင်းရင်းဆေးဆရာများ မှတ်ပုံတင်ရုံးရှိရာ ၂၇ လမ်းကို (ယခင် ထီရုံးလုပ်ခဲ့သည့်နေရာ) ပြေးလေတော့သည်။

မြေမြေခြင်း ခြေမြင်ကြသော အခြားသတင်းထောက်များကလည်း ကြေးမုံသတင်းရသွားပြီ ဖြစ်သည်ကို သိသည်နှင့် ၂၇ လမ်းသို့ အပြေးလိုက်ကြသည်။ ကြေးမုံသတင်းထောက်က ဆေးဆရာမှတ်ပုံတင်စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် လှန်ရှာကောင်းနေစဉ်၊ အခြားသတင်းထောက်များ ရောက်လာသော အခါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူရှာပြီးသား ဖိုင်များကိုသာ အခြားသတင်းထောက်များဖက် ထိုးပေးပြီး၊ သူက ဆက်ရှာသည်။ ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ စိန်ခါးမြောင်ပုံ။ သူ ဘာလုပ်မည်နည်း။ အခြားသတင်းထောက်များကလည်း အနားမှာ။

ကိုယ်ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်ထားရသော သတင်း။ ဘယ် ... သူတို့ကို ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့သာ ပေးလိုက်လျှင် ဘယ်လိုလုပ် စကုသတင်းဖြစ်တော့မလဲ။ မပေးနိုင်။ ဒီတော့ ...

အဆောက်အဦးက နှစ်ထပ်။ သူတို့က အပေါ်မှာ။ မထူးပြီ။ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်၍ အခြားသူများ အလစ်တွင် ခုန်ချထွက်ပြေးပါတော့သည်။

သူပြေးသည်က သူတို့သတင်းစာတိုက်သို့ မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်ရုံ။ စိန်ခါးမြောင် ပုံပါသော ဖိုင်ကို ပိုက်၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပထမပွဲ၊ ဒုတိယပွဲ၊ ဆက် ကြည့်နေသည်။

အခြားသတင်းထောက်များ ဒေါ်ပွဲကြသည်။ ကြေးမုံ လူလည်လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတိုက်သို့ ပြန်ကာ အယ်ဒီတာများကို သတင်းပို့သည်။ အယ်ဒီတာများက ဒါ၊ကြေးမုံ သက်သက် လူလည်လုပ်သည်။ ဤပုံသည် အစိုးရပိုင်ပုံ ဖြစ်သည်။ သူပိုင်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် သတင်းခါတ်ပုံအရေးတော်ပုံသည် သက်ဆိုင်ရာများသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးအထိ အတိုင်အတောတွေ ထူသည်။

သက်ဆိုင်ရာမှလည်း မနေသာတော့။ ဝင်ပါရတော့သည်။ ကြေးမုံကို မေတ္တာရပ်ခံရသည်။ အခြားတိုက်များကိုပါ ဝေမျှ ပေးပါပေါ့။ ကြေးမုံ အယ်ဒီတာများက သက်ဆိုင်ရာနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ရသောအခါ မငြင်းသာတော့ပေ။

သူတို့ သတင်းထောက် တိုက်သို့ ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။ ရောက်ရင် ပေးပါမည်ဟု ဝန်ခံရလေသည်။ သတင်းစာများကလည်း အောင်ပွဲခံသည့်နှယ် ကြေးမုံထံ အကြွေးတောင်းသလို စိန်ခါးမြောင်ပုံ တောင်းသည်။ ကြေးမုံကလည်း သက်ဆိုင်ရာကို ပြောသကဲ့သို့ သတင်းထောက် ပြန်လာလျှင် ပေးပါမည်ဟု နှစ်သိမ့်ရသည်။

သို့သော် အယ်ဒီတာနှင့် နားလည်မှု ယူထားသော သတင်းထောက်ကား ကြေးမုံသို့ ရုပ်ရှင်နောက်ဆုံးပွဲပြီး၍ အချိန်အတော်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကြေးမုံအနေဖြင့် စိန်ခါးမြောင်သတင်းကို စာစီ ဖောင်ဖွဲ့ပြီး၊ ခါတ်ပုံနေရာကို ချန်၍သာ စောင့်နေသည်။ အခြား သတင်းစာများကမူ သိပ်နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ မစောင့်ကြတော့ပေ။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့တွင် စိန်ခါးမြောင်၏ ခါတ်ပုံနှင့် ကြေးမုံသတင်းစာ ထွက်လာတော့သည်။ ကြေးမုံကား တစ်စောင်တည်း စကုခါတ်ပုံ ထည့်နိုင်ပြီ တည်းဟု ဝမ်းမြောက်မည်ဟုကြံသေး။ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ပက်လက်လန်သွားကြရလေသည်။ ကြေးမုံဆရာတို့ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ဤပုံကို ကိုယ့်တစ်တိုက်တည်းပါရန် သက်စွန့်ဆံဖျား အမုန်းခံ၍

ကြိုးစားသမျှ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရလေပြီတကား။

ဤအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်မှာ ဗမာ့ခေတ် ဝိုင်းတော်သားများ ဖြစ်သည်။ ညက ညဉ့်နက်မှ ကြေးမုံသို့ ဓါတ်ပုံရောက်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ပုံနှိပ်စက်ပေါ်တင်၍ ရိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုံနှိပ်စက်အနီးတွင် ဗမာ့ခေတ်မှ တစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို သူတို့မသိလိုက်။ ကြေးမုံသတင်းစာ စရိုက်သည်နှင့် တစ်စောင်ကို ယူ၍ ဗမာ့ခေတ်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဗမာ့ခေတ်က ထိုဓါတ်ပုံကို ပြန်ကူးကာ ဗမာ့ခေတ်တွင် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုထက်ဆိုးသည်ကား မြန်မာ့အေးဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်က သူ၏ဇနီးကို လှူမည်ဆိုသော သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာချင်း ပြိုင်ရာမှ ထွန်းနေစဉ် သတင်းစာ စာဖောင်ပြုခဲ့ရသည်မှာလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

ဤသို့လျှင် သတင်းစာသမားများသည် သတင်း လောဘ၊ သတင်း ဒေါသ၊ သတင်း မောဟကြီးသူများ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား ကမ္ဘာနှင့် အဝန်း သတင်း စာများ၏စရိုက်ပင်။

တစ်ခါက မြောက်ပင်လယ်အတွင်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ တင်ဆောင် လာသည့် ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်ခဲ့သည်။ ခရီးသည်များကို ရေတပ်သင်္ဘော တစ်စင်းက ကယ်တင်ခဲ့ရသည်။

ထိုသတင်းကို လန်ဒန်သတင်းစာများက သိသွားကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာ သို့ သတင်းနှင့် သတင်းဓါတ်ပုံ ထုတ်ပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။ သို့သော် သက်ဆိုင်ရာက ငြင်းသည်။ သတင်းစာတို့ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင်က အကြံအဖန် လုပ်တော့သည်။

ဒုက္ခသည်များကို သယ်ဆောင်လာသည့် ရေတပ်သင်္ဘောအနီးသို့ ရေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တွင် ဘောများ ချိတ် ထားသည့် လူတစ်ဦးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး ရေယာဉ်ပျံကို မောင်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။

ရေတပ်သင်္ဘောမှ တာဝန်ရှိသူများသည် ထိုရေယာဉ်ပျံကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပြီး ရေထဲမှလူကို ဆယ်လိုက်ရသည်။ ထိုလူကား သတင်း ထောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းထောက်အား သတင်းမပို့နိုင်အောင်၊

ခါတ်ပုံမရိုက်နိုင်အောင် အသံလွှင့်စက်၊ ကင်မရာတို့ကို ရှာသည်။ သတင်းထောက်တွင် သူတို့ ရှာသော ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မပါ။ ပေါင်စတာလင်ငွေများ ရေမစိုအောင် ထုပ်လျှက်သာ ပါလာသည်။

လက်မခံချင်ဘဲ ထိုသတင်းထောက်ကို သူတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် လက်ခံထားလိုက်သည်။ မကျေနပ်ကြ။ သို့သော် ဤသတင်းထောက်မှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ သူတို့နှင့် ကမ်းကပ်မှသာ ဤသင်္ဘောပေါ်မှ သတင်းများကို ရေးနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မချုပ်ချယ်ကြ။ လွှတ်ထားလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။ စောစောက ရေယာဉ်ပျံ ပြန်လာသည်။ သတင်းထောက်က ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ ရေယာဉ်ပျံက သူ့ကိုဆယ်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သည်တော့မှ သင်္ဘောပေါ်မှ တာဝန်ရှိသူများက သဘောပေါက်သွားကြသည်။ သို့သော် သူတို့ အချိန်နှောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုသတင်းထောက်၏ သတင်းစာ၌ သင်္ဘောပျက်သတင်းကို ခါတ်ပုံများ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့လေသည်။

သတင်းထောက်ကြီးမှာ သင်္ဘောပေါ်ရောက်နေစဉ်၌ ဒုက္ခသည်ထဲမှ ရိုက်ကူးထားသော ခါတ်ပုံဖလင်များကိုဝယ်ခြင်း၊ အတွေ့အကြုံများကို မေးမြန်းခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး ရေထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သတင်းလောဘကြီးသူ သတင်းသူရဲတစ်ဦးမှာ လန်ဒန်မြို့ထုတ် ဒေးလီ မေသတင်းစာမှ သတင်းထောက်ကြီး အဂ္ဂါဝေါ့လေ့ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့သတင်းထောက်များအဖို့ စံပြုသတင်းထောက်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားရသည်။ ဘိုးဝါးများနှင့် အင်္ဂလိပ်များ စစ်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ဂျီဟင်းဒောတ်မြို့တွင် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲမှာ အရေးကြီးသဖြင့် မဆိုင်သူများ မဝင်ရ။ အထူးသဖြင့် သတင်းထောက်များကို အဝင်မခံ။ ဆွေးနွေးပွဲအဆောက်အအုံ ပတ်လည်တွင် သံဆူးကြိုးများ ချထားသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် သတင်းထောက်များအဖို့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲ သတင်းရရေးအတွက် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ ပတ်

လည်တွင် အချိန်ရှိသရွေ့ စောင့်နေကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သတင်းထောက်ကြီး အဂ္ဂါဝေါ့လေ့စ်မှာ ထို အဆောက်အဦးအနီးမှ ဖြတ်သွားသော မီးရထားကို ခေါက်တုံခေါက်ပြန် စီးလျက် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ဘိုးဝါးတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီ ဟူသော သတင်းကို လန်ဒန်မြို့ရှိ ဒေးလီးမေသတင်းစာတိုက်သို့ တစ်ဦးတည်း ဦးဦး ဖျားဖျား ပို့နိုင်ခဲ့လေသည်။

မစ္စတာဝေါ့လေ့စ်လုပ်ပုံက ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်၏။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် တာဝန်ကျသော စစ်သားကလေးတစ်ဦးအား စည်းရုံး၍ လက်ကိုင်ပုဝါ သုံး ထည်ပေးလိုက်သည်။ အဝါ၊ အစိမ်း၊ အဖြူ ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးတွင်းမှ အခြေအနေကို ထိုလက်ကိုင်ပုဝါကလေးများကို မျက်နှာ သုတ်ပြခြင်းဖြင့် မစ္စတာ ဝေါ့လေ့စ်ထံ သတင်းပို့ရန် ဖြစ်သည်။ အနီမှာ ဘာမှ မထူးခြား။ အစိမ်းမှာ တိုးတက်မှု ရှိလာပြီ။ အဖြူမှာ သဘောတူညီမှုရပြီ ဟူသတည်း။

အဂ္ဂါဝေါ့လေ့စ်က မီးရထား စီးရင်း အစည်းအဝေး လုပ်နေသော အဆောက်အအုံကိုကြည့်သည်။ သူ့လူကလည်း မီးရထားသံကြားလျှင် ထွက်၍ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပြသည်။ ကိုင်း ... မည်မျှပိုင်သနည်း။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းကလည်း မစ္စတာဝေါ့လေ့စ်လို သတင်း ထောက်တစ်ယောက် ပေါ်ဖူးသည်။ ဂျာမနီကို မဟာမိတ်တို့ သိမ်းပြီး ပို့စဒမ်တွင် ကြီးလေးကြီးခေါင်းဆောင်များ တွေ့ကြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ရေး ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုဆွေးနွေးပွဲသို့လည်း သတင်းထောက် များကို အဝင်မခံ။ တံခါးပိတ် ဆွေးနွေးကြသည်သာမက သတင်းထောက်များ ကို တစ်နေရာတွင် စု၍ ခေါ်ထားသည်။ သတင်းမပို့ရ။

ကြီးလေးကြီးတို့ ဆွေးနွေးပြီးကြပြီ။ ပို့စဒမ်စာချုပ်လည်း ချုပ်ပြီးပြီ။ သို့သော် အသေးစိတ်လုပ်စရာများ လုပ်နေကြ၍ သတင်းထုတ်မပေးသေး။ ဒီတော့ သတင်းထောက်များ မိုက်ထဲတွင် ကလိကလိဖြစ်နေသည်။ လက်တွေ့ က ယားနေပြီ။ သတင်းရေးချင်ပြီ။ အာဏာပိုင်တွေကလည်း ရေးခွင့်မပြုသေး။

ထိုအချိန်တွင် ဒေးလီးမေ သတင်းထောက်ကြီးက အာဏာပိုင်များထံ တောင်းဆိုသည်။ သူက သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း သတင်းမပို့ပါ။ ဒါပေမဲ့

သတင်းစာတိုက်တွင်ရှိသော အယ်ဒီတာမှာ သူ့အစ်ကိုဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့ မို့ မွေးနေ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကြီး ပို့ခွင့်တောင်းသည်။ အာဏာပိုင်များကလည်း သတင်းမဟုတ် ပြီးရော။ သံကြီးရိုက်ခွင့်ပြု လိုက်သည်။

သူ၏သံကြီးစာ အယ်ဒီတာကြီး လက်ခံရရှိသောအခါ အတော်ဒေါပွသွား သည်။ ယနေ့သည် သူ့မွေးနေ့လည်းမဟုတ်။ ဒီကောင် ဘာသောက်ရူးထပြီ သံကြီးရိုက်ရသတုံး။ ဒီလောက် အရေးကြီးသတင်း ရှိလျက်နှင့် သောက်ရူးက အရူးလို သံကြီးရိုက်ပြီ။ သူ့ခိုဖြူလေးတစ်ကောင် လွှတ်လိုက်တာ အကြောင်း ကြားရသတဲ့လားဟုဆိုကာ သံကြီးစာကို လုံးထွေး၍ အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။

သို့နှင့် ညနေဖောင်ပိတ်ပြီးအပြန် သူ့ကားပေါ်တွင်လည်း ထိုသတင်း ထောက်၏ သောက်ရူးထပုံကို ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့အကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်လာရာမှ ကားကို ချက်ခြင်း နောက်ပြန်လှည့် မောင်းပြေးတော့သည်။

သတင်းစာတိုက် ရောက်သောအခါ သူ့စောစောက လုံးထွေးလွှင့်ပစ်ခဲ့ သော သံကြီးစာကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာကျော်သတင်းတစ်ပုဒ် ကို ရေးချလိုက်သည်။ ပို့စခမ် ကြီးလေးကြီး ဆွေးနွေးပွဲတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီး ပြီးဆုံးကြောင်း သဘောတူညီမှု ရရှိကြပြီဟူသော သတင်းပေတည်း။

ပို့စခမ်မှ ပေးပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်းကား ‘ယနေ့ အစ်ကို့မွေးနေ့မှာ ခိုဖြူလေးတစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပါသည်’ ဟူ၍သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်တို့ သတင်းထောက်များမှာ သတင်းဦး သတင်းထူး များကို ရယူခြင်းအပေါ် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ပြည်တွင်း ရေကြောင်းဌာနမှ သင်္ဘောသုံးစင်းအသစ် ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် မြစ်တစ်လျှောက်တွင် ခရီးသွားလာရေးအတွက် များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်နိုင်ပုံများကို တစ်ဦးတည်း စကုသတင်းရေးသားနိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးနေရပါသည်။ ဝမ်းသာသည့်အလျောက်လည်း ပြည်တွင်း ရေကြောင်းဌာနသို့ ဖုန်း မဆက်တော့ဘဲ အလျှင်အမြန် သွားရောက်ခဲ့သည်။

‘လာ ... လာ ... ကျွန်တော်တို့ဖြင့် မနက်ကတည်းက ခင်ဗျားကို ရှာလိုက် ရတာဗျာ’

‘ဟဲ ဟဲ သတင်းထောက်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် ဝါဆာကမာလုပ်ဖို့ သတင်းလိုက်ရသေးခင်ဗျ’

‘အေးပေါ့ဗျာ၊ သတင်းထောက်ဆိုတော့ သတင်းဘယ်ကရမလဲဆိုပြီး လိုက်နေရတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကဲ ... ဆို၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တာ နောက်သင်္ဘော ထပ်ဝယ်ဦးမလို့လား’

‘အမလေး ... တော်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရေးထားတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ပဲ လုံလောက် ပါပြီ’

‘ဗျာ ... ဘယ်လို’

‘ခင်ဗျား ရေးထားတဲ့သင်္ဘောအကြောင်းတွေ ဖတ်ပြီး ဝန်ကြီးတော့ နောက်ထပ် သင်္ဘောဝယ်ဖို့ စိတ်ပိန်သွားပြီ’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ခင်ဗျားသတင်း ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်လေ’

‘ဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရေးတာပဲ၊ ဘာဖတ်ကြည့်ရဦးမှာလဲဗျ’

‘ကဲ ... ခင်ဗျား မဖတ်ချင်လဲ ကျွန်တော်ဘဲ ပြောပြပါ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရေးတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေက လေးထောင့်သင်္ဘောကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီဗျ’

‘ဘာ ... ဘယ်လို’

‘ဖတ်ကြည့်လေ၊ သင်္ဘောအရှည်က ပေ ၆၀၊ အနံက ပေ ၄၀ ဆိုတော့ သင်္ဘောကြီးက လေးထောင့်ကြီးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ် မောင်းလို့ ရတော့မှာလဲ’

‘ဗျာ’

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်သတင်း ကျွန်တော် အသေအချာ ဖတ်ကြည့်လိုက် သောအခါ၊ သင်္ဘောကြီးများမှာ လေးထောင့်ကြီးများ ဖြစ်နေပါသည်။ ဪ... ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်စကားသတင်းကြီးကား တကယ်ထူးခြားသော လေးထောင့် သင်္ဘောကြီးများ ဖြစ်နေပါရောလား။

[ရေးသားကြီး ကိုပွင့်ထွန်းသိ]

မလန်သေခြင်းတရားကို

‘ကဲ ... လာ ဖိုးညာဏ်တို့ ထိုင်ကြဗျာ- ဟိုမှာ ဘိုင်ကျော်ဝင်းတို့ အတွဲ ရောက်လာပြီ။ ဒီနှစ်ယောက်ရောက်ရင် သိတဲ့အတိုင်း တယ်မလွယ် ဘူးဗျ’

မန်နေဂျာသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှ ထသွား
တော့သည်။

ဆရာဦးခင်ညို(ဂါဒီယန်း)၏အသုဘတွင် ဂါဒီယန်းသတင်းစာ၏
မန်နေဂျာမှာ အလုပ်များနေသည်။ အသုဘကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စီစဉ်စရာရှိ
သည်များကို ဆရာကတော်နှင့် တိုင်ပင်ရ၊ ညှိနှိုင်းရ၊ အသုဘရောက်လာကြသော
ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရဖြင့် လက်မလည်အောင်ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့်
သတင်းစာလောကသားများကို ဧည့်ခံနေရာချပေးရသည့် အလုပ်မှာ မန်နေဂျာ
အဖို့ အခြားအလုပ်များထက် ပိုအလုပ်များသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ သတင်းစာ
မန်နေဂျာများတွင် ဝါရင့်မန်နေဂျာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့လို
သတင်းသမားများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး လုံးလုံးထွေးထွေး နေသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
၍လည်း ကျွန်တော်တို့သတင်းသမားများက ၎င်းကို အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ
မန်နေဂျာကြီးတစ်ယောက်ဟု သဘောမထားဘဲ သတင်းသမားတစ်ဦးလို ခင်မင်
ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုကြည့် ဆရာဦးခင်ညို၏ အသုဘမဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ဝင်လာသူ
နှစ်ယောက်မှာ ဂါဒီယန်းသတင်းစာတိုက်မှ မှုခင်းသတင်းထောက်ကြီး
ကိုကျော်ဝင်း၊ ဓါတ်ပုံသတင်းထောက် ကိုပါလေး (သူ့နာမည်က ကိုပါ သာဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အခြားရေးဆော်များက ချစ်စနိုးဖြင့် အရပ်ပုပု ကိုပါကို
ကိုပါလေး ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ကွယ်လွန်ရာပြီဖြစ်သည်) သူတို့
ခြေလှမ်းများကို ကြည့်ရှုဖြင့် အသုဘရှု အလာလမ်းတွင် ယမကာတော်တော်
များများ မှီဝဲပြီးမှ လာကြပုံပေါ်သည်။ ခြေလှမ်းများက ခပ်ယိုင်ယိုင် ...

ကိုကျော်ဝင်းရော၊ ကိုပါလေးမှာ ဂါဒီယန်းသတင်းစာတိုက်၌ နှစ်
ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းနေသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဆရာဦးခင်ညိုအား မိဘသဖွယ်
ချစ်ခင်လေးစားကြသူများဖြစ်သည်။ ဆရာဦးခင်ညိုသည် ထိုစဉ်က လူကြီး
တစ်ဦး၏အဓိကနေ့တွင် ပြောမည့်မိန့်ခွန်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အိမ်တွင်
ဘာသာပြန်ရေးသားရင်း၊ အိမ်သာသို့ ထအသွား၌ ချော်လဲကာ ဦးနှောက်
သွေးကြောပြတ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဦးခင်ညို ကွယ်လွန်မှုသည်
ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာသမားများအဖို့ အိပ်မက်လို ဖြစ်သွားကြရသည်။

မနေ့ညကပင် ဆရာနှင့် စကားပြောဆို၊ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသေးသည်။ မနက်ကျတော့ ဆရာအသုဘသတင်း ကြားရသောအခါ ယုံမှတ်စရာမရှိ ဖြစ်ရသည်။

ဤအဖြစ်သည် ဂါဒီယန်းဝိုင်းတော်သားများအဖို့ ပိုခံစားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ချစ်သောဆရာ ညကပင် သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေသေးသည်။ ယခု ကွယ်လွန်သွားရှာပြီတဲ့ ...

အခု ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုပါလေးတို့ ရောက်လာကြပြီ၊ လူတွေက ယမကာ အရှိန်ကလေးနှင့် ဈာန်ရလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆရာကတော်အား အလွမ်းသယ်ကြတော့မည်။ ဈာန်နှင့်ဆိုတော့ အပ်ကြောင်းတွေ ထပ်ဦးမည်။ ဆရာဆုံး၍ သောကနှင့် နပန်းလုံးနေရှာသော ဆရာကတော် (သီရိလင်္ကာသူ) မှာ ကိုကျော်ဝင်းနှင့် ကိုပါလေးတို့၏အလွမ်းစကားကြားတွင် စိတ်ညစ်စရာများ ကြုံလာနိုင်သည်ဖြစ်၍ မန်နေဂျာသည် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှ ကမန်းကတန်း ထပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်နေဂျာ ပြေးမည်ဆိုလည်း ပြေးလောက်စရာပင်။ ဒီနှစ်ယောက်တွဲမိ လျှင် တယ်လွယ်သော ကိစ္စမဟုတ်၊ တစ်ခုခု အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ နောက်တီးနောက်တဲ့ ငနဲများ ...

ဘိုင်ကျော်ဝင်း ...

ဟုတ်ကဲ့ သူ့ကို အစင်းသိသူ ခင်မင်သူများက ဤသို့သာ ခေါ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တကယ်လည်း မကြာခဏ ငွေကြေးပြတ်တတ်၍ ဘိုင်ကျတတ်ခြင်းကြောင့်။ အခုတော့ မပြတ်တော့ပါ။ ဘိုင်ကျော်ဝင်းဟူ၍ ခေါ်သကဲ့သို့ ဂါဒီယန်းသတင်းစာတွင် အထူးသတင်း၊ အထူးဆောင်းပါးများကို (By Kyaw Win)ဟူ၍ အမည်ဖြင့် မကြာခဏ ပါရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်က ကိုကျော်ဝင်းမှာ ကျွန်တော်တို့လိုပင် အင်္ဂလိပ်သတင်း စာ၌ ဆောင်းပါး ရေးသားနိုင်လောက်အောင် (ဂါဒီယန်းလို ဆရာကြီးများရှိသည့် သတင်းစာ၌ ဖော်ပြပါရှိ နိုင်လောက်အောင်) အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ် သို့သော် သတင်းဆောင်းပါး အရေးကောင်းသော ကိုကျော်ဝင်း၏သတင်း၊ ဆောင်းပါးများ ဂါဒီယန်း၌ မကြာခဏပါလာသဖြင့် သူ့ကို ဘိုင်ကျော်ဝင်းဟု ချစ်စနိုးခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုင်ကျော်ဝင်းတို့ လက်စောင်းထက်ပုံများ ရခိုင်လေဆေးကိစ္စတုန်းက ဆောင်းပါးကိုပဲ ကြည့်၊ သူ့ကို ဘိုင်ကျော်ဝင်းဟု ခေါ်သင့် မခေါ်သင့် ဆုံးဖြတ်နိုင် ရန် ဖြစ်သည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် လေမုန်တိုင်း မွေသွား၍ စစ်တွေမြို့နယ်နှင့်တကွ နေရာအချို့၌ အပျက်အစီးများ အတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လေဆေးကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းများအတွက် ထိုစဉ်က ဗလက(ဗဟိုလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီ) ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက် စီစဉ်ပေးခဲ့ရပါ သည်။ စစ်တွေသို့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်သွားမည်ဟူသော သတင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်တို့ လေယာဉ်မထွက်မီ နာရီပိုင်းအလိုတွင် ကိုကျော်ဝင်း သိရှိရသည်။ ဤတွင် သူပါလိုက်ခွင့်ရရန် သက်ဆိုင်ရာများထံ ချဉ်းကပ် ခွင့်ပန် သည်။ သို့ဖြင့် သူပါ စစ်တွေသို့ လိုက်ခွင့်ရလာသည်။ သို့သော် လေဆိပ်သို့ သွားရန် သူတွင် ဘာယာဉ်မှမရှိ။

ထို့ကြောင့် ဂါဒီယန်းသတင်းစာတိုက်သို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အယ်ဒီတာများကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် သတင်းစာတိုက်တွင် မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ အပြင်သွားနေသည်။ အထွေထွေ မန်နေဂျာကြီး ဦးလှကြင်၏ ကားတစ်စင်းသာရှိသည်။ ကားရှိသော်လည်း ယာဉ်မောင်းကမရှိ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကိုကျော်ဝင်း ဗျာများရတော့သည်။

သို့သော် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကိုကျော်ဝင်း အချိန်မီရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ သတင်းထောက် မောင်ကျော်ဝင်း လေဆိပ်သို့ ဆင်းရန် မန်နေဂျာ ကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်က ကိုကျော်ဝင်းအား လေဆိပ်သို့ ကားဖြင့် မောင်းပို့ရသော မန်နေဂျာအတွက် သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားမှုဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မန်နေဂျာအဖို့ ကားမောင်းလိုင်စင်မရှိ၊ သင်မောင်းလိုင်စင်သာရှိသည်။ အကယ် ၍ ယာဉ်ထိန်းရဲနှင့် တွေ့လျှင် ...

မန်နေဂျာအဖို့ ဤကိစ္စကိုမစဉ်းစားနိုင်၊ သူ့သတင်းထောက် ကိုကျော်ဝင်း လေဆိပ်သို့ အမြန်ရောက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်တို့နှင့်အတူ စစ်တွေ

လေဆိပ်သို့ လိုက်နိုင်ရေးသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ဒါမှ လေမှန်တိုင်းသတင်းကို ဂါဒီယန်းအဖို့ သတင်းဦး၊ သတင်းထူးအဖြစ် ဖော်ပြနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ သတင်းသမားစိတ်ရှိသဖြင့်လည်း မန်နေဂျာကို သတင်းသမားများက ချစ်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟာ ... ဒုက္ခပဲဆရာရေ၊ စစ်တွေသာ လိုက်သွားရမှာ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘူးဗျ။ ရှိရင်ချေးဗျာ ... အပြန်ကျ ရမဲ့ခရီးစရိတ်ထဲက ဖြတ်ပါ’

ကြည့်စမ်း၊ သူ့ကိုလည်း ယာဉ်ထိန်းရဲ့မကြောက် ဘာမကြောက်နဲ့ လိုက်ပို့ ရသော အထွေထွေမန်နေဂျာကြီးထံတွင် ငွေချေးနေပြန်သည်။

‘ဟိုက် ... ဒုက္ခပဲဗျို့၊ ခင်ဗျား ငွေချေးမှ သတိရတယ်၊ စောစောက အပြင်ကပြန်လာလို့ ချွေးစိုနေတဲ့အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အင်္ကျီလက်တို ကောက်ဝတ်ထားတာ၊ ခင်ဗျားကအရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ကမန်းကတန်း ထ လိုက်လာလို့၊ သင်မောင်းလိုင်စင်တောင်ပါမလာဘူး၊ ဒုက္ခပဲ အပြန်ကြ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ယာဉ်ထိန်းရဲ့တွေနဲ့ တိုးနေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ’

‘ဟဲ ... ဟဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အာစရီ ခင်ဗျား ရဲအဖမ်းခံရရင် ကျွန်တော် အပြန်ကျ ရှင်းပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်က မှုခင်းသတင်းထောက် ပြီးတော့ ဘိုင်ကျော်ဝင်းပေါ့ဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ’

‘အေးလေ၊ ခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဖြစ်လာရင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပေါ့ ကိုရင်လည်း ဘိုင်ကျော်ဝင်းပီပီ ဒီအတိုင်းသာ လိုက်သွားပေတော့’

သို့ဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းတစ်ယောက် ဗလက ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်ကျော်နှင့်အတူ စစ်တွေသို့သွားသည်။ စစ်တွေမှနေ၍ လေမှန်တိုင်းသတင်း များကို သတင်းပုံစံနှင့်တစ်မျိုး၊ ဆောင်းပါးပုံစံနှင့်တစ်သွယ် ရေးသား ပေးပို့ ခဲ့သည်။

စစ်တွေမှ ကိုကျော်ဝင်းပြန်အလာတွင် ရခိုင်ပြည်နယ်ထွက် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်နှင့် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးကို သယ်ပိုး၍ ဂါဒီယန်း သတင်းစာတိုက် ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

‘ဟာ ... ဘိုင်ကျော်ဝင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟာ ... သွားတုန်း တစ်ပြား

မှ မပါဘဲ စစ်တွေအထိသွားခဲ့ပြီး အပြန်ကျတော့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ကြီးနဲ့ပါလား ...’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဘိုင်ကျော်ဝင်းလေ အာစရီ ဘိုင်ကျော်ဝင်း သိတယ် မဟုတ်လား ...’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ့်လူ ကြီးပွားပုံလေးလည်း ပြောစမ်းပါအုံးဟာ ကျုပ်က လိုင်စင်မပါဘဲ သဲထိတ်ရင်ဖိုနဲ့ ကားမောင်း ပို့ခဲ့ ရတယ်’

‘အာစရီ အပြန် ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား’

‘မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ဘုရားသကြား မလို့ပေါ့’

‘တော်သေးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး၊ တကယ်ပါ အတွေ့အကြုံတွေ ပြောမယ်၊ အခုတော့ အယ်ဒီတာကို ရောက် ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်’

ခဏကြာတော့ မန်နေဂျာအခန်းသို့ ဘိုင်ကျော်ဝင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ကဲဆိုစမ်းပါအုံး ဘိုင်ကျော်ဝင်းရဲ့’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒီဘိုင်ကျော်ဝင်းနဲ့ ကြီးပွားလာတာလေ’

‘ဘယ်လို’

‘ဘယ်လိုမှ မဟုတ်ဘူးအာစရီ၊ ဟိုကနေ ကျွန်တော်က သတင်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးပို့တော့ နောက်နေ့မှာ ဂါဒီယန်းသတင်းစာမှာ ကျွန်တော့် သတင်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ပါလာတာပေါ့၊ ထုံးစံအတိုင်း By Kyaw Win ပေါ့ဗျာ ... ဒီမှာတင် စစ်တွေက တာဝန်ရှိသူတွေက ကျွန်တော့်ကို သိပ် အထင်ကြီးသွားကြတာပေါ့ဗျာ ... ဟာ ... ဆရာကျော်ဝင်းက အင်္ဂလိပ်လိုလည်း တယ်အရေးကောင်းပါလား၊ ကျွန်တော်တို့က ဆရာအရက်မူးနေတာပဲ တွေ့ တော့ ဒီလောက်မထင်ဘူး၊ တော်တယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါကျရင် ဟိုဟာလေးပါ ထည့် ရေးပေးစမ်းပါဗျာ ... ဒါလေး သတင်းစာထဲ ပါလာရင် ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ် အတွက် အကျိုးရှိမှာဗျာ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုလဲပြုစုကြ၊ သူတို့ ပါစေချင် တာလည်း ထည့်ရေးခိုင်းပေါ့ဗျာ ... ဟော အခုပြန်လာတော့လည်း ဆရာမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ ဆရာဖို့ပါ ပါပါတယ်ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ့်လူရယ် ... ကိုယ့်အတွက်မပါလဲ အရေးမကြီးဘူး၊ မောင်ရင် ဂေါ်ဒင်ပိုးကိုတော့ ကောင်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ သူ့ခမျာ မောင်ရင်လက်ရေးဆိုးဆိုးကို ကြိုးစားပမ်းစားဖတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ရေးရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ် ထင်လဲ ...’

ဂေါ်ဒင်ပိုးမှာ ထိုစဉ်က ဂါဒီယန်းသတင်းစာ၌ သတင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူချိန် ဖြစ်သည်။ သတင်းထောက်များ ရေးသော သတင်းများနှင့် အခြားသင့်လျော်သော မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားသင့်သည့် ဆောင်းပါးများကို တည်းဖြတ်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသား နေသူဖြစ်သည်။ ရေးဖော်ကြီး ဂေါ်ဒင်ပိုးသည် ဗဟန်းရှိ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်ဘဝတွင် သွေးတိုးရောဂါဖြင့် ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဟာ ... သိပ် ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ဗျာ၊ သူ ဘိုင်လိုင် တပ်ပေးခဲ့လို့ စစ်တွေမှာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းငြိမ်မိ နိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုကလူတွေက ကျွန်တော့်အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်ကောင်းတာပဲလို့ တဖြစ်တောက်တောက် ချီးကျူးနေတာဗျာ၊ ဒါ ဂေါ်ဒင်ပိုး ကျေးဇူးပေါ့ ဟဲ ... ဟဲ ...’

ဤနှယ် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေသူ ဘိုင်ကျော်ဝင်းဖြစ်သည်။

ကိုပါလေးကို ကြည့် ...

လူက ခပ်ပုပု၊ သူ့ကို ဘယ်အချိန်မြင်လိုက်ရ မြင်လိုက်ရ သူ့မျက်နှာက အမြဲတန်းပြီးရွှင် နေတတ်သူ၊ သူနှင့် ကျွန်တော်က သတင်းစာသင်တန်း အမှတ်စဉ်(၂)တွင် အတူတက်ဖက်၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ လေ့လာရေးခရီး အတူသွား ခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ခရီးအတူသွားဖူးမှ သိသည်ဆိုသကဲ့သို့ ကိုပါလေး၏ ... အေးအေးလေးနှင့် နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်တတ်ပုံများ ကို ခရီးသွားရင်း သိရသည်။

တစ်ခါက မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသို့ ကိုပါလေး သွားခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှ ရေလယ်ဘုရားသို့ ငှက်သမ္ဗန်နှင့် အကူးတွင် ထိုအမျိုးသမီးလေးနှင့် ထီးလေးတစ်လက်ကို နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းကာ စကားလက်ဆုံ ပြော၍ မကုန်နိုင်အောင် စကားတွေ တွတ်ထိုးလာကြသည်။ ထိုစဉ် ဘုရားဖက်မှာ ပြန်လာသော သမ္ဗန်ပေါ်၌ သူတို့အိမ်နှင့် မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်မှ မိသားစုနှင့် တွေ့ဆုံဆိုင်ဆိုင် တိုးပါတော့သည်။

‘အဲဒါတုံးကပေါ့ ကဖိုးဥာဏ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး၊ ဟာ ... သွားပါပြီဟာဆိုပြီး ဖြစ်သွားတာ ... နောက်တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် နောက်မှ ရှင်းတာပေါ့ဆိုပြီး စိတ်ကိုဖြေလိုက်ရသဗျ ဟဲ ... ဟဲ’

ကိုပါလေးက တစ်နေ့တွင် သူ့အဖြစ်ကို ပြောရင်း သဘောကျကာ ရယ်နေပါသည်။

‘ဟာ ... ဒုက္ခပဲ ခင်ဗျားအိမ်အပြန်ကျတော့ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ဖိုက်တင်တွေ ချကုန်ရောလား’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ပါလေးပဲဗျာ ဘာရမလဲ၊ ကျုပ်က ဒီလိုမျိုးတွေ့တတ်လို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာပေါ့’

‘ဘယ်လို စီစဉ်ထားတာလဲဗျ’

‘မနက် အိမ်ကထွက်ကတည်းက မိန်းမကို ငါဒီနေ့ ဂါဒီယန်းမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးပုံအတွက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်စရာရှိတယ်။ ကျောက်တန်းဖက်များ ရောက်မလားမသိဘူး။ ဓါတ်ပုံကောင်းရဖို့က မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ရှုခင်းကောင်းဖို့ လိုမယ်မဟုတ်လားလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျာ’

‘အင်း ... ခင်ဗျားကတော့ လုပ်တော့မယ် ... ခင်ဗျား မိန်းမဆိုတာ အလွန် ရိုးလွန်းပါတယ်ဗျာ။ မြို့ထဲတောင် သိပ်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး- ဘာ ရယ် ဟို အောင်ဆန်းကွင်းကို မြင်တော့ ခင်ဗျားကို မေးတာက ...’

‘ဟဲ ... ဟဲ သူက မြို့ထဲကို မရောက်သလောက်ရှိတဲ့ လူမဟုတ်လားဗျာ။ အောင်ဆန်းကွင်းကို မြင်တော့ ကိုပါလေး ဒါဘာအဆောက်အဦးကြီးလဲ ရှင့်တဲ့၊ သေရောဗျာ၊ သတင်းထောက် မိန်းမဆိုပေမယ့် အဲဒီလောက် ရိုးတာ အတောဗျာ’

‘ဟို ရေလယ်မှာဆုံခဲ့တဲ့ မိန်းမက ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ခင်ဗျားမိန်းမကို ပြန်မပြောဘူးလား’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ အဲဒီမိန်းမက ရန်ကုန်ပြန်ရောက် တယ်ဆိုရင်ပဲ အဝတ်အစားတောင်မလဲနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်မိန်းမဆီကို သွားတွေ့ ပြီး ရှင်ယောက်ျား ကိုပါလေးကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်မိန်းမက ဟုတ်တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ သွားကြတာ

ပါလို့ ပြန်ပြောသဗျ။ ဒီတော့ အဲဒီမိန်းမက ... မဟုတ်ဘူး၊ ရေလယ်ဘုရားက သမ္မာန်ပေါ်မှာ ထီးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်သားဆောင်းပြီး စကားတွေတွတ်ထိုး နေလိုက်ကြတာလို့ ထပ်ပြောတော့၊ ဟုတ်မှာပေါ့ သူတို့ ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဆွေးနွေး နေကြတာ ဖြစ်မှာပါလို့ ပြန်ပြောသတဲ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဟိုမိန်းမကလဲ မလျှော့ဘဲ ဆက်ပြောပြန်သဗျ။ သူက မျက်စောနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တဲ့ လူမဟုတ်လား၊ ကိုပါလေး မှာ ဘာကင်မရာမှ ပါလာတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမက-အစ်မ မမြင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့လဲဆိုရော၊ ဟိုမိန်းမလဲ ဒေါပွပြီး၊ ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောဟာဆိုပြီး ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်က စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းသွားရောတဲ့ဗျာ၊ ညပိုင်း ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိန်းမက ဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြပြီး၊ ခက် တယ်နော် ကို၊ လူတွေက သတင်းစာလုပ်ငန်း နားမလည်ဘဲ ဘာတွေ လျှောက် ပြောမှန်း မသိဘူးတဲ့ဗျ ... ဟား ... ဟား ... ’

ကိုပါလေး ဆိုတာကလည်း ဤလိုလူစား။

အခု သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဆရာဦးခင်ညို အသုဘသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ပြီး အရှိန်ကလေး ခပ်မြင့်မြင့်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ် မန်နေဂျာ က သူတို့အနားမရောက်မီတွင် ဆရာကတော်အနီးသို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်သွားနှင့်ကြသည်။

ဆရာကတော်နား ရောက်သည်နှင့် လျှာသွက်သော ကိုပါလေးက ဆရာ ကတော်အား ဘာတွေ ပြောနေမည်မသိ။ ပါးပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်စတွေ နှင့်။ ဆရာကတော်သည် ကိုပါလေးစကားများကို နားထောင်ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘေးမှ ဘိုင်ကျော်ဝင်း ကလည်း ကိုပါလေး၏စကားများကို ခေါင်းတင်မြင်မြင်ဖြင့် ထောက်ခံနေသည်။ ဒီ ငနဲသားနှစ်ယောက် ဆရာကတော်ကို ဆရာအကြောင်းတွေ ပြောရင်း၊ အလွမ်း သယ်နေခြင်းဖြစ်မည်။

သူတို့ နှစ်ဦး၏အနီးသို့ မန်နေဂျာရောက်သွားပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး ၏ပုခုံးကိုဖက်၍ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က လှမ်း၍ နှုတ်မဆက်ရန်လည်း မန်နေဂျာက လက်ဝါးဖြင့် လှမ်း ကာ ပြသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့ မန်နေဂျာ ပြန်ရောက်

လာပြီး စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ...

‘ခက်တဲ့လူတွေဗျာ၊ ဆရာအတွက် ပူဆွေးနေရတဲ့ ဆရာကတော်ကို အားနာလိုက်တာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကဖိုးဥာဏ်ရယ်၊ ကိုပါလေး အာချောင်တာ ဟိုအဖွားကြီး အတော် အနေရ ထိုင်ရ ခက်သွားသဗျ’

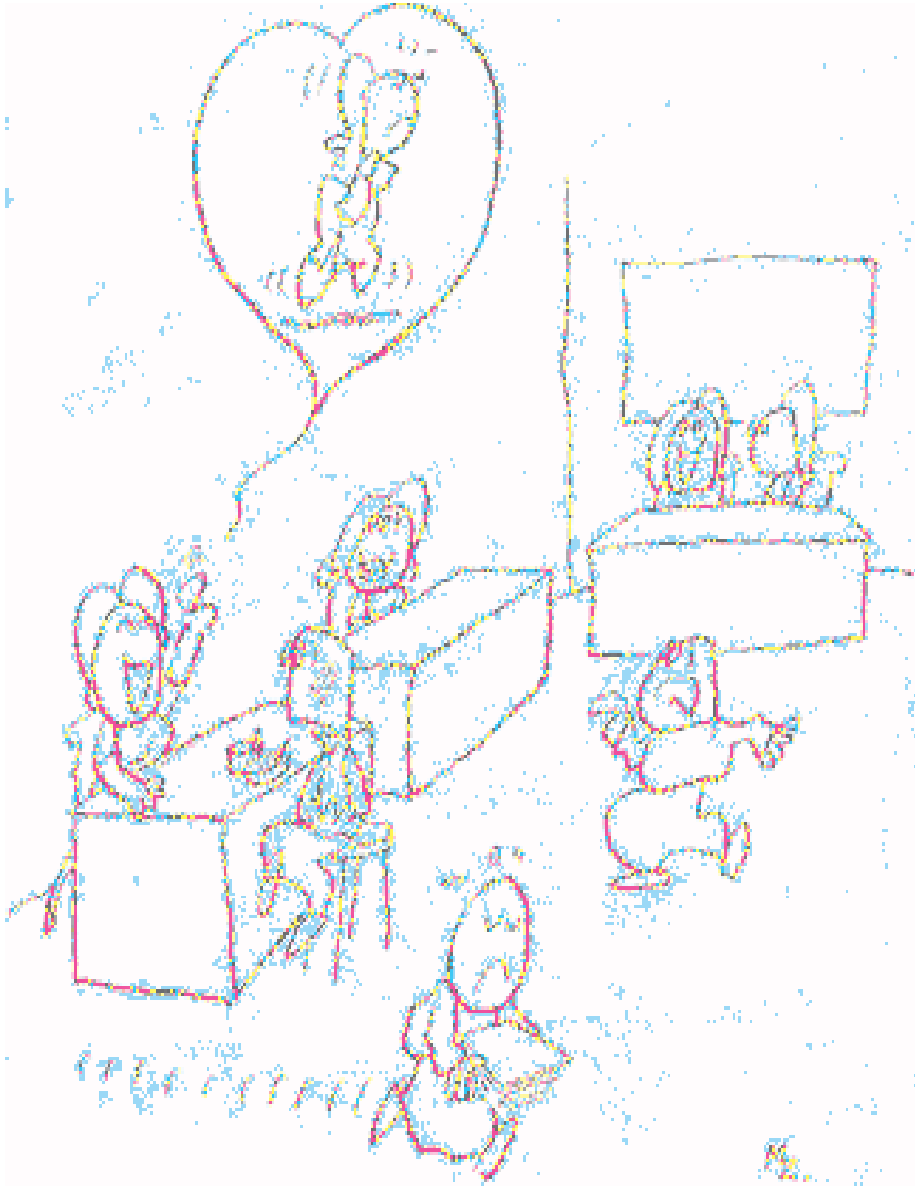
‘ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ဟာ ... ကိုပါလေးဆိုတဲ့လူ တော်တော်နောက်တယ်ဗျာ၊ သူပြောပုံကို ကြည့်လေ၊ ဆရာကတော် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကို အဖေလို ချစ်တာဗျ၊ ဆရာကတော်လိုပဲ ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားနဲ့ ဖြေပါဗျာ။ ဗာလာနံ သေခြင်းတရားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်မိပါ ဆရာကတော် ရယ်တဲ့ဗျာ’

‘အဲဗျာ’

[ကိုပါလေးသို့ အကျမ်းပြေ]

မေဖလားဝါးကလေး ကားတိုက်ခံရခြင်း

‘ဟောတော့- မုန့်လုံးရေပေါ်’
ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်ကာ
ပါးစပ်မှလည်း အသံထွက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဟဲ ... ဟဲ၊ စားရက်ကြုံတော့လဲ ဒီလိုပေါ့ ဟီး ... ဟီး’
ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ မှန်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် စားရက်ကြုံ၍ ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားတို့ထံ ယနေ့မှ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘သိသားပဲ သေနာ၊ ဒီနေ့ တို့ဆီမှာ အစားအသောက်ရှိမှန်းသိလို့ တမင်
လာတာ မဟုတ်လား၊ အစားအသောက်သာ မရှိရင် လာမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ့ဂျစ်ရယ်၊ တကယ်ပါ’

‘အံ့မယ် ဘာအခုမှ မဟုတ်ဘူးလဲ၊ ဟွန်း- တို့ဆီမှာ အစားအသောက်
တွေ့ရင် ရုံးမှာအစည်းအဝေးရှိမယ်၊ အစည်းအဝေးရှိရင် သတင်းရမယ်ဆိုပြီး
ဝင်လာတာ မဟုတ်လား’

‘ဟာ ... ဒေါ်အော်စတင်ကတော့ လုပ်ပြီ’

‘ဟုတ်သားပဲ ကဖိုးဥာဏ်ရဲ့’

‘ကဲ ... သုံးဘီးမက ဝင်ပြီး အချွန်နဲ့မ နေပြန်ပါပြီ’

‘ကဲပါဟယ်- နင်တို့ကလဲ၊ သတင်းထောက်ကြီး မလာတာကြာပြန်တော့
လဲ တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့၊ နင်တို့ပဲ သတိရနေတယ်၊ သူ့ခမျာ လာပြန်တော့
လဲ ဝိုင်းပြောလိုက်ကြတာ၊ ညည်းတို့အသံတွေကို လိပ်ခေါင်းကြားသွားအုံးမယ်၊
ကဲ ... ကဲ၊ သူ့ကိုလဲ ထည့်ပေးလိုက်ကြပါအုံး၊ လာ ... ကဖိုးဥာဏ်၊ ဒီမှာ
ကုလားထိုင်ရှိတယ်’

ဒေါ်ရီစ်ရွိုက်က လူကြီးပီပီ ဝင်ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော် သက်သာသွားပါ
တော့သည်။

စာဖတ်သူများခင်ဗျား ... ကျွန်တော်အား ပန်းဆိုးတန်းမှ ဗိုလ်အောင်
ကျော်လမ်းသို့ ပြောင်းသွားသော ‘ကားပွဲဈေး’သို့ ရောက်နေပြီး ကားများနှင့်
စကားပြောဟန် ‘ဝါစာကမာလုပ်၍ စာတစ်ပုဒ်’ လုပ်ကြံတော့မည်ဟု မထင်လိုက်
စေလိုပါ။

ယနေ့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသော နေရာမှာ ရုံးတစ်ရုံး၏ အထွေထွေ ဌာန
ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ဖော်ပြနေသော နာမည်များမှာ လူနာမည်
အစစ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုံးဝန်ထမ်းများကတော့ သဘောပေါက်မည် ထင်ပါသည်။ ရုံးများတွင် ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း နာမည်ပြောင်များ ပေးထားတတ်ကြပါသည်။ သူ့စရိုက်စနှင့် သူလိုက်အောင် မှည့်ခေါ်တတ်ကြပါသည်။ ဥပမာ အစားပုပ်သူကို နှစ်ကာ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်ပါတတ်သော သူငယ်မများအား မစပ်စု ဟူ၍လည်းကောင်း မှည့်ခေါ်တတ်ကြပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် ရောက်သွားသော ရုံးတွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ပေးထားသော နာမည်ပြောင်များဖြစ်ပါသည်။ ထိုဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေကြ သူများမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူအလုပ် လုပ်ကိုင်လာကြသူများဖြစ်၍ အချင်း ချင်းလည်း ရင်းနှီးနေကြကာ နာမည်ရင်းများပျောက်၍ နာမည်ပြောင်များကိုသာ ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံလျက်ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း သူတို့နှင့် အလွန် ရင်းနှီးသူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူတို့၏ နာမည်ပြောင်များ ခေါ်ခွင့်ပြုထား ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ တစ်ခါတစ်ခါ ပျောက်သွားပြီးမှ ပေါ်လာတတ်သဖြင့် မုန့်လုံးရေပေါ်ဟု နာမည်ပေးထားပါသည်။

ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားဆိုသူမှာ ထိုဌာနတွင် စကားအလွန်များ၍ ပွင့်ပွင့် လင်း လင်း ပြောတတ်သော အထက်တန်းစာရေးမကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ် မှာလည်း စိတ်ရင်းကောင်းသော်လည်း စကားပြောလျှင် ဘုကျကျ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အော်စတင်မှာ ထင်သည့် အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ စကားပြောလျှင် အော်ကျယ် အော်ကျယ်နှင့် ပြောတတ်သော စာရေးမတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သုံးဘီးမမှာ ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်တို့အထဲတွင် အသက်အရွယ် ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ ငယ်၍ နေရာတကာ ပါတတ်သူ စာရေးမ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရီစ်ရွိုက်မှာ ထိုဌာန၏ ဌာနခွဲစာရေးမကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နာမည်မှာ အခြားသူများလို နာမည်ရင်းနှင့် မဆိုင်သော နာမည်မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ရီစ်ရွိုက်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ကရင်မကြီးဖြစ်သည်။ နာမည်ရင်းမှာ ဒေါ်ရီစ် ဖြစ် ပါသည်။ နာမည်ပြောင်ပေးလောက်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူတို့အထဲတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လည်းရှိ၊ ရာထူးကလည်း သူတို့

ထက်ကြီး၊ နာမည်ကလည်း ဒေါ်ရီစ်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ကားနာမည်နှင့်လိုက် အောင် ဒေါ်ရီစ်ရွှိက်ဟု မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရီစ်ရွှိက်ပြောသော ကိုလိပ်ခေါင်းဆိုသူ၏ နာမည်ပြောင်ကို သူတို့ မြောင်ခေါ်ကြသည်မဟုတ်။ ကွယ်ရာတွင်သာ ခေါ်ရသော နာမည်ဖြစ်သည်။ ကို လိပ် ခေါင်း မှာ သူ တို့ ၏ ဆ ရာ ရုံး အုပ် ကြီး ဖြစ် သည် ။ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အလုပ်ကို သေသေသပ်သပ် လုပ်တတ်သည်။ သူအလုပ်သေသပ် ကြီးစား သလောက် သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းများကိုလည်း သေသေဝပ်ဝပ်နှင့် ကြိုးကြိုး စားစား လုပ်စေလိုသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့်၍ သူ့တပည့်များ အလုပ်လုပ်နေသည့် နေရာများသို့ မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှု ပြောဆိုတတ်သည်။ ယင်းအပြင် အထက်အရာရှိများထံသို့လည်း မကြာခဏ ထထသွားရသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နေရာတွင် ကြာကြာထိုင်မနေနိုင်ဘဲ ဟိုထသွား၊ သည်ထသွား သွားနေရသဖြင့် ကိုလိပ်ခေါင်းဟု မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ကဲ ... ရော့၊ ဒီနေ့တော့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲပဲ ကိုမုန့်လုံးရေပေါ်ရေ’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်သည် ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ ဒေါ်ရီစ်ရွှိက်စားပွဲပေါ်သို့ ဆီချက် ခေါက်ဆွဲ တစ်ပန်းကန် လာချပေးလေသည်။

‘ဘယ်ဆိုးလို့လဲဗျ၊ ဟဲ ... ဟဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျန်စားအဖွဲ့အတွက်ကော လောက်ရဲ့လားဗျ’

‘ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ရှိပါတယ်’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်က ပြောရင်း ကျွန်တော့်အတွက် ဟင်းချိုတစ်ပွဲ သွားယူပြန် သည်။ သူတို့ဌာနသည် သူတို့ရုံးတွင် အစည်းအဝေးများရှိလျှင် အလွန် အလုပ် များသော ဌာနဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းအတွက် သူတို့ထဲမှ လက်ရေး တို စာရေးများက လိုက်၍ မှတ်သားကြရသည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်၍ အစည်း အဝေးမှတ်တမ်းများကို ဖြန့်ဝေရသည်။ ပြီး အစားအသောက်အတွက်လည်း တာဝန်ယူရပေသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့် ပြီးမည့် အစည်းအဝေးအတွက် လက်ဖက်ရည်၊ ခေါက်ဆွဲတန် ခေါက်ဆွဲ၊ ထမင်းတန် ထမင်း စီစဉ်ပေးရသည်။ ယင်းသို့ ဆောင်ရွက်ပေးရာတွင် သူတို့အတွက်လည်း ချန်ရ ကျန်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုကား တစ်ရုံးလုံးက ကျန်စားအဖွဲ့ဟူ၍ အမည်ပေး

ထားသည်။

‘မယ်စိန်နဲ့ ကလေးတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား’

ဒေါ်ရီစိန်ရွှိက်က ကျွန်တော့်ဇနီး စိန်၏သတင်းကို မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ဇနီး ပင်စင်မယူခင် အလုပ်လုပ်စဉ်တုန်းက ဒေါ်ရီစိန်ရွှိက်တို့နှင့် ဖယ်ရီစီးနေကျဖြစ်၍ ခင်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

‘အစားနဲ့ စကားဆိုရင် သူတို့ချည်းပဲ၊ ဟိုမှာ အစည်းအဝေးပြီးပြီ၊ သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းကြပါအုံး၊ ဒီမှာက တစ်ယောက်တည်း အထဲဝင် အပြင်ထွက်ရနဲ့ မောနေတာဘဲ၊ ကူမယ့်သူလဲ မရှိဘူး၊ အစည်းအဝေးပြီးတော့ မှတ်တမ်းတွေ ရေးရအုံးမယ်’

ဦးခိုကြီးသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့်ညည်းရင်း စာရွက်စာတမ်းများကို ပွေ့ပိုက်ကာ အစည်းအဝေးခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ...

‘ဘယ်လိုလဲ သတင်းထောက်ကြီး ရောက်နေတာကြာပြီလား၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ သတင်းပဲ လိုက်အနံ့ခံနေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ပင်ပန်းလိုက်တာဗျာ၊ အစည်းအဝေးရှိတော့လဲ မအားရ၊ အစည်းအဝေးပြီးတော့လည်း မနားရနဲ့၊ အခုကြည့်လေ မှတ်တမ်းတွေ ရေးရအုံးမယ်’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဦးကိုကြီး သိပ်ပင်ပန်းတာပဲနော်’

‘ပင်ပန်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့ ကဖီဥဇာဏ်ရေ၊ အိမ်မှာကလည်း သားနဲ့ သမီးက ကျောင်းကနေ ကျူရှင်၊ ပြီးတော့ စာကြည့်နဲ့၊ ကလေးတွေအတွက်လည်း စိတ်သောကရောက်ရဗျ၊ ကျုပ်မိန်းမ အကြည်ကလည်း ခဏခဏ နေမကောင်းတော့ သူ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရတာလဲ တစ်လုပ်ပဲ’

‘ဪ ဪ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဟုတ်မှာပေါ့’

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို အလိုက်သင့်ပြော၍ ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။ တစ်နေရာမှ သုံးဘီးမကမူ ကျွန်တော့်ကို မဲ့ပြသည်။

ဦးခိုကြီး၏ နာမည်အရင်းမှာ ဦးကိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အလုပ်ကလေး နည်းနည်းလုပ်ရလျှင် များများ ညည်းတတ်ပြီး ခိုချင်၊ ကတ်ချင်သူ၊ ခိုလိုညည်းတတ်သူဖြစ်၍ ဦးခိုကြီးဟု အမည်ပြောင်းပေးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ကတော့ ပြောရတယ်တော်၊ စားရတယ်တော်၊ ဒါမှ အလုပ်လုပ် နိုင်မှာ၊ စားလဲစားတယ်၊ ပြောလဲပြောတယ်၊ လုပ်လဲ လုပ်တယ်ဟေ့’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်က သူ့ဝသီအတိုင်း ဦးခိုကြီးကို လှမ်းပက်လိုက်သည်။

‘ကဲပါ ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်ရယ်၊ ကဖိုးဥာဏ်အတွက် ဟင်းချိုယူခဲ့ပါ၊ အေးကုန်ပါ အုံးမယ်’

ဒေါ်ရီ.စံ.ရီ.က ကြားမှဝင်၍ပြောကာ ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်ကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးခိုကြီးသည် ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ပစ်ချ ကာ အခန်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

‘အလကား ဦးခိုကြီး၊ နည်းနည်းလေး လုပ်ရရင် ညည်းလို့ကိုမဆုံးဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရမှာ ကြောက်ရင် ရုံးမှာ မလုပ်နဲ့ပေါ့ ဒေါ်ရီ.စံ.ရီ.’

‘ကဲပါဟယ်၊ နင်တို့ကလဲ သူ့ဝသီလဲ သိသားနဲ့၊ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ... စား ကဖိုးဥာဏ်’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ရီ.စံ. အဲ စိန်လဲ နေကောင်းပါတယ်၊ သူလဲ သူ့သား သမီးတွေနဲ့ လုံးထွေးနေတာပဲ’

‘တို့လဲ သူ့ကို မတွေ့တာကြာပြီ၊ မြို့ထဲလာရင် တို့ဆီလဲ ဝင်လာဖို့ ပြောပါ ဟယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်ဗျာ’

‘ဟေ့ ... မုန့်လုံးရေပေါ်ကြီး၊ စားပြီး မပြန်နဲ့အုံးနော်၊ နောက်ထပ် စားရဖို့ ရှိသေးတယ်’

ဒေါ်အော်စတင်က ဆေးပြီး ပန်းကန်များကို သိမ်းရင်း လှမ်းအော်လိုက် သည်။

‘ဟေ ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ၊ ဒီနေ့တော့ စားကြောကြီးပါလား၊ အစည်းအဝေး နောက်တစ်ပွဲရှိလို့လားဗျ’

‘ဘယ်ကလာ အစည်းအဝေးရမှာလဲ၊ ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီအပြင်သွား တယ်ရှင်’

‘ဪ ... ဪ’

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရသည်။ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီဆိုသူမှာ

ဌာနခွဲစာရေးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမက စိန်ဂျွန်းဈေးတွင် မှောင်ခို အထည်များ ရောင်းနေသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရုံးအားချိန်နှင့် ရုံးမှလစ်လျှင် လစ်သလို ဈေးကူရောင်းပေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးသည်ကြီးဆန်နီဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီသည် သူတို့ဌာနမှ ဝန်ထမ်း များနှင့် တည့်အောင်ပေါင်းပြီး ပြင်ပ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းများအား သူ့ဆိုင်မှ အထည်များအား အကြွေးပေး ဤလည်းကောင်း၊ အစားအသောက်များ ဝယ်လာပြီး ကျွေး၍လည်းကောင်း၊ မျက်နှာချိုသွေးကာ ပေါင်းနေသူဖြစ်သည်။ တကယ်က သူသည် ရုံးတွင် ဟုတ် တိပတ်တိ အလုပ်လုပ်သူ မဟုတ်။ သို့သော် သူ့အစားအစားနေရာဖြင့် သူ့ကို တော်ရုံတန်ရုံ ရုံးလစ်ခြင်းကို မပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကျွေးသော ခေါက်ဆွဲကိုစားရင်း ထွေရာ လေးပါး ပြောကာ ကျွန်တော်လိုချင်သော သတင်းအနံ့ကိုခံလျက်ရှိသည်။ ရုံးများတွင် သူတို့ဌာနလို အထွေထွေဌာန၊ သို့မဟုတ် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနများမှ သတင်းများ ရတတ်သည်။ သို့မဟုတ် သတင်းအစအနများကို ရတတ်သည်။ သက်ဆိုင် ရာရုံး များ၏ လုပ်ငန်းများကို ယင်းဌာနများက ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုံးတစ်ရုံး၏အသက်ဖြစ်သည့် ယင်းဌာနများမှ လူများနှင့် ကျွန်တော်တို့ သတင်း ထောက်များ ပေါင်းထားရသည်။ သူတို့စကားထဲမှ လည်းကောင်း၊ သူတို့ရိုက်နှိပ် ကူးယူပေးရသော စာရွက်စာတမ်းများမှ လည်းကောင်း၊ သတင်းတစ်ခုလုံး သို့မဟုတ် သတင်းအစကို ရရှိနိုင်သည်။ သူတို့ဆီမှ ရရှိသော သတင်းအစအနကို ကိုင်ကာ ဆက်လိုက်လျှင် သတင်းတစ်ပုဒ် သေချာပေါက်ရပေတော့သည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ထိုဌာနများသည် ကျွန်တော်တို့ သတင်းထောက်များအတွက် သတင်းအိုးကြီးများပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါနဲ့ မေဖလားဝါးကလေး မတွေ့ပါလားဗျ’

‘ခွင့်ယူထားတယ် ကဖိုးဥာဏ်ရဲ့’

‘ဟေ့ ... မေဖလားဝါးကလေး ကားတိုက်ခံရတာ မုန့်လုံးရေပေါ်ကြီး မသိဘူးလား’

‘ဟင် ... ဘယ်တုန်းကလဲ’

ဒေါ်ဘဲလ်အဲယား၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

‘တကယ်မသိတာလား၊ သတင်းထောက်ကြီးရယ်’

‘တကယ်ဗျာ၊ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ တော်တော်နာသွားသလား’

‘ဟဲ ... ဟဲ အဲဒါတော့ သူနဲ့တွေ့မှ မေးကြည့်ပေါ့၊ ဟဲ ... ဟဲ’

ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားသည် ကျွန်တော်မသိဟု ပြောလိုက်သည်ကို မယုံကြည်သလို လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တစ်ဦး ကားတိုက်ခံရသည်ကို သူ့မျက်နှာက ပြုံးဖြူလုပ်နေသေးသည်။

‘ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားရဲ့ ... ကဖိုးဥဏ်ကြီး ဒီဖက်မရောက်တာကြာပြီဘဲ၊ ပြောပြလိုက်ပါအုံး’

မေဖလားဝါးကလေးဆိုသူမှာ အောက်တန်းစာရေးမလေး ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ သူတို့ရုံးသို့ရောက်လာသည်မှာ သိပ်ကြာလှသေးသည်မဟုတ်ပေ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်ကလည်း တက္ကသိုလ်စာပေးစာယူဖြင့် စာမေးပွဲဖြေနေသည်။

မိန်းမကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူပီပီ လှလှပပနှင့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ငယ်ဂုဏ်နှင့်အတူ မာနကလည်းရှိသည်။ ယခု သူ့ဘွဲ့မရသေးမီ အောက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒီအလုပ်နှင့် သူမတန်။ သူ့မိဘတွေက အထည်ကြီးပျက်များဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဒီထက်ကြီးတဲ့ ရာထူးရ လျှင် ဌာနပြောင်းမည် စသည်ဖြင့် ဟိတ်လုံးဟန်လုံးဖြင့်လည်း ပြောတတ်သည်။

အဝတ်အစားကိုလည်း ဈေးသည်ကြီးဆန်နီထံမှ ရသမျှ အကြွေးဝယ်ကာ ဝမ်းဆက်များသာ ဝတ်တတ်သည်။ မျက်နှာမှာလည်း မိတ်ကပ်နှင့်၊ မျက်လုံးတွင်လည်း လိုက်နာနှင့်၊ ဆံပင်ကလည်း လှိုင်းတွန့်နှင့်၊ လက်သည်းနီရှည် ရှည်များကို အမြဲသနေသူ ဖြစ်သည်။

မေဖလားဝါးလေးရောက်လာပြီး မကြာမီ မေဖလားဝါးကလေးအတွက် သူတို့ မည်သို့ နာမည်ပေးရမည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ဌာနသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကြုံနေသည်။

‘ဟေ့ ... သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

ဒေါ်အဲလ်ဘဲယားက စသည်။

‘မဘဝင် ဆိုရင်ကောဟေ့’
ဒေါ်အော်စတင်က အဆိုပြုသည်။

‘ဟယ် ... ဒီလောက်တော့လဲ မကောင်းပါဘူး’
ဒေါ်ရီစံရွှက်က ဝင်တားသည်။

‘ဖက်ရှင်မယ် ဆိုရင်ကော၊ သူက ဝမ်းဆက်ချည်း ဝတ်တာ မဟုတ်လား’
ဒေါ်ဒေါ့ဂျစ်က အဆိုပြုပြန်သည်။

‘အမယ် သူ့အကြိုက်တွေ့သွားပြီး ပိုဘဝင်မြင့်သွားပါအုံးမယ်၊ ကဲ ...
သတင်းထောက်ကြီးကလဲ အကြံပေးပါအုံး’

သုံးဘီးမက သူ့အထင်ကို ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို လည်း
အကြံတောင်းလေ သည်။

‘အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စ ခင်ဗျားတို့လုပ်ကြပါ၊
ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့’

‘ကြည့်ရှောင်နော်၊ ကိုယ့်လူ၊ သူတို့က မလွယ်ဘူး’

ဆားမှ နားထောင်နေသူ ဦးခိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးလိုက်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးအုပ်စုကို သူ့အတော်လန့်ပုံပေါ်သည်။

‘အသာနေစမ်းပါ၊ ဒီမှာ နာမည်ရွေးလို့ မရတဲ့အထဲ၊ သူကတော့မှောင့်’
ဒေါ်ဒေါ့ဂျစ်က ဦးခိုကြီးကို လှမ်းမူတ်လိုက်သည်။

‘အမယ်လေး နေပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အရှုပ်ကြားထဲ သတင်းထောက်
ကြီး ပါမှာစိုးလို့၊ တော်ကြာ ဟိုက ဟိုတိုင်၊ သည်တိုင်လုပ်လို့ သတင်းထောက်
ကြီး ရုံးမလာရပဲ ဖြစ်နေအုံးမယ်’

‘ကဲပါဟယ် ... ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ နာမည်ရွေးကြစမ်းပါ’

ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားက လှုံ့ဆော်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည်
ကောင်မလေးအတွက် တစ်ယောက်တစ်မျိုး နာမည်ရှာကြသည်။ တော်တော်
နှင့် သူတို့စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး
ဒေါ်အော်စတင်၏တင်ပြချက် နာမည်ကို လက်ခံလိုက်ကြတော့သည်။

‘ဟေ့ ... ဒီလိုလုပ်ဟယ်၊ သူကလဲ ပန်းကြိုက်တယ် မဟုတ်လားဟဲ့၊
ပြီးတော့ ပုံပန်းကလည်း ခပ်ပျော့ပျော့နဲ့၊ တို့နဲ့လဲ တူသွားအောင်၊ မေဖလားဝါးလို့

မှည့်ရင်မကောင်းဘူးလား’

ထိုသည်မှစ၍ ထိုမိန်းကလေး၏အမည်မှာ မေဖလားဝါးဟု အမည်တွင် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနာမည်ကို သိသွားသောအခါ ကောင်မလေးမှာ ပထမတွင် မကြိုက် သလို ကြိုက်သလို ရှိနေရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်၊ ဒေါ်ဘဲလ်အဲယား၊ ဒေါ်အော်စတင်တို့ထက်စာလျှင် ဗိုလ်ဆန်ဆန် နာမည်လှသဖြင့် မသိမသာ လက် ခံလိုက်သည်။

‘မေဖလားဝါးကို ဖယ်မလီယာ အနီလေးနဲ့ သွားလာနေတာ မတွေ့ဘူး လား’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်က ဆိုသည်။

‘ဘာလဲ၊ အဲဒီကားနဲ့ အခြားကား တိုက်မိလို့လား’

‘ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဟင် ... ဒါဖြင့်’

‘သတင်းထောက်ကြီး ဒီတစ်ချက်တော့ ခံရပြီ ဟဲ ... ဟဲ’

ဒေါ်အော်စတင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူတို့ ပြောမှ သတိရတော့သည်။ မေဖလားဝါးလေးကို ဖယ်မလီယာ ကားအနီလေးနှင့် မကြာခဏတွေ့ရသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်လေး ချောချော တစ်ယောက်က မောင်းလို့။ သူက အထည်ကြီးပျက်ထဲ ကဆိုတော့ ကားစီးနိုင်သူ အသိမိတ်ဆွေတွေများ၊ ဆွေမျိုးများ ရှိနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်က တွေးမိခဲ့၍ သိပ်အလေးမထားမိ၊ ပြီး ... သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့အရွယ်နှင့် သူ့ဋေးသားလေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အဖော်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါက ဆန်း သည်မဟုတ်။

‘အေးပေါ့ဟဲ့၊ တို့ကလဲ ပထမတော့ ဒီလိုဘဲ ထင်တာပေါ့’

ဒေါ်အော်စတင်က ပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလားဗျ’

‘ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကောင်လေးတဲ့ ရှင်ရေ၊ သူ့ကောင်လေးတဲ့’

သုံးဘီးမက ပါးစပ်ရွဲ့၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟာ ... ဒီလိုဆို ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မေဖလားဝါးကလေး ကြီးပွားတော့ မှာပေါ့၊ တော်ကြာ ခင်ဗျားတို့ရုံးမှာ စာရေးမ၊မလုပ်ဘဲ သူဌေးကတော် လုပ် တော့မှာပေါ့’

‘ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သူဌေးကတော်၊ အခုတော့ သူဌေးကတော် မဖြစ်ဘဲ ကားတိုက်ခံရလို့ပေ့၊ ကားတိုက်ခံရလို့’

‘ဖြစ်ရလေဗျာ ... အဲဒါ ပြောစမ်းပါအုံး’

‘ကဲဟယ် ... နင်တို့ကလဲ ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ မုန့်လုံးရေပေါ်ကြီး ဘောလုံးဖြစ်ပြီး လိမ့်နေပြီ၊ ဟဲ ... ဟဲ’

ဒေါ်ရီစံရွှက်က မရယ်စဖူး၊ ခပ်သောသောလေး ရယ်ရင်း ပြောလိုက်လေ သည်။ ဒီတော့ ဒေါ်ဘဲလ်အဲယားက ...

‘ဒီလို ... မုန့်လုံးရေပေါ်ရေ၊ မိန်းကလေးက ငယ်လဲငယ်၊ လှလဲလှ၊ တစ်ချိန်က မိဘကလဲ အတော်အတန် ငွေကြေးကလေး ပြည့်စုံဖူးလို့ပဲ၊ ဆယ် တန်းကလဲ အောင်ထားတော့ သူ့ကိုသူ စာရေးမ လုပ်ရတာ အောက်ကျ တယ်လို့ ထင်နေတာပေါ့၊ သူနဲ့ မတန်သလို သဘောထားပြီး ဘဝင်ကလေးကလဲ ရှိနေတယ်၊ တကယ်တော့ဟယ်၊ သူတို့မိဘက ဟိုတုန်းက ပြည့်စုံခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ နွမ်းပါးရှာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အလုပ်ဝင်လုပ်ခိုင်းတာပေါ့၊ တကယ်လို့ တတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်အခုလို ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အလုပ်လုပ်ခိုင်းမလဲ၊ ပညာဆက်သင်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက သဘော မပေါက်ဘူး၊ သူရတဲ့ လခနဲ့ အလှအပပြင်၊ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီဆီက အထည် တွေ အကြွေးဝယ်ထားတာဆိုရင် သူ့လခ သုံးလစာထက်တောင် များနေသေး တယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကဖိုးဥာဏ်၊ သူဝတ်ထားတဲ့ ဝမ်းဆက်တွေက အကုန် အကြွေးဆက်တွေချည်းပဲ’

သုံးဘီးမက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘လကုန်ရင် ဈေးသည်ကြီးဆန်နီဆီက သူ့အကြွေးမရလို့ ပူညံပူညံနဲ့၊ ကောင်မလေးကလဲ ဟိုဖွဲဆပ်ရ ဒီဖွဲဆပ်ရနဲ့၊ ရတဲ့လခနဲ့ မလောက်တော့ မပေး နိုင်၊ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီကလဲ သူ့အကြွေးပြန်လိုချင်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးသည်ကြီး

ဆန်နီကလဲ သူကိုယ်တိုင် ရုံးမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့ မဆူရဲ
မပြောရဲ ဖြစ်နေတာ၊ သူ့ခမျာ သနားလဲ သနားပါရဲ့၊ အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့
ကောင်လေးနဲ့ သွားတွေ့ပုံရပါတယ်၊ ကောင်လေးက ကားနဲ့လိုက်ပို့၊ ကားနဲ့
လာကြို၊ အစားအသောက်တွေ ဝယ်လာနဲ့ပေါ့’

‘အင်း ဒုက္ခတွေ့တော့ မောင်ကြီးနတ် ဝင်ကယ်တာ ဇာတ်တွေထဲမှာသာ
ကြည့်ဖူးတာ၊ အခုတော့ တကယ်လား’

‘ဆုံးအောင် နားထောင်ပါအုံးဟဲ့ မုန့်လုံးရေပေါ်ရဲ့၊ ဒီနတ်မင်းက အချွန်နဲ့
တော်ရေ ... အချွန်နဲ့ မတာ’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်က ကျွန်တော့်စကားကို ဝင်တားလိုက်သည်။

‘ဘယ်လို ... အချွန်နဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား’

‘ဟုတ်ပါတော် အချွန်မှ တကယ့်ကို အချွန်နဲ့ ဝင်မစတာ’

ဒေါ်အော်စတင်က ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်၏ စကားကို ဝင်၍

ထောက်ခံလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟုတ်မှလဲ ပြောကြပါဗျာ’

‘ကဲ ... ဆုံးအောင် နားထောင်’

‘အင်း- လုပ်စမ်းပါအုံး’

‘ဒီလိုဝင်ပြီး အချွန်နဲ့ မစတာကို တို့လဲ အစကမသိဘူး၊ မေဖလားဝါးလဲ
မသိဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် မေဖလားဝါးကလေးက သူ့ကောင်လေးနဲ့ တွဲမိတာနဲ့
ပိုပြီး ဘဝင်မြင့်လာတော့တာပဲဟေ့၊ သူ့ကောင်လေးက ကြီးကြီးမာမာတစ်ဦးရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဘွဲ့ရပြီးသား၊ ရတဲ့အလုပ် မလုပ်ချင်သေးလို့ အိမ်မှာ
ထိုင်စားနေတာလို့ သူ့ကောင်လေးအကြောင်းပြောပြတယ်၊ တို့လည်း ဝမ်းသာတာ
ပေါ့ဟယ်၊ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီဆီက အကြွေးဝယ်ဝတ်ပြီး ကောင်မလေး အလှ
ပြင်ရတာ ပြင်ရကုန်းနပ်ပြီပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ချစ်ကြလေသတည်း၊ ညားကြလေသတည်း
ဖြစ်တော့မှ မေဖလားဝါးလေး ကားတိုက်ခံရမှန်း တို့သိရတော့တယ်’

‘လုပ်ပြန်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နား မျက်စိ လည်သွားတာပဲ’

ဒေါ်ဘဲလ်အဲယား၏ စကားကို ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာ နားထောင်နေ
တော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ကောင်လေးနဲ့ သူ့ညားတော့မှ မေဖလားဝါးကလေး

ကားတိုက်ခံရမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိသွားတယ်’

ဒေါ်ဒေါ်ဂျစ်က ထပ်ဆင့်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

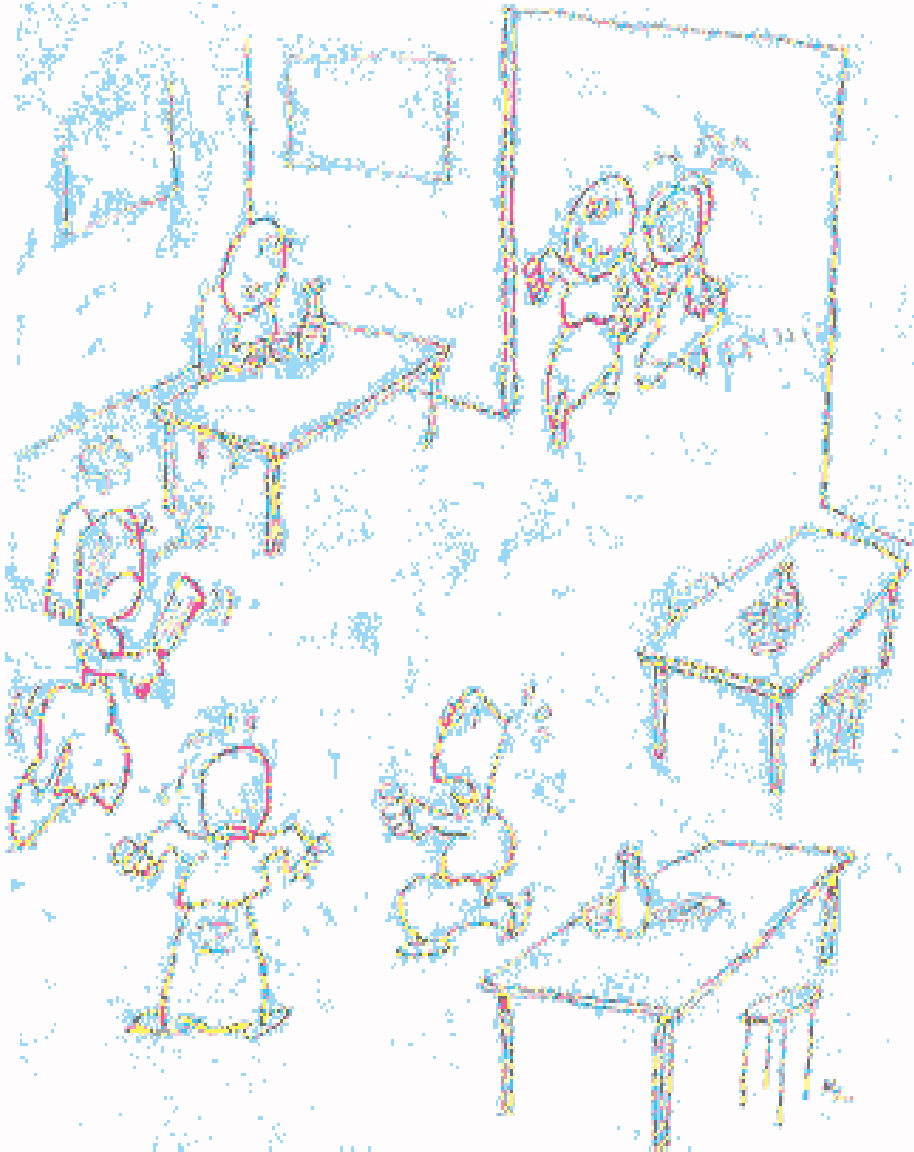
‘ကဲ ... အဲဒီကားတိုက်တာပဲ ပြောပါတော့၊ ညားတာနဲ့ ကားတိုက်ခံရတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်ပါရှင်- ဆိုင်ပါ၊ သူယူလိုက်တဲ့ ကောင်လေးက သူထင်သလို အရာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘွဲ့ရပြီးသားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နံပါတ်အနက် အငှားကားကို အငှားကားမောင်းနေတဲ့ အငှားဒရိုင် ဘာလေး ဖြစ်နေလို့ရှင်ရေ၊ ဒါကြောင့် မေဖလားဝါးလေး ကားတိုက်ခံရတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ရှင်၊ မေဖလားဝါးကလေးလည်း ရှက်ပြီး ရုံးက ခွင့်တစ်လယူသွားလေရဲ့ ရှင်ရေ’ ဟု သုံးဘီးမက ဝင်၍ ရှင်းပြလိုက်မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား ရသည်။

ဪ ... ဖြစ်ရလေ မေဖလားဝါးကလေးရယ်

အနုကုသိုလော ကောင်မလေး

‘မောင်ကြီး လာစမ်း၊ ဒီစားပွဲမှာ လူရောက်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊
နှင့် ဘာလုပ်နေလဲ၊ မောင်ငယ် ဘယ်သွားလဲ ခွမ်း’

ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အနံ့ကူ၏ အသံစူးစူးကို ကြားလိုက်ရသည်။ စကားသံနှင့်အတူ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကိုလည်း ပေါက်ခွဲသံကိုပါ ရောပါလာရာ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

‘လာ လာ၊ ကိုလေး ကဖိုးဥဇာဏ်၊ အနံ့ကူ ဒိန်းတလိန်းနတ် ပူးနေတယ်ဗျ’ ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နေသော ရာကျော်မောင်အေးက သူ့စားပွဲသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့စားပွဲသို့ သွားရောက် ထိုင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က...

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ’ဟု မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့် မေးလိုက်ရာ ရာကျော်မောင်အေးက ...

‘ဒိန်းတလိန်းနတ် ပူးနေတာဗျ၊ ကိုလေးကဖိုးဥဇာဏ်ရ၊ အသာကြည့်နေ’ ဟု မျက်နှာက စပ်ဖြူဖြူဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အနံ့ကူမှာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထိပ်မှ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲ သာမက အရက်ပါတွဲ ရောင်းသော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်နှင့် အနီးအနားရပ်ကွက်များမှ အရက်သောက်သုံးသူများ လာရောက် သောက်စားကြသော ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ဤခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤရပ်ကွက်လေးသို့ ပြောင်းလာစကတည်း ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပထမဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ အနံ့ကူ၏အဖေ တရုတ်ကြီး ကိုမောင်စိန်ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက မောင်စိန်ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟု နာမည်တွင်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ခေါက်ဆွဲနှင့်အတူ အရက်ကိုပါ တွဲရောင်းချခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကမူ အဖေတရုတ်ကြီး ကိုမောင်စိန် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ သူ့အဖေ၏လက်ငုတ်လက်ရင်းကို ထိန်းသိမ်းကာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို အရှိန်မပျက် ဆက်ဖွင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အနံ့ကူ ယောက်ျား မရသေး။ သူ့အမေ မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ ဆိုင်ကို ဦးစီးဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်ရွယ်သော အနံ့ကူ ဦးစီးသည့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်သည် သူ့အဖေ ကိုမောင်စိန်လက်ထက်ကထက်ပင် ပိုမိုအောင်မြင်လာသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လှလှပပ တရုတ်မလေး ရောင်းသော ဆိုင်မို့ အစ်ကိုကာလသားများနှင့် ပုရိသယောက်ျားများ ပိုမို လာရောက် အားပေးကြခြင်းဖြစ်သည်သာမက အနံ့ကူ၏ ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

အနံ့ကူသည် သူ့ဖောက်သည်များအပေါ် အလွန် ဂရုစိုက်သည် သောက်

သုံးသူများ၏အလေ့အကျင့်များကိုလည်း မှတ်မိသည်။ သူ့ဆိုင်သို့ ဝင်သွားလျှင် မိမိကပင် မမှာရသေး၊ သူက သောက်နေကျအတိုင်း စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။

‘ဟော ... ကိုကျော်နီကြီး လာတယ်ဟေ့၊ အရက်တစ်ပိုင်း ကန်စွန်းရွက်ကြော် ပလိန်းတစ်ပွဲ’ ဟူ၍ အော်ပြီး စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။

‘လာ ... အဘ၊ ဒီဘက်စားပွဲကို၊ အဘဖို့ တစ်စိတ်၊ လက်ဖက်သုတ် တစ်ပွဲချ’

‘အံ့မယ် ကိုအောင်သိန်းတို့ ဘယ်ကို မျက်စိလည်နေကြတာလဲ၊ မလာတာ ကြာပြီ၊ အရက် တစ်လုံးလား၊ အမြည်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အခေါက်ကင်လား ဝက်အူချောင်းလား ပြော ... ဟိုတလောကတောင် ကိုအောင်သိန်းတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လာမေးသေးတယ်၊ ကိုအောင်သိန်းတို့က မလာတာ ကြာတော့ မလာတာကြာပြီလို့ ပြောလိုက်ရတယ်’

‘ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဟို ဦးဦးဆီ အမြည်းချပေးဖို့ မလိုဘူးဟ၊ ဒီဦးဦးက အရက်သမား စစ်စစ်၊ အရက်ပဲသောက်တာ၊ အမြည်းမစားဘူး၊ ဟဲ ... ဟဲ ဟုတ်တယ်နော် ဦးဦး’

‘ဒီက အစ်ကိုကြီး သိပ်များနေပြီ၊ တော်တော့နော်၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆိုင်ကား စီစဉ်ပေးမယ်၊ မောင်ကြီးရေ ... ဆိုက်ကားတစ်စီး ခေါ်လိုက်ဟေ့’

စသည်ဖြင့် သူ့ဆိုင်သို့ လာရောက်သူတို့အား ဤသို့ ဂရုတစိုက်ရှိသည်။ မှတ်မှတ်သားသားလည်း ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ဈေးသည်တစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ကောင်းသော ဆက်ဆံမှုဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ...

‘ဟာ ... အန်ကယ်ကြီးကလဲ၊ အန်ကူ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ အန်ကယ်ကြီးပဲ မှတ်မိမှာပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ဒီလိုပေါ့ မပါတဲ့အခါ သောက်သာသွားပါ၊ အန်ကယ်ကြီး ကလဲ အန်ကူက အခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ’ ဟူ၍ သူ့ဆိုင်တွင် ငွေကြေး အဆင် မပြေသူတို့ အရက်အကြွေးသောက်သွားလည်း အကြွေးမတောင်း ပေးသမျှ သာ သူယူသည်။ မှတ်မထား၍မဟုတ်။ သူမှတ်ထားသည်သာ။ သို့သော် အကြွေးသောက်သူ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း အန်ကူ၏ စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်သည့်နှယ် မည်သူကမျှ အန်ကူ၏ အရက်ကြွေးကို မပေးဘဲ မနေကြ၊ ပေးဆပ်ကြသည်။

ဤသို့ နှုတ်ချို၍ သဘောကောင်း ရုပ်ချောတရုတ်မလေးနှင့် သူ့ဆိုင်တွင် အမြဲသောက်လေ့ရှိသော ဖောက်သည်လေး မောင်ဝင်းမောင်တို့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်က ညားကြသည်။ ကောင်လေးက အညာသားလေး။ ရန်ကုန်ဆင်း၍ အလုပ်လာလုပ်သူဖြစ်သည်။ အညာသား ဆိုပေမယ့် အသားကမညို မမည်း၊ တရုတ်မလေးနှင့် ဖူးစာကံဆုံမည့် ကောင်မို့လားမသိ။ အသားကဖြူဖြူ၊ အနံ့ကူနှင့် ရှေ့သွား နောက်လိုက်ညီသည်။

အနံ့ကူနှင့် ရသည်နှင့် မောင်ဝင်းမောင်မှာ သူလုပ်နေသည့် အလုပ်မှထွက်ပြီး သူ့မယား တရုတ်မလေးနှင့်အတူ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ကြီးကြပ် ရောင်းချသည်။

အရက်သောက်သုံးသူဘဝမှ အရက်ရောင်းချသူ ဆိုင်ပိုင်ဖြစ်လာသော မောင်ဝင်းမောင်အဖို့ သူ့သောက်ဖော် သောက်ဖက်များအပေါ် များစွာနည်းလည်မှုရှိသည်။ အရက်သောက်သုံးသူတို့ အလိုကို သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်က မောင်စိန်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ အနံ့ကူခေါက်ဆွဲဆိုင်ဟု အမည်တွင်သော ဤခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးမှာ သောက်သုံးသူများနှင့် အမြဲစည်နေသည်။ ဖောက်သည်ကား လျော့မသွား၊ တိုး၍သာလာသည်။

အစွဲမြဲဆုံးသော အရက်သောက်သုံးသူ ဖောက်သည်များတွင် မောင်ဝင်းမောင်မှာ ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ သောက်သုံးသူ ဘဝကပင် နေ့စဉ်မပျက်လာရောက်သောက်နေသော မောင်ဝင်းမောင် တစ်ယောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာသောအခါ ဝယ်မသောက်ရတော့ဘဲ ကြိုက်သလောက် သောက်လာနိုင်သည်နှင့်အမျှ သောက်လည်းသောက်သည်။ တစ်ခါတရံ သုံးလေးရက်ဆက်၍ မူးနေအောင် သောက်တတ်သည်။ တစ်ခါတရံ မိမိဆိုင်မှာ သောက်ရသည်မှာ ပျင်းလာဟန်တူ၍ အပြင်ဆိုင်သို့ပင် ထွက်၍ သောက်တတ်သည်။ ပြီး ဂျီလည်း တိုက်တတ်သည်။ သူ့ဂျီတိုက်တတ်သည်က သူ့ဆိုင်သို့ လာရောက် သောက်သုံးသူများနှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများကို မဟုတ်။ အနံ့ကူပေါ်မှာသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ နေ့လည်း၊ နေ့ခင်းဆိုင်၌ လူရှင်းသွားချိန်များတွင် အရက်မူးမူးနှင့် ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်ကာ စတိတ်ရှိုး အသေးစားလေး လုပ်တတ်သည်။ မောင်ဝင်းမောင်မှာ အနံ့ကူနှင့် မရခင်က ဂစ်တာတစ်လုံးနှင့် အဖော်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမိန်းမရသော်လည်း ထိုဂီတဝါသနာကို မစွန့်။ အထူးသဖြင့်

အရက်ကလေး အရှိန်ရလာလျှင် ဂစ်တာတစ်လုံးနှင့် သီချင်းဆိုရသည်ကို သူ အရသာတွေ့သည်။ သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို အဖော်လာလုပ်တတ်သဖြင့် အနံ့ကု၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးမှာ နေ့လည်နေ့ခင်းမှာပင် စတိတ်ရှိုးစင်မြင့်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ မောင်ဝင်းမောင်လုပ်သမျှ အနံ့ကု သဘောကျနေတတ်သည်။ တစ်ခါမျှ စိတ်ညစ်ညူးသည်ကို မတွေ့ရ။ စိတ်ညစ် စိတ်ဆိုးခြင်းလည်း မရှိ။ နေ့လည်းနေနိုင်သည့် ကောင်မလေး၊ မောင်ဝင်းမောင် မဟန်လောက်အောင် မူးသည့်အခါများတွင်သာ ...

‘တော်တော့ ... ဟာ ဝင်းမောင်၊ နင်သောက်တာ သိပ်များနေပြီ၊ ဟား ဟား ဂစ်တာတောင် မြည်အောင်မတီးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မောင်ကြီး လာစမ်း နင်အစ်ကိုကို အိမ်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက် ’ဟု ဆိုတတ်သည်။

သို့သော် မောင်ဝင်းမောင်က အရက်သမား ထုံးစံအတိုင်း ...

‘ဘာလဲ အနံ့ကု၊ နင်က ငါမူးနေတယ် ထင်လို့လား၊ ဝင်းမောင် ဘယ်တော့မှ မမူးဘူး၊ ငါ့ကို အရက်တစ်ပိုင်း ထပ်ပေး ’ ဟု ဆက်၍ ဂျီကျတတ်သည်။

ထိုအခါ အနံ့ကုက အရက်တစ်ပိုင်းထပ်ယူလာပြီး သူတို့စားပွဲတွင် ချပေးရင်း မောင်ဝင်းမောင်၏အပေါင်းအသင်းများကို ...

‘ရှင်တို့ ဝိုင်းသောက်ပစ်လိုက်ကြ၊ အလကား သူမူးနေပြီ ’ဟု ဆိုကာ ရယ်နေတတ်သည်။

မောင်ဝင်းမောင် ကတော့ ...

‘အံ့မယ်၊ နင်က ငါမူးနေပြီ ဟုတ်လား ’ ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း စားပွဲပေါ် ခေါင်းတင် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါ သူ့ဆိုင်မှ မောင်ကြီးဆိုသော ကောင်လေးနှင့် အနံ့ကုတို့ မောင်ဝင်းမောင်ကို တွဲ၍ အပေါ်ထပ် တင်သွားရသည်သာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အနံ့ကုတို့ လင်မယားကိုကြည့်၍ ကြည့်နူးရသည်။ သည်လို ကောင်မလေးမျိုး ရှားသည်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်သည်။

‘ဟ အနံ့ကု၊ ဝင်းမောင် ဒီလိုမူးနေတာ နင် စိတ်မဆိုးဘူးလား ’ဟု တစ်ခါ တွင် မေးဖူးသည်။ သည်တော့ အနံ့ကုက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

‘ဟာ ... ဦးဦးကလဲ၊ သူက ဒီလိုပဲဟာ ’ဟု ဆိုတတ်သည်။

ဤနှယ် သဘောကောင်း၍ ဝင်းမောင် လုပ်သမျှကို ကျေနပ်နေသော အနံ့ကူတစ်ယောက် ကနေ့မှ ဘီလူးထွက် ထွက်ပြီး သောင်းကျန်းနေသည်ကို ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

‘ဦးဦး တစ်စိတ်ပဲ မဟုတ်လား’ ဆိုကာ အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော့်အနား အနံ့ကူ ရောက်လာသည်။

‘အေး ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟာ၊ နင်ဘာဖြစ်တာလဲ’ဟု ကျွန်တော်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးမိသည်။

‘ဝင်းမောင်ပေါ့ ဦးဦးရ၊ သိပ်လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ ကြည့်နေ အနံ့ကူ သူ့ကို သတ်မယ်’

‘ဟေ ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ၊ တို့လဲ ပြောစမ်းပါအုံး’

အနံ့ကူက ခွေးခြေတစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်ရင်း ...

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဦးဦးရ၊ သူဘယ်လောက် ဆိုးဆိုး အနံ့ကူ သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘူး၊ ခုတော့ သိပ်ကို လူပါးဝတယ်’

တရုတ်မ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲနေသည်။ ဒေါသ အလွန်ထွက်နေပုံရသည်။

‘လုပ်ပါအုံးဟယ်၊ ဒီကောင့်ကို ငါပြောရင် ရပါတယ်၊ နင်လည်း သိသားနဲ့’

‘ဦးဦးပြောလဲ အပိုပါဘဲ ဦးဦးရာ၊ မရပါဘူး’ ဟု ဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ကျွန်တော့်အားမှ မောင်အေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာက မချိုမချင်။ သည်ကောင့်ကြည့်ရသည်မှာ အနံ့ကူကို ကြည့်၍ သဘောကျနေပုံရသည်။

‘အေးပါဟ ဒါပေမယ့် ပြောစမ်းပါအုံး’

‘ဦးဦးလဲ သိသားပဲ၊ ခုတလော ဝင်းမောင် အရက်ဖြတ်ထားပြီး ဘုရား တွေ ဘာတွေ ရှိခိုးလို့လေ၊ ဒီနေ့မနက် ဘုရားသွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အနံ့ကူလဲ သိမ်ကြီးဈေးသွားပြီး ဈေးဝယ်တာပေါ့၊ အဲ ... ဆူးလေမီးပွိုင့်လည်း အနံ့ကူတို့ဘတ်စ်ကားဖြတ်ရော ဝင်းမောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ် ဦးဦးရ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟ’

‘တောက် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဦးဦးရ၊ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့’

‘ဟား ဟား၊ နင်ကလဲဟာ မီးပွိုင့်အကူးမှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်တွေ့တာ ဆန်းသလားဟာ၊ သူတို့လဲ လမ်းကူးတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်းမောင် လက်မောင်းကို အဲဒီ ကောင်မလေးက ကိုင်လို့’

‘ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လားဟာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အနံ့ကုမုက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်တာ၊ ဒါကြောင့် အနံ့ကုက ယောက်လမ်းမှတ်တိုင်ကျဆင်း၊ အငှားကားတစ်စီးခေါ်ပြီး ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက် ပြန်လိုက်တာပေါ့’

‘ဒီတော့ ဝင်းမောင်ကို တွေ့ရောလား’

‘ဟင် ... မတွေ့လို့ပေါ့၊ တွေ့ရင်လား’

အနံ့ကုသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ ပြောကာ ထသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ထဲတွင် ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆိုင်က ကောင်လေးတွေကိုလည်း ဟောက်လိုဟောက်၊ ဖန်ခွက်၊ ပုလင်းများကို ဆောင့်ချလိုချင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ရာကျော်မောင်အေးက အနံ့ကုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ သဘောကျနေသည်။

‘တွေ့လား ကိုလေး ကဖိုးဥဏ်၊ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေ အပေါ် ဘာမဆို အလိုလိုက်နိုင်တယ်၊ မိန်းမနဲ့ ကျရင် မရဘူးဗျ’

‘အေး မင်းလည်း သတိထား၊ မင်းမယား မပြားကျ အနံ့ကုထက်ဆိုးနေမယ်’

‘ဟား ဟား’

ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေး စကားပြောကောင်းနေစဉ် အနံ့ကုသည် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပက်စီပုလင်းလွတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ရင်း ရုတ်တရက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်အေးက ဆိုင်ပေါက်သို့ မျက်နှာမူနေသည်ဖြစ်ရာ တအံ့တဩ ထအော်လိုက်သည်။

‘ဟာ ...’

ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာလည်း ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်က ဝင်းမောင်၏ လက်မောင်းကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မိန်းမလှလေးတစ်ဦးက ဆွဲရင်း ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင်းမောင်၏ မျက်နှာက ပြုံးလို့ ရှင်လို့။

ထိုအချိန်တွင် အနံ့ကူထံမှ အသံစူးစူး တစ်ချက်ထွက်လာသည်။

‘ဝင်းမောင်’

ဆိုလယ်တွင် ဗြဲနံ့ခနဲ ရပ်၍ ဝင်းမောင်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း တွတ်တွတ်နီအောင် ရဲနေသည်။ ထိုစဉ် ဝင်းမောင်က ...

‘ဟေ့ ... အနံ့ကူ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း မမှေးတို့လေ၊ အရီးလေးတို့ ဘုရားဖူးလာရင်း ပါလာတာကွ၊ မနေ့ညက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းတယ်၊ အခု ဘုရားပေါ်မှာတွေ့လို့ ခေါ်လာတာ၊ အရီးလေးတို့လည်း နောက်မှာပါလာတယ်’

ဝင်းမောင် စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းတွင် တဘက်ပေါင်းထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးတို့ပါ ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ အနံ့ကူသည် ရုတ်တရက် ကျောက်ရုပ်မှ အသက်ဝင်လာသူနယ်...

‘ဟင်’ ဟု တစ်လုံးတည်း ရေရွတ်ကာ သူ့ကိုင်ထားသော ပုလင်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ဝင်းမောင်ထံ အပြေးကလေးသွားပြီး ...

‘ဟယ် မမှေး၊ နင် ... ထွေးလာလိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ လာ ဘထွေးတို့ အရီးလေးတို့’ ဟူ၍ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

ဝင်းမောင်က ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်၍ ...

‘ဒီမှာ ဦးဦး၊ ဒါ ကျွန်တော်ညီမ အငယ်ဆုံးလေးလေ၊ ဘထွေးတို့နဲ့ ကြုံလို့ ကျွန်တော်ဆီ လိုက်လာတာပါဗျ’ ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း နားလည်လိုက်ရသလို ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်မှုလည်း ပြေပျောက်သွားရတော့သည်။

‘ဟင် ... တော်သေးတာပေါ့ ဝင်းမောင်ရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဦးရ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ...ကဲ ဧည့်သည်တွေကို ခေါ်သွားအုံး’ ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ ပြီး မောင်အေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်အေးက ...

‘ဝါး ... ဟား ဟား ဟား၊ အခုမှပဲ ဒိန်းတလလိန်းနတ် ထွက်သွားတော့ သကိုး’

ညတာရှည်သော ထိုတစ်ည

‘အဲဒီညလောက် ညတာရှည်တဲ့ည တစ်ညမှ မရှိဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ် ကဖိုးဉာဏ်ရေ’

စောခင်မြက သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရင်း ထိုညကို ပြန်လည် ခံစား နေရပုံပေါ်သည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရွံ့ခြင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းများ ပေါ်လွင်နေသည်။

‘စောစောကသာ ကျွန်တော်အိပ်တတ်တဲ့ အလေ့ကို မေးမထားဘူး ဆို ရင်တော့ ခုလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ရှင်အိပ်တဲ့အခါ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်တတ်သလား၊ တစ်ရေးနိုး ထတတ်သလားလို့ မေးထားသေး တာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ အိပ်မပျော်တော့ဘဲ အခုလို ကြုံရတာပဲ’ဟု ဆက် လက်ပြောပြသည်။

စောခင်မြမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇာတိမှာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်သည်။ သူ့ကျောင်းက ထွက်သွားပြီး နောက် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ပြန်သွားသည်။

ထို့နောက် သူ့မိဘများနှင့် ဝိုင်းဝန်းအလုပ်လုပ်ရင်း ရှမ်းပြည်နယ်မှာပင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာခြင်းမှာ သင်္ဘောသားများ ဝယ်လာသည့် ကားတစ်စီးဝယ်ရန် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားများ ယူလာသော နောက်ပွင့်ကားလေးတစ်စီးဝယ်ပြီး သူတို့မြို့နှင့် မန္တလေးမြို့ ပြေးဆွဲရန်ဖြစ်သည်။ ယခုတလော သူတို့ရှမ်းပြည်နယ်တွင် သင်္ဘော သားများ ယူလာသည့် ကားများမှာ အတော်အလုပ်ဖြစ်နေသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း ကားတစ်စီးဝယ်ကာ ပြေးစားလို၍ ကားဝယ်ရန် ဆင်းလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားများ ယူလာသောကားများမှာ ရန်ကုန်တွင် ကားအခြေအနေပေါ် တည်၍ တစ်သိန်းကျော်များသာ ဖြစ်သည်။ စောမြခင်က ကားလတ်လတ်တစ်စီး ဝယ်ယူမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့တွင် ငွေနှစ်သိန်း ခန့် ပါလာသည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော့်အိမ်တွင် တည်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုကား ရှာခိုင်းမည်ဆိုကား ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။ သို့သော် လူချမ်းသာ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် သူ မတည်းဖြစ်တော့ပေ။ ကျွန်တော့် ကလေးခြောက်ယောက်နှင့် ရန်ကင်းတိုက်ခန်းအခြေအနေကိုကြည့်ကာ သူ မတည်းခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လိုပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် လှဆောင်တို့အိမ်တွင် သွားရောက်တည်းခိုသည်။ သူ့အတွက် ကားကို ကျွန်တော် နှင့်လှဆောင်တို့က ဝိုင်းရှာပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားမှာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်၍ သူ့ရောက်လာသည့် ညက လှဆောင်တို့အိမ်တွင် ညဉ့် အတော်နက်သည်အထိ စကားလက်ဆုံပြော၍ မကုန်ဖြစ်ရသေးသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် စောခင်မြတစ်ယောက်တည်း ပေါက်လာပြီး...

‘ဒုက္ခပဲ ကဖိုးဥာဏ်ရယ်၊ ခင်ဗျားအိမ် အားနာလို့ ကိုလှဆောင်အိမ် တည်း ခါမှ ကိုလှဆောင်လဲ နေ့လည်က ကမန်းကတန်း ခရီးထွက်သွားတယ်’

‘ဘာအရေးပေါ်လို့လဲ ... စောခင်မြရဲ့’

‘သူ့ကား ပြည်ဘက်မှာ မှောက်လို့တဲ့ဗျ၊ အဲဒါ မနက်အစောကြီး သူ့ဆီကို တယ်လီဖုန်း လာလို့ လိုက်သွားရတယ်’

လှဆောင်မှာ ကုန်တင်ကားများ ထောင်ကာ မြေလတ်ပိုင်းမှ ကုန်များကို ရန်ကုန်သို့ လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မှ ကုန်များကို မြေလတ်သို့ လည်းကောင်း၊ သယ်ပို့နေသူဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သယ်ပို့ရာတွင် ဤသို့ မမျှော်လင့်သည့် ပြဿနာ ကလေးများ ဖြစ်သောအခါ လှဆောင် ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရှင်းရမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စောခင်မြမှာ လှဆောင်တို့မိသားစုအားလုံးနှင့် ယခင်ကတည်းက ရင်း နီးပြီးသူဖြစ်သည်။ လှဆောင် မရှိသော်လည်း စောခင်မြအဖို့ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပေ။ လှဆောင်တွင် သူ၏နှမအပျိုကြီး သက်သက်မာနှင့် မိခင်ကြီးတစ်ဦး သာရှိသည်။ သက်သက်မာမှာ အသက်သုံးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခေတ်မီသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်တွင် အိမ်ဖော်ကလေးမကလေးတစ်ဦးလည်း ရှိသဖြင့် အစစအဆင်ပြေသည်။

‘သူမရှိလဲ ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ သက်သက်မာနဲ့အဘွားကြီးက ခင်ဗျားနဲ့ရင်းနီး ပြီးသားပဲ၊ ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်ပဲ၊ ပြီးတော့ သက်သက်မာ ကလဲ သဘောကောင်းသားပဲ၊ ကားအတွက်တော့ စိတ်ချဗျာ ကျွန်တော်ရှာပေး မယ်’

ကျွန်တော်က အားပေးပြီး နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး သူနှင့် ကားရှာ ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ဒတ်ဆန်းကားလေးတစ်စီး တွေ့ကြသည်။ ကားလေးမှာ အသစ် လောက်နီးပါးကောင်းသည်။ ဈေးကလည်းကောင်းသည်။ တစ်သိန်း လေး သောင်းကျော်ဖြစ်သည်။ စောခင်မြက အလွန်ကြိုက်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ထိုကားထက်ကောင်း၍ ဈေးသက်သာသောကား ရှာလိုသေး သည်။ ယခုတလော သင်္ဘောသားများ ကားအသွင်းများနေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ကားထက်လည်း သန်၍ ဈေးလည်းသက်သာမည့်ကား ရနိုင်သည်ဟူ

ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စောခင်မြ ယခုကားကို ကြိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်၏အကြံပေးချက်အတိုင်း လိုက်ကာ ယခုကားကို နောက်နေ့မှ စကား ပြန်မည်ဟု ဆိုပြီး စကားကို မတင်မကျ ပြောခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် စောခင်မြတို့မှာ ထိုကားထက် စိတ်တိုင်းကျသော ကားကို မတွေ့ဘဲ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လှဆောင်အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ သို့သော် အိမ်ထဲ မဝင်ဖြစ်ခဲ့၊ အချိန်နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား ပြန်သွားကတည်းက ပြဿနာစတော့တာပဲ။

စောခင်မြ သူ့ပြဿနာကို ပြောပြသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်မိတာနဲ့ သက်သက်မာက သူ့အမေကြီးကို ရိပ်သာမှာ တရားသွားထိုင်ဖို့ စီစဉ်နေတာတွေ့ရတယ်။ အဘွားကြီးက သွားချင်ပုံ မရဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက်မာက အတင်းပို့ဘို့ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူ့အိမ်က ကလေးမလေးနဲ့ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

‘ညနေကတည်းက သက်သက်မာတို့ ထွက်သွားတော့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ အိမ်ဖော်မလေးရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ ကလေးမလေးက ကျွန်တော့် ကို ထမင်းစားဖို့ လာမေးရုံတင် အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး အိမ်ခန်းထဲမှာပဲ နေရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ခင်ဗျားနဲ့ ညစာစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မစားဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော်လဲ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်ထဲ စာထိုင်ဖတ် နေမိတယ်။ စာထဲကို စိတ်ဝင်စားသွားလိုက်တာ သတိရလို့ နာရီကြည့်လိုက် တော့ ညကိုးနာရီထိုးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် သက်သက်မာတစ်ယောက် ပြန်မရောက် သေးဘူး၊ အိပ်လဲအိပ်ချင်လာပြီပေါ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကားလိုက်ရှာရတာလဲ ပင်ပန်း တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သက်သက်မာ ပြန်မရောက်သေးတော့ အိပ်လို့ မကောင်းသေးဘူးလေ။

‘သက်သက်မာ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲလို့ ကောင်မလေးကို မေးကြည့် မယ် လုပ်ပြန်တော့လဲ မတွေ့ဘူးဗျ၊ အဲ အိမ်ထဲမှာ အိပ်ရာပြင်ဆင်နေတဲ့ အသံ တော့ကြားနေရသား၊ ဒါနဲ့ မမေးတော့ဘူးလေ ဆိုပြီး စာပဲ ဆက်ဖတ်နေလိုက်

တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ည ၁၀ နာရီ သာသာကျမှ သက်သက်မာ တစ်ယောက်ထဲ ပြန်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အမေကြီးက ရိပ်သာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ပုံ ပေါ်ပါတယ်။ သက်သက်မာက အိမ်ထဲ ဝင်မိတာနဲ့ ...။

“ကိုစောခင်မြ မအိပ်သေးပဲကိုး” လို့ မေးပြောပြောတယ်ဗျ။

“ဟုတ်ကဲ့ မအိပ်ချင်သေးလို့ရယ်၊ သက်သက်မာကိုလဲ စောင့်နေတာ” လို့ ပြန်ဖြေတော့ ...

“အိပ်ချင်ရင်လဲ အိပ်ရောပေါ့ရှင်၊ အားနာစရာလိုက်လို့၊ ကျွန်မကို ကောင်မ လေး စောင့်လိမ့်မပေါ့၊ ကျွန်မ သွားနေကြပါ၊ ဟဲ ... ဟဲ” လို့ပြောပြီး တဆက် တည်း မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်ဗျ။

“ဪ ... ဒါထက် ကိုစောခင်မြ အိပ်ရင် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်တာပဲလား၊ ပြီးတော့ ညရေးညတာ ထသေးလား”တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့် အလေ့အထကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

“ဪ သက်သက်မာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့လုံး ပင်ပင် ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူ ဆိုတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချမိတာနဲ့ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်တာပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ညကို တစ်ရေးပဲ၊ မနက်မိုးလင်းမှ ထတတ်ပါ တယ်” လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

‘သက်သက်မာ အခုလိုမေးတာ ကျွန်တော်ညပိုင်း အိမ်သာတက်ရင် အဆင်ပြေအောင် မေးတယ်မှတ်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက် တာပဲ၊ အဲဒီလို သက်သက်မာနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောနေတော့မှ အိမ်ဖော် မလေးက အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်၊ ဒီတော့ သက်သက်မာက ကောင်မ လေးကို ...

“မီးပိတ်လိုက်တော့၊ အိပ်တော့မယ်” လို့ မြန်းစားကြီး ပြောချလိုက် တယ်။ ဒီတော့ ကောင်မလေးက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဧည့်သည် စာဖတ်နေသေးလို့ပါ မမ” လို့ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပဲ အလိုက်သိစွာနဲ့ ...

“မီးပိတ်ရင် ပိတ်တော့လေ၊ ကျွန်တော်လဲ အိပ်တော့မှာပါ” လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ပေးထားတဲ့ ဧည့်ခန်းနားက အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲလဲရောက်ရော မီးကို ဖြတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်ဖော် မလေးကလဲ သူအိပ်တဲ့ ထပ်ခိုးလေးပေါ် တက်သွားတယ်။ ဧည့်ခန်းမှာ ငါးတိုင် အား မီးပြာပြာကလေး တစ်လုံးတော့ ထွန်းထားတယ်ဗျ။ ကြည်ပြာရောင် လဲ့လဲ့ လင်းနေတယ်။

‘ကျွန်တော် အခန်းထဲရောက်ပြီး ကုတင်ပေါ် လဲ့လိုက်မိပြီးမှ ကျွန်တော့် အခန်းတံခါး မပိတ်မိတာကို သတိရလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထ၊မပိတ်မိတော့ဘူး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သက်သက်မာ လှုပ်ရှားနေပုံတွေကို ကြည့်ပြီး တံခါးပိတ်ဖို့ မေ့ သွားတာပါပဲ။ ကျွန်တော် အခန်းထဲရောက်တော့ သက်သက်မာက အဝင်တံခါး ကို ဂျက်ထိုးပိတ်လိုက်တယ်ဗျ။ အိမ်ဖော်မလေးတက်သွားတဲ့ အထပ်ခိုးတံခါးကို လည်း ဂျက်ထိုးသံကြားလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ သက်သက်မာ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

‘သက်သက်မာ အသံပျောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သက်သက်မာ အိမ်ပြန်နောက်ကျပုံ၊ ကျွန်တော်အိပ်တဲ့ အကျင့်မေးပုံနဲ့ မီးအတင်းပိတ်ခိုင်းပုံ တွေကို တွေးနေမိတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကိုစမ်းလိုက် မိတယ်။

‘ပြီးတော့ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အဲဒီညကျမှ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ နေ့လည်က တွေ့ခဲ့တဲ့ ကားကလေးအကြောင်းရော၊ အလုပ်ကိစ္စတွေပါ ခေါင်းထဲ ဝင်နေပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၁ နာရီ ထိုးလောက်ကျတော့ သက်သက်မာ အခန်းဘက်က လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ခြေသံလိုလို ကြားရတယ်။ အိပ်မပျော်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးလည်း ပြူးသွားတယ်။ ခြေသံကို နားစွင့်နေ ချိန်မှာ သက်သက်မာကို မီးပြာရောင်အောက်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အခန်းဘက် လျှောက်လာတာကို မြင်ရတယ်။

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အိပ်နေသလို အသာငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သက်သက်မာ ဘာကြောင့် အခန်းထဲဝင်လာသလဲလို့လဲ အံ့ဩနေမိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ငွေအတွက် စိုးရိမ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလှုပ်ရဲဘူး လေ သူဘာလုပ်မယ်မှန်းမှ မသိတာ။ တကယ်လို့ အန္တရာယ်ပေးရင် ဘယ်လို ခုခံရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိတယ်။ သက်သက်မာဟာ ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေး

ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ခြင်ထောင်ထဲ လှမ်းကြည့်နေတာ တွေ့ရလို့ မျက်စိမှိတ် ပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံ ငြိမ်သက်နေလိုက်တယ်။

‘ခဏကြာတော့ သက်သက်မာဟာ ကျွန်တော့်ကုတင်ဘေးက ပြန်ထွက် သွားတဲ့အသံကြားရပြန်တော့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဝင်တံခါးမကြီး ဘက် လျှောက်သွားတာတွေ့ရပြန်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးဂျက်ကို ဖြေးဖြေးချင်း ဖြုတ်သံကိုလဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ တံခါးဖြုတ်ပြီးတော့ သက်သက်မာဟာ ကျွန်တော့်အခန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာပြန်တယ်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် မျက်စိပိတ်မနေတဲ့ဘူးလေ။ တံခါးဂျက် ဖြုတ်ထားတာက အပြင်က လူတစ်ယောက် ဝင်လာဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အန္တရာယ် တော့ ကြုံပြီလို့ နားလည်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေများများစားစား ပါလာ တာကို သက်သက်မာ သိပြီး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း လှဆောင် ရှိနေရင်တော့ အရေးလား၊ အခုတော့ သက်သက်မာဆို တာက ကိုလှဆောင်နဲ့ ပတ်သက်မှ သိကျွမ်းရတဲ့သူ။

‘အခုကြည့်လေ ကျွန်တော် အိပ်မအိပ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အိပ်နေပြီလို့ သေချာတာနဲ့ အပြင်လူဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လာပြန် တယ်။ သက်သက်မာ ကျွန်တော့်ကုတင်နားရောက်တော့ ခုနကလို ခြင်ထောင် ထဲ လှမ်းမကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ချ လက်ချ ကျွန်တော့်ကုတင်နားက ကုလား ထိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး တံခါးဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။

‘ကျွန်တော်မှာတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ မလှုပ်ရဲ မယှက်ရဲနဲ့ ငြိမ်နေရတယ်။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့လဲ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားမိတယ်။ အပြင်ကလူ မဝင်လာ ခင် ထလိုက်ရကောင်းမလား၊ သက်သက်မာလောက်တော့မမှ။ ကျွန်တော်တတ် ထားတဲ့ ရှမ်းရိုးရာ ကိုယ်ခံပညာကိုပင် သုံးစရာမလို၊ နိုင်နိုင်တယ်။ အပြင်က ဝင်လာသူက ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော် အတော် ဇောချွေးပျံ့ရတော့ တာပဲ။

‘ဒီလိုနဲ့ ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာသွားတော့ တံခါးကို လူတွန်းသံကြား ရပြီး ပွင့်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ထက် အရင် ဦးအောင် လုပ်ရရင်ကောင်းမလားအထိ စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ တံခါးဖွင့်တာနဲ့

တပြိုင်တည်း အင်္ကျီအနက် ဆောင်းဘီအနက် ဝတ်ထားတဲ့ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သက်သက်မာ ကလည်း ကျွန်တော့်နားက ချက်ခြင်း ထပြီး အဲဒီလူဆီ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား တယ်။ အဲဒီလူကလည်း အထဲရောက်ရော တံခါးဂျက်ကို ပြန်ထိုးလိုက်တယ်လေ။

‘ခုမှ ခက်ပြီ၊ စောစောက သက်သက်မာ တစ်ယောက်ထဲတုန်းက လက်ဦးမှု မယူခဲ့မိတာကိုဘဲ နောင်တရသလိုလို ဖြစ်လိုက်မိတယ်။ ခုတော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ အန္တရာယ်ကြုံမှ ကာကွယ်ဖို့ပဲ အဆင်သင့် လုပ်ထားရတော့ တယ်။ သက်သက်မာနဲ့ လူမည်းမည်းဟာ ချက်ခြင်း နေရာက မရွေ့သေးဘဲ တံခါးအနီးမှာပဲ ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတာ တွေ့ရတယ်။’

‘ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွင်းဘက်ကို လျှောက်လာ ကြတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား မြင်ရင် ရယ်မိမလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မလှုပ်မယှက်ရဘဲ စိတ်မောနေတာပဲ။ ငွေအိတ်ကိုလဲ ခဏ ခဏ စမ်းနေမိတယ်လေ၊ ဇောချွေးတွေလဲပြန်လို့၊ ကျွန်တော်လေ မိုးလင်းစေချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကဖိုးဥာဏ်ရေ ... အဲဒီ ညက ရှည်လိုက်တဲ့ညတာဗျာ၊ တကယ်မှ မိုးပဲမလင်းနိုင်ဘူး’

‘နေပါအုံးဗျ၊ ခင်ဗျားဥစ္စာက မိုးလင်းတဲ့အထိ ဘာကြောင့် စောင့်နေရတာ လဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဘာဖြစ်သေးလဲ ပြောစမ်း ပါအုံး’

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို မရှင်း၍ပင် မေးလိုက်ရသည်။ သက်သက်မာ တို့နှစ်ယောက် အတွင်းခန်းဘက်ဝင်လာပြီး သူ့ကို ဘာလုပ်သည်ကို မပြောသေး၊ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် မိုးလင်းအောင်မျှော်နေရမည်နည်း။

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ညလုံးအိပ်မရတာဘဲ၊ အဲဒါကြောင့် တည်းခိုခန်း ကောင်းကောင်းရှာခိုင်းရတာပေါ့ဗျ’

‘ဟာ ဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သူတို့ ဘာလုပ်သေးလဲဗျ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကိုရော ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်လိုက်သေးလဲ၊ ခင်ဗျား ငွေတွေကော ပါသွား သေးလား’

ကျွန်တော်က သိလိုသော မေးခွန်းကို ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကိုလည်း သူတို့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ငွေကလည်း တစ်ပြားမှ ပါမသွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သက်သက်မာအခန်း ထဲက အသံတွေကိုတော့ အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်ဗျ’

‘ဟာ ... ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ခုနကတော့ ညကြီး သန်းခေါင် မှာ သက်သက်မာက လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွင်းလာတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား အခန်းဘက် လျှောက်လာတာဆို’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး’

‘ကဲဗျာ ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လှဆောင်အိမ်က ပြောင်းချင်ရတာလဲ’

‘ဒီလိုဗျို့ ... ဒီလို၊ ကိုလှဆောင်ညီမ သက်သက်မာက အဲဒီညမှာ သူ့ ရည်းစားကို ခေါ်တွေ့တာဗျို့၊ ကျုပ်ကလဲ အချက်မသိတော့ သူ့ခိုးထင်မိတာကိုး၊ အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်မလာဘဲ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကြတာဗျာ၊ မနက် ငါးနာရီထိုးမှ သက်သက်မာ ငနဲသားက ပြန်သွားတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ ကိုလှဆောင်ကြီးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ ပူတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဆက်မနေချင်တော့ဘူးလို့’

‘ခင်ဗျားအဖြစ်ကလဲ သည်းထိတ်ရင်ဖိုလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးကြီးပါလားဗျ ဟင်...’

အချက်မသိတော့

‘ဟလို ... ဟုတ်ပါတယ် ... သတင်းစာတိုက်ကပါ ... ခင်ဗျာ ...
ဆရာ မရောက်သေးပါဘူးခင်ဗျာ ... လာရင် ဘယ်လို ပြောလိုက်ရမလဲ
ခင်ဗျာ ...ဝန်ကြီး ရုံးက ဟုတ်လား ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောလိုက်
ပါ့မယ် စိတ်ချပါ’

တယ်လီဖုန်းသံ ကြားကတည်းက ကျွန်တော် ရင်ခုန်နေမိသည်။ ယနေ့ အဖို့ တယ်လီဖုန်းသံ အားလုံးမှာ ကျွန်တော်သာမက အယ်ဒီတာတစ်ခန်းလုံး၌ ရှိသူ အားလုံးကို ခြိမ်းခြောက်နေပါသည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်လောက်စရာပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတွင် ယနေ့ အမှားတစ်ခု ပါရှိနေသည် မဟုတ် ပါလား။

သတင်းစာတွင် အမှားတစ်ခုခု ပါပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာ အဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မနက်စောစောပင် ရင်ခုန်ကြရပါတော့သည်။ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများထံသို့ သတင်းစာများမှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထက် စောစီးစွာ ရောက် သည်။ သည်တော့ သတင်းစာများတွင် ပါသွားသော အမှားအယွင်းများကို လူကြီးများက စောစောစီးစီး တွေ့ကြသည်။ ထိုအခါ သက်ဆိုင် ရာ အယ်ဒီတာ ချုပ်ကို မေးမြန်းပြောဆို သည် ။ အယ်ဒီတာချုပ်ကလည်း သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးထံ အကြောင်းကြား၍ ယင်းအမှားမှာ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို မေးမြန်း သည်။ သတင်းစာတိုက်သို့လည်း ခါတိုင်းလာနေကျထက်စော၍ လာကာ ထို အမှားအတွက် အဖြေရှာကြစမြဲဖြစ်သည်။

သတင်းစာ ဆိုသည်ကလည်း တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း အပြီးအစီး လုပ်ဆောင်ရသော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် အမှားအယွင်းများက မကင်းနိုင်၊ သတိထားနေသည့်ကြားက မှားကြသည်။ ထိုအမှားကို တွေ့လျှင် အမှား အကြီး အသေးအလိုက် နောင်မှားရန် လိုအပ်သလို ပြုပြင်ကြရသည်။ ဤသည်မှာ သတင်းစာလုပ်ငန်း၏ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

ယနေ့ထုတ်သတင်းစာတွင်လည်း သတင်းတစ်ပုဒ်၌ အမှားပါသွားပြန် သည်။ ထိုသတင်းပါရေး လုပ်ဆောင်ရာတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါနေ၍ အယ်ဒီတာချုပ်က မနက်စောစောကပင် ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းထားပြီးဖြစ် သည်။ တကယ်တော့ ဤအမှားတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိက တရားခံတော့ မဟုတ် သို့သော် ပူးတွဲတရားခံအနေဖြင့် ကျွန်တော်လည်းမကင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာတိုက်သို့ စောစီးစွာ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တွင်မက အခြားသက်ဆိုင်သူများလည်း ရောက်နေကြသည်။ မည်သည့် အချိန် တွင် ကျွန်တော်တို့ကို လူကြီးများက ခေါ်ယူမေးမြန်းမည်ကို စောင့်နေကြခြင်း

ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းသံကြားလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သည့် တယ်လီဖုန်းများဖြစ်လေမည်လားဟု ရင်ခုန်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု တယ်လီဖုန်းသံကြားသောအခါ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ စာရေးမောင်တင်ရွှေက ကောက်ကိုင်၍ ဖြေကြားနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်တင်ရွှေ၏ စကားပြောသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ ဝန်ကြီးရုံးက ဆိုတော့ ဒီနေ့ဝန်ကြီးရုံးက ခေါ်စရာဆို၍ ဤသတင်းမှားသည့် အကြောင်းမှ တစ်ပါး အခြားအကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။

‘ဘာတဲ့လဲ မောင်တင်ရွှေရေ’

‘ဝန်ကြီးရုံးက ဆရာ့ကို မေးတာ’

‘ဟေ့ ... ဒါဆိုရင် အရေးကြီးတယ်၊ ဆရာ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကွာ ... ဆရာကလည်း ကနေ့မှ နောက်ကျလိုက်တာ ...’

မောင်တင်ရွှေသည် ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ် အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ အရေးထဲ ဆရာ့အပြင်သွားနေသတဲ့ ဒါကြောင့် ဝန်ကြီးရုံးက ဖုန်းဆက်ကြောင်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း သတင်းစာ တိုက်သို့ လာရန် မှာနေလေသည်။

‘အစ်ကိုတို့တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ... ဝန်ကြီးရုံးကကို ဆက်တယ် ဆိုတော့ ...’

မောင်တင်ရွှေက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းနှောက်သည်။

‘ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပေါ့ မောင်ရာ- ငါတို့ကကော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ’

ကျွန်တော်တို့မှာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်သာ စကားပြောနေရသည်။ တကယ်က ရင်ထဲတွင် မီးရထားဆယ်စင်းလောက် ဝင်ခုတ်နေသည်။ ပြီး အခုလို အခေါ်စောင့်ရတာလောက် ရင်မောရသည်မှာမရှိ၊ ခေါ်ယူစစ်ဆေး အပြစ်ပေးလိုက်လျှင် ကိစ္စတစ်ရပ်ပြီးသွား၍ မိမိကို ဘာအပြစ်ပေးသည် ဆိုသည်ကို သိရပြီး ထိုအပြစ်ကို ခံရုံသာရှိသည်။ ယခုတော့ ဘယ်လိုများပြော

မလဲဟ ... ဘယ်လိုများ အပြစ်ပေး လိုက်မလဲဟနှင့် မောရသည့်အဖြစ်က မသက်သာပေ။

ဆရာအိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဆရာသည် သတင်းစာတိုက် အပေါ်သို့ လှ လှ ပပ လေး ရောက်လာပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ဆရာသည် ကော်လံပြတ် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် တိုက်ပုံနှင့် ဖြစ်နေ၍ လှလှပပ ဖြစ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာအလေ့မှာ အပေါ်အင်္ကျီ တိုက်ပုံတို့ကို ဝတ်လေ့နည်းသည်။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး အင်္ကျီလက်တိုနှင့်သာ နေတတ်သောကြောင့် ယခုလို ဝတ်ထား သဖြင့် လှပနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘အလဲ ... ဆရာလည်း လှလို့ ဝလို့ ပါလား ... တရားခံရုပ်နဲ့တောင် မတူ တော့ဘူး ... တရားသူကြီး ကျနေတာပဲ’

ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ ဆရာက သူထုံအတိုင်း ခပ်သောသောကလေး ရယ်လိုက်ပြီး ...

‘ဒီလိုပေါ့ဗျာ ဝန်ကြီးရုံးက ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ... တိုက်ပုန်းနဲ့ ဘာနဲ့ပေါ့၊ ဖြစ်ပြီးတော့မှ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... လှလှပပလေး အပြစ်ကို ခံယူကြတာပေါ့ဗျာ မဟုတ်ဘူးလား ... ဟဲ ... ဟဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာ ဟုတ်တာပေါ့၊ တရားခံအကောင်းစားလေးများပေါ့’

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ ကျွန်တော်တို့စကားနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပွဲကျ သွားသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်၏ အလေ့ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဒုက္ခတွေ့နေ သည်ဖြစ်စေ ဤသို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရွတ်နောက်၍ အသော ဖောက်တတ်ကြသည်။ ခံရမည့်အပြစ်ကိုလည်း ကိုယ့်လူ အပြစ်က မသေးဘူး နော် ... ချဲ့တွေး- သေဒဏ်ပေးနိုင်တယ် ... သတိထား ... ဟူ၍ပင် အပြစ်ခံရ သူကို နောက်ကြသည်။

သို့သော် အနောက်ခံရသူမှာ ဤသို့ ပြောကြဆိုကြ၍ စိတ်မဆိုးပေ။ ဒုက္ခအတွင်းမှာပင် ရယ်စရာ မောစရာများဖြင့် ထိုဒုက္ခကို သက်သာအောင် လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခံရမည့်အပြစ်အတွက် စိတ်သက် သာအောင် ဖြေသိမ့်နိုင်စေရန်၊ အပြစ်ကိုမေ့ပြီး စိတ်ဖြေနိုင်ရန် လုပ်ဆောင်ကြခြင်း

ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သတင်းစာမှာ ပျော်စရာ ကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဝန်ကြီးရုံးက တယ်လီဖုန်းလာတယ်ဆို ... ခုသွားရမှာလား ... ဒီလိုဆိုလဲ သွားကြမယ်လေ ... ကိုင်း ကိုယ့်လူတို့ ဘယ်လိုလဲ’

‘တယ်လီဖုန်းလာတာတော့ ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်း သွားရမလားမသိဘူး ... မောင်တင်ရွှေတယ်လီဖုန်းကိုတင်တာပဲ... သူ့ကို မေးကြည့်ပါအုံး’

‘ဟေ့ ... မောင်တင်ရွှေ ဘယ်လိုလဲကွ သွားရမှာလား’

‘မသိဘူးဆရာ ဝန်ကြီးရုံးက ဖုန်းဆက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆရာရောက်လောက်တဲ့ အချိန်ကျမှ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်တဲ့’

‘ဟ ... ဒါဆိုရင် ဝန်ကြီးရုံးက တယ်လီဖုန်းအလာဘဲ စောင့်ကြစို့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ဝန်ကြီးရုံးမှ တယ်လီဖုန်းအခေါ်ကို စောင့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် အယ်ဒီတာတစ်ဦးဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့် ကြည့်လျက် ...

‘ဘယ်လိုလဲ တရားခံတွေ မသွားသေးဘူးလား’

‘တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်သည်။

‘ဘာ ... အခုမှ ဘာကြောက်ပါပြီလဲ ... သွားတွေ့စရာရှိ သွားတွေ့ကြလေ- ဟင်း အမှားတွေ လုပ်တုန်းကတော့ ပြုံးပြုံး ... ပြုံးပြုံးနဲ့’

‘ဟေ့လူ ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ သောက်ရမ်းမပြောနဲ့ဗျာ၊ အမှုက သေးတာ မဟုတ်ဘူး ... တော်ကြာ ကြမ်းကြားလေကြား တမင်လုပ်တယ်ထင်မှဖြင့် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေဦးမယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ နောက်လူတွေ ရာထူးတက်ဖို့ လမ်းပွင့်မှာ’

‘ဟာ ... သေချင်းဆိုး ... ပြောလေ ကဲလေပါလား ... ဒီမှာဖြင့် စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ’

ကလင် ... ကလင် ... ကလင်

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကောင်းနေစဉ် တယ်လီဖုန်းက အသံမြည်

လာသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မီးကို ရေဖြင့်ဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ အားလုံး ငြိမ်ကျ သွားကြကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားကြသည်။

‘ကျွန်တော်ကိုင်မယ် ကျွန်တော်ကိုင်မယ်’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆရာ ကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်းကို သွားကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ဟလို ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ စောစောက အပြင်သွားနေလို့ပါ ခင်ဗျာ’

ဆရာ့ပြေသံ ကြားကတည်းက ဝန်ကြီးရုံးမှ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက နားလည်လိုက်ကြသည်။ ဆရာ၏ရိုရိုသေသေနှင့် သူရုံးနောက်ကျသည်ကို ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းချက်ပေးနေကတည်းက ဝန်ကြီး သို့မဟုတ် ဒုတိယ ဝန်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ တစ်ဦးဦးထံမှ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်လိုက်ကြသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် စောစောကတည်းက ရောက်တာပါ တယ်လီဖုန်း ပြန် ဆက်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာပါ အခုလာခဲ့ရမလား အဆင်သင့်ပါဘဲ ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျာ ... ဒေါ် ... ဒါလား ... အင်း...အင်း မဖတ်ရသေးဘူးခင်ဗျာ- ကြည့်လိုက်ပါ ဦးမယ် ဆောင်းပါးတွေက တစ်နေ့တစ်နေ့ အများကြီးရောက်တော့ ကျွန်တော် လည်း သတိမထားမိဘူး၊ ကြည့်လိုက်ပါမယ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့’

ကျွန်တော်တို့မှာ ဆရာ့မျက်နှာ ကြည့်၍ မည်သို့ နားလည်ရမှန်း မသိဖြစ် နေကြသည်။ မှားသည်က သတင်း၊ ဆရာ ပြောနေသည်က ဆောင်းပါး၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒါက နောက်တစ်မှုများလားဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်နှင့် ...

‘ဘယ်လိုလဲဆရာ ... ဆောင်းပါးက နောက်တစ်မှု ဖြစ်လာပြန်ပလား...’

‘ဟူး ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆောင်းပါး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဆက်တာလဲဟင် ဝန်ကြီးရုံးကဆို’

‘အေးဗျ ဝန်ကြီးရုံးကတော့ ဝန်ကြီးရုံးက ပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ... ခင်ဗျားတို့ တစ်ခါကကြုံရသလို ဗလကမှမောင်ကျော် ဇာတ်လမ်းမျိုးဘဲဗျို့’

ဆရာ့စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ငိုအားထက်ရယ်အား သန်ဆိုသလို ဝါးကနဲ ပွဲကျသွားကြပါတော့သည်။

ဆရာ၏နောက်ဆုံးစကားသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်ပွဲကျစရာ ကောင်းသောစကားဖြစ်သည်။ ပွဲလည်းကျလောက်သည့် စကားဖြစ်သည်။ ဗလကမှ မောင်ကျော် ဇာတ်လမ်းသည် ဇာတ်လိုက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသူမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတစ်တိုက်လုံးက သိနေသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းမျိုး ကြုံလာတိုင်း ဗလကမှ မောင်ကျော်ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်နေပြီ ဆိုသည်ကို အားလုံး နားလည်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ကြာတော့ ကြာပြီဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီတက်ခါစက အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုံခြုံရေးနှင့်အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီများ အဆင့်ဆင့် ဖွဲ့ကာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ချိန်ကဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ်၊ တိုင်း လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီများ ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရပ်ကွက်တွင် ရလက၊ မြို့နယ်တွင် နလက၊ တိုင်းတွင် တလကဟူ၍ လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီများကို သူ့အဆင့်အလိုက် အတိုကောက်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအဆင့် များအထက်က ဗဟိုလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီရှိရာ ယင်းကို ဗလက ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ဗလကတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်သည် ဗလက၏ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ အယ်ဒီတာတစ်ပိုင်း၊ သတင်းထောက်တစ်ပိုင်း လုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသတင်း ဘာသာပြန်ရသည့်အချိန်တွင် ဘာသာပြန်၍၊ သတင်းလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် သတင်းလိုက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သတင်းလိုက်သောရသော ဌာနများတွင် ဗလက၊ ပြည်ထဲရေးနှင့် သာသနာရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ စက်မှုလက်မှု၊ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနတို့ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ တာဝန်ယူထားရာတွင် အတွင်းဝန်ရုံး(ယခုဝန်ကြီးများရုံး)ရှိ ဗလကရုံးသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်သည်။ ဗလကသည် သတင်း ထွက်ပေါက်ကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ပြည်လုံး၏ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ ဗလကမှတဆင့် ညွှန်ကြားစာ၊ အကြောင်းကြားစာများ ထုတ်သည်။ ဗလကမှစာများကို ရသည့်နည်းဖြင့် သွားရောက်ဖတ်ခြင်း၊ ရယူခြင်း ပြုလုပ်လျှင် သတင်းများ အလှုံ့အပယ်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တချို့ ညွှန်ကြား

ချက်များမှ တိုက်ရိုက်ရေးနိုင်သကဲ့သို့ တချို့မှာ အခြားဌာနများသို့ ဆက်လိုက်ရန် သတင်းနဲ့များ ရတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗလကမှ ဝန်ထမ်း များနှင့် ကျွန်တော်ရင်းနှီးနေအောင် ပေါင်းထားသည်။

တစ်ညနေတွင် နိုင်ငံခြားသတင်းဌာန၌ ကျွန်တော် သတင်းဘာသာပြန်နေစဉ်တွင် သတင်းထောက်တယ်လီဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ ကိုကျော်မင်းက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ထံ သူရောက်လာပြီး ...

‘ဗလက,က တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်’ ဟု ပြောပြသည်။

‘ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲဗျ ... ဦးကိုကြီးလား ...’ ဟု ပြန်မေးရသည်။

‘မဟုတ်ဘူးဗျ ... မောင်ကျော်တဲ့၊ အထည်အလိပ်အကြောင်း ပြောချင်လို့တဲ့’

‘ဗျာ ... မောင်ကျော်တဲ့လား ... ဟာ ဒါဆို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်ပဲဗျ၊ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ လုပ်မလို့နဲ့တူတယ်၊ သွားမှဖြစ်မယ် ... လာဗျာ ...ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ ... ဗလက,ကဆိုတော့ သတင်းကြီးတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားသတင်းများကို ချထားခဲ့ကာ ကိုကျော်မင်းနှင့်အတူ အတွင်းဝန်ရုံးအတွင်းသို့ ဝင်သွားရသည်။ သတင်းက ကြီးနိုင်သည်။ အခြားသတင်းစာတိုက်တွေကို မဆက်လျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြီးတစ်ပုဒ်တော့ ရပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ယခင် ပါလီမန်အဆောက်အဦးဖြစ်သည့် ဗလကရုံးသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဗလကတွင် အခြားသတင်းစာတိုက်များမှ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တိုက်တည်း ...

ပထမဆုံး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ရုံးခန်းသို့ သွားကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရ၊ သို့ဖြင့် ရုံးဝန်ထမ်းများထံ သွားကြပြန်သည်။ အခန့်သင့်ပင် အသိအရာရှိတစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့သည်။

‘စောစောက ဗိုလ်မှူးကြီးက ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ဗျ၊ သူ့ပီအေ ဗိုလ်ကြီးစိုးလှမြင့်လဲမတွေ့လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်လား ဗိုလ်မှူးကြီးရော ဗိုလ်ကြီးစိုးလှမြင့်ရော မရှိကြဘူးဗျ၊

ဖုန်းဆက်တာရော သေချာရဲ့လား’ ဟု မေးပါသည်။

‘သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းကိုင်တာပါ ... ဗလက၊က မောင်ကျော်ပါလို့ သေသေချာချာ ဆက်တာပဲ’ဟု ကိုကျော်မင်းက ရှင်းပြသည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး အပြင်ကနေ ဆက်သလား မသိဘူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မနက်ကတည်းက ရုံးမှာ မရှိတာတော့ သေချာတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ သတင်းစာလောကကလဲ နောက်တတ်ပါဘိသနဲ့ ... နောက်တာများလားဗျာ’ ဟု ထိုအရာရှိက သံသယရှိစွာ ဆိုသည်။

‘နောက်တတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဗလကလို နေရာမျိုးနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးအထိတော့ နောက်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြော လိုက်သည်။ ထိုအရာရှိကလည်း မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားပုံပေါ်သွားသည်။

‘အေးဗျာ ဗိုလ်မှူးကြီးဆက်တာ မှန်ရင်တော့ ပြန်လာမှာပါ၊ ဗိုလ်ကြီး စိုးလှမြင့် အခန်းကဖြစ်ဖြစ် စောင့်နေကြပါလား’ ဟု အကြံပေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ စောင့်နေရင်ကောင်းမယ်’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ ထိုအရာရှိ၏အကြံပေးချက်အတိုင်း ဗိုလ်ကြီး စိုးလှမြင့်၏ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်လာကြသည်။ လမ်းတွင် အသားမဲမဲ၊ အရပ်မြင့် မြင့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။ ထိုလူငယ်က ကျွန်တော်တို့အား ...

‘လာဆရာ ဆရာတို့ကို စောင့်နေတာ ... လာ ... လာ’ဟု ဆိုကာ ခရီး ဦးကြိုပြသွားပါသည်။ ကိုကျော်မင်းက သူ့လက်ခံလိုက်သည့် တယ်လီဖုန်းမှာ အမှန်ဖြစ်ပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ကျွန်တော်အားပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ခင်ဗျားမှန်ပါတယ်ဗျာ ဟူသောသဘောဖြင့် ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်မိ သည်။ ခရီးဦးလာကြိုသူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်၏ရုံးလှလင်လေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူငယ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်၏ရုံးခန်း ကိုဖြတ်ကာ အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးကြီး ရောက်မလာသေး၍ ခေတ္တစောင့်ရန် ခေါ်လာသည်ဟု ယူဆ လိုက် ကြသည်။ ထိုင်မိသည်နှင့် ကိုကျော်မင်းက ...

‘ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲဗျာ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘မသိဘူးဗျာ၊ ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး’ ဟု ထိုလူငယ်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘယ့်နှယ် ကိစ္စမရှိရမှာလဲ ကိုယ့်လူရဲ့၊ သူချိန်းထားတာဘဲ ... တို့ဘယ်
အချိန်ထိ စောင့်ရမှာလဲ’ဟု ကျွန်တော်က စိတ်တိုစွာ မေးလိုက်မိသည်။

‘မစောင့်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်’

‘ဗျာ’

ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်မင်းမှာ ‘ဗျာ’ကို တပြိုင်တည်းဆိုလိုက်မိကြသည်။
ဗလကဥက္ကဋ္ဌကိုယ်စား သူ့ရုံးလုလင်က ရှင်းပြမည် ဆိုတော့ မအံ့သြဘဲ
မနေနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဒါနဲ့ ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲဗျာ’

ကိုကျော်မင်းက မကျေမချမ်းဖြင့် မေးသည်။

‘ကျွန်တော်ပဲဗျာ’

ထိုလူငယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့
အံ့သြရပြန်ပါသည်။

‘မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲကွ’

ကိုကျော်မင်းက ဆက်၍ မေးရာ

‘ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်ကျော်လေ’ ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။

‘ဟေ ...’

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နာလည်လိုက်ရသည်။
ဗလကမှမောင်ကျော် ဖုန်းဆက်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားရသည်။
သို့သော် ဗလကဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်မဟုတ်ဘဲ ရုံးလုလင်
မောင်ကျော် ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သဘောပေါက်ရတော့သည်။

‘ဖုန်းဆက်တာ မင်းကိုး၊ ကဲ ... ဆိုပါဦး ... အထည်အလိပ်ကိစ္စဆိုတာ
ဘာလဲ’

ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့သည်မို့ မေးလိုက်ရသည်။ ရောက်လာမှတော့
သူပြောချင်သည်ကို နားထောင်ရုံသာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဗလကမှ
မောင်ကျော်သည် သူ့ကို ရုံးလုလင် ဝတ်စုံပေးရာ၌ မကျေနပ်မှုများအကြောင်းကို
နာရီဝက်ကျော်ပြောကြားသည်များကို စိတ်ရှည်စွာ သည်းခံ၍ နားထောင်လိုက်
ရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဝန်ကြီးရုံးအပြင်သို့ရောက်သောအခါ အားရ ပါးရ ရယ်ချလိုက်မိပါတော့သည်။ နိုင်ငံတော်သတင်းစာကြီးမှ လူလယ်သတင်း ထောက်ကြီးနှစ်ဦး ခံလိုက်ရပုံမှာ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား၊ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ပြောစမှတ်ကြီး အဖြစ်ကျန်လျက် ရှိပါ တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဆရာက စမြို့ပြန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခု ဆရာလည်း ဗလကမှမောင်ကျော်နှင့် တွေ့ပြန်သည်ဆိုတော့ မဟုတ်တာတော့ဖြစ်ပြီ ဆို သည်ကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ရသည်။

‘လုပ်ပါအုံးဆရာ ... ဆရာ မောင်ကျော်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဒီလိုဗျာ ... ခင်ဗျားတို့က ဝန်ကြီးရုံးက ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ဝတ်စားလာတာပဲ ... ခုနက ဆက်တဲ့သူက ဝန်းကြီးရုံးကတော့ ဝန်ကြီးရုံးကပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ လူကြီးတွေဆီကတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ’
‘ဘယ်သူဆီကလဲ ဆရာ’

‘ဝန်ကြီးရုံးက စာရေးမကလေးတစ်ဦးပါဗျာ၊ သူပို့ထားတဲ့ ဆောင်းပါး အခြေအနေကို သိချင်လို့တဲ့ ဘယ်တော့ ထည့်မလဲလို့ မေးတာဗျို့ - ကဲ သိကြ ပလား’တဲ့

အော် ... ဒါလဲ ဗလကမှမောင်ကျော် ဇာတ်လမ်း နောက်တစ်ပုဒ်ပါလား နော်။

လင်ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ယူခြင်း

‘ဟယ် ... မတင်မြပါလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ အစ်မ မယ်စိန်ရေ’

မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မတင်မြသည် တစ်မနက်တွင် ကျွန်တော် တို့ အိမ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ အိမ်ကပြင်ပေါ်သို့ မတင်မြရောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်သော မယ်စိန်က အံ့အားကြီးသင့်ကာ သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ရ သည်။

မတင်မြကလည်း မယ်စိန်ကို ပြန်ထူးရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက် ကာ အမောဖြေနေသေးသည်။

‘လာချင်တာကြာပြီ အစ်မမယ်စိန်ရယ်၊ အခုမှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့တယ်’

‘အေးပေါ့ဟယ်၊ ဒီလိုပေါ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ဘယ်အားကြမလဲ၊ စိတ်သာရောက်ပြီး လူမရောက်နိုင်ကြဘူးပေါ့ဟယ်၊ အခုနင်က လာလို့ ရောက် လာသေး၊ တို့များဆို နင့်ဆီကို ငမိုးရက်လည်ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ခေါက်မှ တောင် ရောက်မလာနိုင်တာကြည့်’

ငမိုးဆိုသည်မှာ မတင်မြ၏ယောက်ျား မောင်မိုးမြင့်ကို ပြောခြင်း ဖြစ် သည်။ တစ်နယ်တည်းသား၊ တစ်ရွာတည်းသားလည်းဖြစ်၍ ကိုယ့်မျက်စိ အောက်တွင် ကြီးခဲ့ကြသူဖြစ်သဖြင့် မောင်မိုးမြင့်ကို ရွာတုန်းကခေါ်သည့် အတိုင်း ငမိုးဟုနှုတ်ကျိုးကာ ခေါ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်မိုးမြင့် ဆုံးသည် မှာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူ့အသုဘတုန်းက ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန် နေ့တိုင်းလို ရောက်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့အထိ ရောက်ခဲ့သေးသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖြစ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မမယ်စိန်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း လာမယ် လာမယ်နဲ့မရောက် ဖြစ်ပါဘူး၊ အခုတော့ မလာမဖြစ်လို့ ရောက်လာခဲ့တာ၊ ကိုလေး ကဗိုဉာဏ်လဲ ရှိတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကိုလေး ကဗိုဉာဏ်က ဒီနေ့ သတင်းစာတိုက် မသွားဘူးလား’

‘အေးဟ ... ဒီနေ့ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့၊ ဒါနဲ့ အခု နင်က တို့ဆီကိုလာတာ မလာမဖြစ်လို့ဆိုတော့ ဘာကိစ္စရှိနေလို့လဲ’

‘အဟင်း ... ရှိလို့ပေါ့ ကိုလေးရာ’

မတင်မြက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြေလိုက်သည်။ ဘာကိစ္စဟူ၍ကား မပြောသေးဘဲ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ မပြားတက်လာရင်း ...

‘ဟယ် ကောင်မ၊ မိတင်မြ ရောက်နေတယ်’ ဟု အံ့လည်းအံ့သြ၊

ဝမ်းလည်းတသာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မတင်မြကလည်း ...

‘အေးဟ ... နင်တို့ကို တွေ့ချင်လို့၊ အရီးလေး ဒေါ်မယ်မလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှိပါတယ်ဟ၊ လာလိမ့်မယ်၊ ကိုလေး ကဖိုးညွှန်က ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ မြည်းဖို့ ငါးခြောက်ဖုတ် လာပို့ တာ၊ အရီးလေးက နောက်ကပါလာတယ်’

ထိုအချိန်တွင် အရီးလေး ဒေါ်မယ်မလည်း ရောက်လာသည်။

‘လာအရီးလေး၊ အရီးလေးကို မျှော်နေတာ’

‘ဟင် ... တင်မြပါလား၊ နင်ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ’

‘ခုလေးတင်ဘဲ အရီးလေးရဲ့’

‘ကလေးတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘အေးဟယ်၊ ငါတို့လဲ နင့်ဘက်ကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ အခုလို နင်တို့လာမှပဲ တွေ့ကြရတော့တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရီးလေး၊ ကျွန်မကလဲ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာပေါ့၊ ရန်ကုန် မှာက ကိုယ့်ရွာသူရွာသားဆိုလို့ အရီးလေးတို့ ကျွန်မတို့ဘဲ ရှိတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကောင်းတိုင်ပင် ဆိုးတိုင်ပင်ဖို့ဆိုရင် အရီးလေးတို့၊ ကိုလေး ကဖိုးညွှန် တို့ဆီပဲ ပြေးပြေးလာရတာ’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ ကိုယ့်ရွာသူ ရွာသားချင်းဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ကူညီရိုင်းပင်နိုင်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ညည်းလာတာက တိုင်ပင်ဖို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရီးလေး’

‘ဘာကိစ္စလဲဟ’

‘ကျွန်မယောက်ျားယူတော့မလို့’

‘ဟေ’

‘ဘယ်လို ကောင်မ၊ ညည်း ယောက်ျားယူမလို့ ဟုတ်လား’

‘မြန်လှချည့်လားဟ’

မတင်မြဆီက ‘ယောက်ျားယူမလို့’ ဟူသော စကားလုံး တုံးတိတိ အသံ

ထွက်လာသည်နှင့် အရီးလေးရော မယ်စိန်၊ မပြားတို့ပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ ရသည်။

‘အေးပေါ့လေ၊ ကိုမျိုးသေတာမှ နှစ်တစ်ပတ်မလည်သေးဘဲ၊ အခု ခြောက်လပဲ ရှိသေးတော့ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက် ထပ်ယူမယ် ဆိုတာ မြန်တယ်လို့ ပြောချင်လဲ ပြောလို့ ရတာပေါ့လေ ဒါပေမယ့်’

မတင်မြမှာ စကားပြောရင်း တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။ မျက်နှာ လည်း ညှိုးသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း မတင်မြကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေး ဘယ်သူနဲ့များ ယူမလဲဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့အနေနှင့် နောက်ထပ် လင်ကောင်း သားကောင်း ရနိုင်သေးသည်။ အသက်က ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့။ အခုမှ သူ့အသက် ၃၀ နှစ်ပင် မစွန်းသေး။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်သူရည်ကလေး ကလည်း လှတုန်းပတုန်း။

မတင်မြသည် ကျွန်တော်တို့ မြေလတ်သူဖြစ်သော်လည်း အသား အရည် က အညိုဘက်မသမ်း။ အောက်ပြည်၊ အောက်ရွာသူတို့ကဲ့သို့ အသားအရေ စိုပြည်၍ အသားဝါဖြစ်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်လှရုံမက ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ကလည်း အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သည်။ လှသည်ဟု ပြောရမည့် ကိုယ်နေဟန် ထား။ ယခုအရွယ် ကလေးသုံးယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် အရွယ် မကျ။ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှ ဆိုသလို အလှတွေ ပို၍ပင် တိုးနေသည်။

မောင်မျိုးမြင့်မှာလည်း လူချောလေးတစ်ဦးပင်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည့် လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း အလွန်ချစ်ကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများက ကုန်သည်များဖြစ်ကြရာ မောင်မျိုးမြင့်နှင့် မတင်မြတို့မှာလည်း ဈေးတစ်ဈေးတွင် အထည်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ကြသည်။ မတင်မြက ဆိုင်ထိုင်ရောင်း၊ မောင်မျိုးမြင့်က ဆိုင်အတွက် အထည်များကို မင်္ဂလာဈေးသို့သာမက တစ်ခါတရံ မော်လမြိုင်၊ မြဝတီတို့ဘက်အထိ ဆင်း၍ဝယ်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့လင်မယားမိသားစုကလေး မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လကမူ သူတို့မိသားစု၏ အေးချမ်း သာယာ မှုလေး ရုတ်တရက် ပြိုပျက်ခဲ့ရသည်။ အထည်ဝယ်ရန် မြဝတီသို့ အသွား

ကားမှောက်၍ မောင်မျိုးမြင့် သေဆုံးခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မောင်မျိုးမြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသော်လည်း ရန်ကုန်၌ စီးပွားရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အခြေကျနေသော မတင်မြမှာ ရွာသို့မပြန်ဘဲ အထည်ဆိုင်ကို ဆက်လက်ဖွင့်ရင်း သားသမီးသုံးဦးနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အေးပေါ့ဟာ၊ နင်က အသက်ကလည်းငယ်၊ အရွယ်ကလည်း ရှိသားတော့ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာဘဲဟာ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့’ အားငယ်သွားဟန် ရှိသော မတင်မြကို ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

‘ထားပါတော့ဟာ၊ နင်ယူမယ့် ယောက်ျားက ဘယ်သူလဲ၊ တို့ဆီက ပဲလား’ မပြားက သိလိုစေဖြင့် မေးသည်။

‘တို့အသိထဲကပဲလား’ မယ်စိန်ကလည်း ဝင်စပ်စုသည်။

‘အံ့မလေးတော် ဗိုင်းတာမတွေ၊ သူများလင်ယူမှာကို ကိုယ်ယူမှာ ကျနေတာပဲ၊ သူပြောမယ့်ဟာလဲ နားထောင်ကြပါအုံး’

အရီးလေး ဒေါ်မယ်မ ဝင်ပြောလိုက်မှ မယ်စိန်ရော မပြားပါ ပါးစပ်ပိတ် သွားသည်။

‘တကယ်တော့ ကိုမျိုးဆုံးသွားကတည်းက နောက်ထပ်ယောက်ျားယူဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး၊ ကျွန်မကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားဖို့ စိတ်ကူးတာ၊ အခုတော့ နေလို့မဖြစ်လို့ လင်ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ယူ လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ပါ’

‘ဘာ ... လင်ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်ရတယ်၊ ဟုတ်လား’ မတင်မြ၏စကားအရ အရီးလေးဒေါ်မယ်မက တအံ့တဩဖြစ် သွားရသည်။

‘ညည်းနှယ်အေ၊ လင်ယူတာဘဲ ကောက်ယူသလို ယူရသတဲ့လား’ဟု လည်း အရီးဒေါ်မယ်မက ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။

‘ဟုတ်တယ် အရီးလေးရ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူ သလို လင်ကိုလဲ ကမန်းကတန်း ကောက်ယူရမယ့် အဖြစ်မျိုး’

‘ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မတင်မြရဲ့’ ဟု မယ်စိန်က ဝင်မေးသည်။

‘အင်း ... ပြောရမှာက ရှက်ဖို့လဲကောင်းရဲ့၊ ရယ်ဖို့လဲကောင်းပါရဲ့ အစ်မ မယ်စိန်ရာ’

‘ပြောမှသာ ပြောစမ်းပါ တင်မြရာ၊ ရန်ကုန်မှာက ပြောရမယ့် လူဆိုလို့ နင်တို့ ငါတို့တွေပဲရှိတာ၊ မောင်ဖိုးဉာဏ် ဆိုတာကလဲ နင့်အစ်ကို၊ နင့်ဦးလေး လိုဟာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရီးလေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီကိုပြေးလာတာ’ မတင်မြက စကားကိုဖြတ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးမှ ...

‘ဒီလို အရီးလေးရ၊ ကိုမျိုးဆုံးပြီး တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ကျွန်မ ကို စချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေက အလျှိုလျှို ပေါ်လာကြတော့တာပဲ၊ ဈေးဆိုင် မဟုတ်လား၊ ဝင်လို့ထွက်လို့ ကောင်းနေတော့ ရောက်လာကြတော့တာပေါ့၊ တချို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ လှလှပပ မှဆိုးမကလေးကို ကယ်တင်ရှင်လိုလို၊ လူအချို့ကလည်း မှဆိုးမဆို လွယ်လွယ်သဘောထား အချောင်နှိုက်ချင်တဲ့ လူမျိုး၊ တချို့ကလဲ သားကြီး သမီးကြီးတွေ ရှိတာတောင် ကျွန်မကို ဒုတိယမယား တတိယမယားလို ထားချင်တဲ့ လူမျိုး၊ တချို့ကတော့ တကယ့်မေတ္တာနဲ့ပေါ့လေ ကိုမျိုးနေရာမှာ ဝင်ချင်တဲ့လူမျိုး၊ အို စုံနေတာပါဘဲရှင်’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ နင်ကလဲ ကလေးသုံးယောက် အမေသာဆိုတယ် လှ တုန်းကိုး၊ ဒီတော့လဲ ...’

‘တော်စမ်းပါဟာ၊ မပြားက ဘာသိလို့လဲ၊ ကျွန်မအဖြစ်က လှလေ ခက် လေ ဖြစ်နေတာ’

‘အဲမယ်- မတင်မြကလည်း ဣတ္ထိဂူပံ-ခနံ လို့ဆိုတယ်မဟုတ်လားဟ၊ မိန်းမတို့၏အလှသည် ဥစ္စာမည်၏ တဲ့ဆို မဟုတ်လား’

‘အဲမယ် ... အစ်မမယ်စိန်က သတင်းထောက်ဇနီးရယ်လို့ မပြောရဘူး၊ စာသံနဲ့ ပေသံနဲ့ပါလား’

‘အင်း ပြောစမ်းပါ တင်မြရဲ့၊ ဒီလို လာစကြတဲ့ လူတွေထဲက ကိုယ်အား ကိုးရမယ့်လူ တွေ့လို့လား၊ တို့အသိထဲကဘဲလား’

‘ဟာ အရီးလေးကလည်း၊ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရီးလေးတို့ သိပြီးသားပါ’

‘ဟေ ... ဒါဆို တို့နယ်သားပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မတင်မြက ငယ်ငယ်ကတည်းက လှတော့ ချစ်ချင်

ကြိုက်ချင်တဲ့လူတွေက အများကြီးဟာ၊ မတင်မြက ငမိုးကို ရွေးလိုက်လို့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ရွာမှာနည်းတာမှတ်လို့’

‘လုပ်ပြီ ... မပြားကတော့လေ’

‘မဟုတ်ဘူးလား၊ ငယ်ငယ်က မရလိုက်ပေမယ့် အခု ငမိုးဆုံးသွားတော့ ငယ်ငယ်က ပိုးလာတဲ့ အခုရလဲ ယူမယ်ဆိုတဲ့လူဆိုရင်တော့ မတင်မြ ကံကောင်း မှာပေါ့’

‘ဟာ ... အစ်မမယ်စိန်ကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ နယ်သားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ပါဘူးဆို’

‘ကဲပါဟာ၊ မယ်စိန်တို့ မပြားတို့ကလဲ မတင်မြပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါအုံး’

‘အင်းလေ ... ပြောလက်စနဲ့ ဆုံးအောင်ပြောရမှာပေါ့၊ ကိုလေး ကဖိုးညာဏ် ရှေ့ ပြောရမှာတောင် ရှက်ရှက်ရယ်’

‘ကဲပါ၊ ငါက နင့်အစ်ကို ဦးလေးလိုနေတဲ့ လူပဲ ပြောမှသာပြောပါ’

‘တကယ်က ကျွန်မ မြန်မြန် လင်ယူဖို့ ဖြစ်ရတာက ခုနကပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေကြောင့်က ပိုများတယ်’

‘ဟေ ... နင့်ဟာကလည်း တစ်မျိုးပါလား’

‘မတစ်မျိုးနဲ့ ကိုလေး၊ မတစ်မျိုးနဲ့ မိန်းမတွေကို ဖျက်တဲ့နေရာမှာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမချင်းက ပိုကြောက်စရာကောင်းတာ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ပြောစမ်းပါအုံးဟာ’

‘မထွေးလိုလို့ ဝဲတဲ့ ရွှေစွန်ညို ယောက်ျားတွေကို ရှောင်ဖို့လွယ်ပေမယ့်၊ အနားကပ်နေတဲ့ မိန်းမချင်းကပ်ပြီး ဆွယ်တာ၊ စည်းရုံးတာက တော်တော်ဆိုး တာ၊ သူတို့ပြောပုံကလေးက တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းတယ် ကိုလေး ကဖိုးညာဏ်ရဲ့’

‘အင်း’

‘ကျွန်မမှာ ကလေးသုံးယောက်ရှိတော့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင် ပထွေး နဲ့က ရေရှည်မှာ မသင့်တော်ဘူးတဲ့လေ’

‘အေး ... ဒါဟာ စဉ်းစားရမယ့် အချက်ဘဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့’

‘ကလေးတွေအတွက်လည်း မစိုးရိမ်ရ၊ အခုလို အသက်ငယ်ငယ် လှတုန်း
ပတုန်းမှာ ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေအောင်လို့တဲ့’

‘ဘယ်လို နည်းလမ်းလဲ’

‘လခစား လုပ်တဲ့လေ’

‘ဘာ ... လခစား’

‘ဟုတ်တယ်၊ လခစားတဲ့၊ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ခါသုံးခါပဲတွေ၊ တစ်လ သုံး
ထောင်၊ ငါးထောင်တဲ့လေ’

‘ဘုရား ... ဘုရား၊ ဟုတ်ရဲ့လား အေ’

‘ဪ ... အရီးလေးရယ်၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မက ပြောပါ့မလား’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေအေ၊ ငါတို့ဖြင့် ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး’

‘တကယ်အရီးလေးရဲ့၊ ကျွန်မအတွက်လည်း အဆင်ပြေ၊ ဟိုသူဌေးအတွက်
လည်း ပြဿနာရှင်းတယ်တဲ့၊ ဒါမျိုးတွေ အဆန်းမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်
ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်၊ ချိန်းတဲ့ရက်ပဲ သွားတွေ၊ သူဌေးအဖို့ကလဲ
မယားကြီးသိမှာ မပူရ၊ မယားကြီး မယားငယ် ပြဿနာ မပေါ်တော့ဘူးတဲ့လေ’

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်’

‘အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ အရီးလေးရာ၊ အဲဒီလို လာလာဆွယ်တဲ့ မိန်းမတွေကလဲ
ကျွန်မတို့ဈေးထဲက ဟာတွေပဲဆိုတော့ နေ့တိုင်းလို တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက်ဆီက ကြားနေရတော့ ကြာရင် ကျွန်မဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊
ဒါကြောင့် လင်တစ်ယောက်အမြန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်’

‘ညည်းယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲအေ’

‘အရီးလေးတို့၊ အစ်မ မယ်စိန်တို့ အံ့ဩသွားမလားမသိဘူး’

‘ဘယ်သူများမို့လို့လဲဟ’

‘ကိုလှမြင့်လေ’

‘ဘာ ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုလှမြင့်ပဲ’

မတင်လှပြောသော ကိုလှမြင့်ဆိုသူမှာ ငမိုးရှိစဉ်က တပည့်အဖြစ် မွေး
ထားသော ကောင်လေး၊ အသက်ကတော့ မတင်မြထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်

လောကပဲငယ်မည်၊ နယ်ဆင်း၍ ငမျိုးအထည်ဝယ်သည့်အခါ အဖော်လိုက်ရ သလို၊ ဆိုင်မှာလည်း မတင်မြဲကို ကူညီရောင်းချပေးနေသူဖြစ်သည်။ ကောင် လေးက မိဘများ မရှိ၊ အဒေါ်ဦးလေးအိမ်တွင် နေထိုင်ရင်း ငမျိုးတို့လင်မယားကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ လခစား လိုလို၊ ကော်မရှင်စားလိုလို လုပ် နေသော ကောင်လေးဖြစ်သည်။ သို့သော် လူရိုး၊ လူအေးလေးဖြစ်သည်။

‘နင့်ဟာကဟာ’ မပြားက စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မတတ်နိုင်ဘူး မပြား၊ မဆိုးမဆို မလေးစားချင်တဲ့သူတွေ၊ စော်ကားချင် တဲ့ လူတွေနဲ့ မိန်းမချင်း မြူဆွယ်သူတွေကြားမှာ ကြာတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာ ကောင်မလို့ ခေါ်ရမလဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ ကိုလှမြင့်ကျတော့ ငါကငယ်နိုင်၊ ပြီးတော့ ငါ့အလုပ်အတွက်လည်း အထောက်အကူရတယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ကလည်း အဆင်ပြေ တယ်လေ၊ ကိုလှမြင့်အနေနဲ့က ငါ့လို ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် မိန်းမရဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်တောင် မက်လို့ရတဲ့သူ မဟုတ်တော့ ငါစီမံရာမှာ နေမယ့်လူ၊ သူ့ကိုလည်း အပြတ်ပြောထားပြီးသား၊ အန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့ သူ့ကိုယူတာ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား၊ ဒါပေမယ့်လို့ပေါ့လေ၊ လူဆိုတာ ခက်သား၊ တစ်နေ့ ဖောက်ပြန်လာမယ်ဆိုရင်ဘာ့လဲ ကျွန်မ ကုသိုလ် ပေါ့လေ’

မတင်မြဲ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အားလုံးမှာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော နိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ အရိုးဒေါ်မယ်မက သက်ပြင်း တစ်ချက်ချကာ-

‘တင်မြဲရယ်၊ နင့်ဘဝက မလွယ်ပါလား’

ကျွန်တော် ဦးလေး ဦးဘအေး

‘ကဖိုးဥာဏ်ရေ ဦးလေး ဦးဘအေး လာတယ်တော့’
မယ်စိန်သည် ကျွန်တော့်အား ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာကာ
ဦးလေး ဦးဘအေးကို ကြိုသည်။ ဦးလေး ဦးဘအေးလက်ထဲမှ တိုလီ
မိုလီများ ထည့်လာဟန်တူသော တောင်းကို ပြေးဆွဲလိုက်သည်။

‘ဗျို ကိုလေး ကဖိုးညှော်၊ ပစ္စည်းတွေ လာသယ်အုံးလေ’

ဦးလေး ဦးဘအေး၏အိပ်ရာလိပ်ကို ပခုံးတွင် ထမ်းထားပြီး၊ လက် တစ်ဘက်တွင် အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲလာသည့် ရာကျော်မောင်အေးက လှမ်းအော် သည်။ ကျွန်တော်လည်း မယ်စိန်နောက်က ပြေးဆင်းလိုက်သွားပြီး ရာကျော်ထံ မှ အိပ်ရာလိပ်ကို ယူလိုက်ရသည်။ မယ်စိန်သည် သူ့ဦးလေးကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရာ၊ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ လိုက်လာ လိုက်တာ’

‘အေးပေါ့ဟ၊ ဒါမှလဲ ရောက်မှာ၊ ငါလည်း ရန်ကုန်လာမယ် လာမယ်နဲ့ မလာဖြစ်ဘူး၊ အခု မောင်အေးနဲ့ ကြုံတော့ အဆင်သင့်ပဲဆိုပြီး ထလိုက်လာ တာပဲ’

‘အရိုးတို့ကော နေကောင်းရဲ့လား၊ ရွာကလူတွေ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်’

‘အေး ... အေး၊ အားလုံး နေကောင်းကြပါတယ်ဟာ’

မယ်စိန်သည် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော သူ့ဦးလေးကို ခြံမှ အိမ်ပေါ် ရောက်သည်အထိ တစ်လမ်းလုံး ဝမ်းသာအားရ စကားပြော လိုက်လာသည်။

‘ကဲ ... ကဲ ... တူဝရိုးတတွေ အလွမ်းသယ်ကြ- သယ်ကြ၊ ကျုပ်တော့ အိမ်ပြန်လိုက်အုံးမယ်’

မောင်အေးက သူ့လက်တွင် ကျန်နေသော အိတ်ကြီးကို ကပြင်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ မယ်စိန်က ...

‘လွမ်းရတယ် မောင်အေးရေ ... လွမ်းရတယ်၊ ဦးလေးနဲ့ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဒါနဲ့ မပြားတို့ ပြန်ပါမလာကြဘူးလား’

‘ရွာမှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဗျ၊ သူ့အမေ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ လကုန်မှ သူတို့ကို တစ်ခေါက်ပြန်ခေါ်ရအုံးမယ်’

‘ညနေစာ ထမင်း ဒီမှာစားပေါ့ မောင်အေးရာ၊ စောစော လာကွာ၊ စကားပြောရအောင်’

‘စိတ်ချ ကိုလေး ကဖိုးညှော်ရေ’ မောင်အေးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ခြံဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။

ဦးလေး ဦးဘအေး အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အမောပြေ အနားယူနိုင် ရန် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ဦးလေး ဦးဘအေးသည် မယ့်စိန်အမေမောင် ဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ မယ့်စိန်အမေ အရီးလေးဒေါ်ဖွားမေတွင် မွေးချင်းမရှိသဖြင့် ဒေါ်ဖွားမေနှင့် ဦးဘအေးတို့သည် ဝမ်းကွဲသော်လည်း အလွန်ချစ်ကြသည်။ အစ်မမှမွေးသော မယ့်စိန်ကိုလည်း သားသမီး မထွန်းကားရှာသူ ဦးလေး ဦးဘအေးက သမီးရင်းနှယ် ချစ်ခင်ပေသည်။

ယခု ဦးလေးလာခြင်းမှာ ကိစ္စထူးထူးထွေထွေရှိ၍ မဟုတ်ပေ။ မဖူးရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ရွှေတိဂုံဘုရားလည်း ဖူးရင်း၊ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ထံ အလည်လာရင်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေစာ စားခါနီးတွင် ရာကျော်မောင်အေး ရောက်လာတော့သည်။

‘အစ်မမယ့်စိန်၊ ဟင်းကောင်းရဲ့လားဗျ၊ ကိုယ့်ဦးလေး ကိုယ့်ကျေးဇူး ရှင်ကြီးလာတုန်း အသေအချာ ပြုစုနော် ဟဲဟဲ...’

‘လုပ်ပြီ ကိုရာကျော်တို့ကတော့’

‘ကျုပ်က ဟုတ်တာပြောတာဗျ နော် ... ကိုလေး ကဖိုးညာဏ်၊ မဟုတ် ဘူးလား ဦးလေး ဦးဘအေးရာ၊ ဟား ဟား ...’

‘မောင်အေးတို့ကတော့ကွာ၊ ငယ်ကျင့်ကို မပျောက်သေးဘူး ဟဲဟဲ...’

ဦးလေး ဦးဘအေးမှာ မောင်အေးစကားနှင့်အတူ တဟဲဟဲရယ်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဦးလေး ဦးဘအေး၏ မျက်နှာကို အားနာစွာ ကြည့်မိ သည်။ သို့သော် ဦးလေး ဦးဘအေးက တဟဲဟဲ တဟားဟားနှင့် ဖြစ်နေ၍ စိတ်သက်သာရာရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ သားသမီးကမူ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆိုလို၍ တဟဲဟဲ တဟား ဟား ဖြစ်နေကြသည်ကို နားမလည်ကြသဖြင့် မျက်တောင်ကလေးများ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် လူကြီးများ၏ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မောင်အေး၏ ‘ကိုယ့်ဦးလေး ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်’ ဟုဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့တူဝရီးသုံးယောက် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည် သတိရနေမိ ကြတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေသည့်နှစ်မှာပင် မယ့်စိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့

မေတ္တာရှိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်သာမဟုတ်၊ ကျွန်တော် လူပျိုလှည့် ရာ၌ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလေ့ရှိရာ မောင်အေးနှင့် မယ်စိန် သွားလေရာ သို့ သက်တော်စောင့်သဖွယ် အမြဲလိုက်ပါလေ့ရှိသော မပြားတို့လည်း သမီး ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မောင်အေးနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရွာနှင့် ရှစ်မိုင်မျှဝေးသော မြို့သို့တက်၍ ကျောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ရွာမှ မူလတန်းအောင်ပြီးကတည်းက မြို့ပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေသော ကျွန်တော်တို့ရွာသား ဘုန်းကြီး၏ ကျောင်းတွင် သွားနေရင်း မြို့ကျောင်းသို့ တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့်အခါတွင် ရွာသို့ ပြန်လေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ မြို့တက်ပညာသင်ကြားနေ သည့် ပညာတတ်လူငယ်များအဖြစ် ရွာမှလူငယ်လုံမငယ်များကြားတွင် မျက်နှာ ပန်းပွင့်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့တက် ပညာသင်ကြားသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်၏ မိဘများမှာ တောသူဌေးများ မဟုတ်ကြ။ လယ်နှစ်တုံးထွန်လောက်သာ လုပ် ကိုင်နိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အား ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် မြို့တွင် ပညာသင်ကြားစေခြင်းဖြစ်သည်။

မယ်စိန်၏မိဘများကား သွပ်မိုးပျဉ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်နှင့် နေကြသူ ကြေးရတတ်များ ဖြစ်သည်။ လယ်အပြင် မြေနုကျွန်းဘက်၌ ယာများလည်းပိုင် သေးသည်။ ထိုကြားထဲ အရီးလေးဒေါ်ဖွားမေက အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသေးသည်။ ပြီး သားသမီးဆို၍ မယ်စိန်သာရှိသည်။

မယ်စိန်နှင့် ကျွန်တော် သမီးရည်းစား မဖြစ်မီက မယ်စိန်၏မိဘများက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြခင်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန် မေတ္တာမျှ ကြ၍ ထိုသတင်းကို မယ်စိန်မိဘများ ကြားသွားချိန်တွင်မူ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ကြည့်မရတော့ပေ။ မယ်စိန်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရွာပြန်ချိန်များတွင် အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်ထွက်ရန် အမိန့်ထုတ် ချုပ်ချယ်ကြတော့သည်။

သို့သော် လူကြံလျှင် ဘာခံနိုင်မည်နည်း။ ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်ကလည်း လစ်လျှင်လစ်သလို ချိန်းတွေ့ကြသည်။ မယ်စိန်တို့အိမ်နှင့် မပြားတို့ အိမ်မှာ ခြေရင်းခေါင်းရင်း ဖြစ်သည်။ မယ်စိန်တို့ အိမ်သို့ မပြားအချိန်မရွေး ဝင်နိုင်

ထွက်နိုင်သလို မပြားတို့အိမ်ဘက်လည်း ခြံဘေးတံခါးဖွင့်၍ မယ်စိန်ကူးလာရန် မခက်ပေ။

သည်တော့ ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေးက မပြားကို စည်းရုံးပြီး မယ်စိန်ကို မပြားတို့အိမ်ဘက် ခေါ်ထုတ်သည်။ မပြားတို့အိမ်တွင် မယ်စိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသည်။ ပထမတွင်တော့ အစစ အဆင်ပြေနေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်အကြောင်း ဘကြီးဦးဖြိုးမောင်တို့ သိသွားလေတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်တို့ မပြားအိမ်တွင် ချိန်းတွေ့နေစဉ် ဘကြီးဖြိုးမောင် ဗြန်းခနဲ ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လည်း ကိုင်းခုတ်ခါးကြီးကိုလျက် အရီးလေး ဒေါ်ဖွားမေသည် သုတ်သီး သုတ်ပျာ လိုက်လာသည်။ ဘကြီးဖြိုးမောင်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး ကျွန်တော့်အား စားတော့ဝါးတော့မလို ကြည့်ရင်း ...

‘တောက် ... အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာသကွာ၊ ထွန်းအောင်သား ဖိုးညွန့်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့သမီးကိုယူပြီး ဘာလုပ်ကျွေးမှာတဲ့တုံးကွ၊ မင်း ငါ့သမီးကို လိုချင်တာ လူကိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ တို့ပစ္စည်းကိုမက်လို့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားကွ ဟင်၊ မင်းလို မြို့တက် ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်နေတဲ့ကောင်နဲ့ ငါ့သမီးကို တစ်သက်လုံး မပေးစားဘူးကွ မှတ်ထား၊ ဟေ့ကောင် ထွက်သွားစမ်း၊ သွားစမ်းဆို ငါမင်းကို သတ်မိလိမ့်မယ်’

ဘကြီးဖြိုးမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို ကိုင်းခုတ်ခါးကြီးဖြင့် ခုတ်မည် တကဲကဲ လုပ်နေသဖြင့် အရီးလေးဒေါ်ဖွားမေက ...

‘ကိုရင် ... ကိုရင် လွန်မယ်နော်၊ သတိထား၊ ဟေ့ သူငယ် မင်းထွက်သွားစမ်း၊ မင်းဒီနေရာမှာ ရှိနေရင် ရာဇဝတ်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ’ဟူ၍ ဘကြီးဖြိုးမောင်ကိုလည်း ဆွဲ၊ ကျွန်တော့်အားလည်း နှင်ထုတ်နေသည်။ မယ်စိန်က ဘယ်အချိန်က ထွက်ပြေးသွားသည်မသိ မရှိတော့ချေ။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စိတ်နှင့် ရှက်စိတ်ရောကာ အလွန်ဒေါသဖြစ်မိရပေသည်။ ကျွန်တော်၏မယ်စိန်အပေါ် ထားရှိသည့်မေတ္တာတရားကို စော်ကားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေမိ၏။ ‘ထွန်းအောင် သားကများ’ ဟူ၍ ကျွန်တော့်မိဘများကိုပါ စော်ကားလိုက်သေးသည်ဟု ခံပြင်းစိတ်ဖြင့်တွေး

နေခဲ့သေးသည်။ ဦးဖြိုးမောင်အား ဘာမျှ ပြန်မပြောမိသော်လည်း၊ ကျွန်တော့် မျက်နှာသည် အလွန်တင်းမာနေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသည်၏ နောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်တို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ချေ။ ထိုသို့ မတွေ့ဖြစ်သည့်အကြောင်းများတွင် ကျွန်တော်ရွာက ထွက်လာသော အကြောင်းလည်းပါသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး သုံးရက်အကြာမှာပင် ကျွန်တော် သည် စိတ်နာနာဖြင့် ရွာမှထွက်လာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်သို့တက်ကာ ယခင်က ဝါသနာပါ၍ ဆက်သွယ်နေမိပြီဖြစ်သော သတင်းစာတိုက်တွင် သတင်းထောက်ကလေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် နေ လိုက်သည်။

ရွာသို့ မရောက်ဖြစ်သော်လည်း ရွာနှင့်ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် မပြတ် ပေ။ ရွာက လူကြီးများ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်သော သတင်းစာတိုက်သို့ ဝင်လာတိုင်း သူတို့ပြောဆိုကြသည့်စကားများတွင် မယ်စိန်အကြောင်း အများ ဆုံးပါတတ်သည်။

‘မယ်စိန်ကတော့ မင်းအပေါ် တကယ်သစ္စာရှိတယ်မောင်၊ သူ့မိဘများက တက်သစ်ကျွန်းက သူကြီးသားနဲ့ ပေးစားမယ်လုပ်တော့ မယူဘဲ ရေထဲဆင်း သေမယ် လုပ်လို့ လူကြီးတွေက လက်လျှော့လိုက်ရတယ်၊ မင်းမှ မင်းပဲ မောင် ရှေ့’ ဟု စကားလက်ဆောင်ပါးကြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မယ်စိန်မှ မယ်စိန်ပါ။ မယ်စိန်ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါ။ တစ်နေ့ရွာပြန်ပြီး မယ်စိန်ကိုယူရန် အကြံထုတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ဘကြီးဖြိုးမောင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြန်သောအခါ ထိုစဉ်က ပြောခဲ့ သောစကားများမှာ ယခုပင် အပြောခံရသကဲ့သို့ နာကျည်းမိပြန်သည်။

သို့နှင့် ရွာသို့ ပြန်မရောက်သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်တွင် အတော်နေသားကျလာပြီဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ရွာသို့ မပြန်မဖြစ်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။ ထိုကိစ္စကား မောင်အေးနှင့် မပြားတို့ ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ မပျက်မကွက် လာဖြစ်အောင်လာရန် မောင်အေးရော မပြားကပါ လှမ်းမှာနေသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း သွားချင်သည်။ ရွာကိုလည်း မရောက်တာ

ကြာပြီဖြစ်၍ ပြန်ချင်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ရွာသို့ ပြန်ဖြစ်ပါတော့သည်။

‘ကိုလေး ကဖိုးဥာဏ်ကို ဦးလေး ဦးဘအေးက တွေ့ချင်လို့တဲ့ဗျ’

ကျွန်တော် ရွာသို့ပြန်ရောက်သည့်နေ့မှာပင် မောင်အေးက တိုးတိုး တိတ်တိတ် ကျွန်တော့်ကို လာပြောသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ မယ်စိန် အမေ၏ မောင်က ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်ရသတုံး၊ ရွာပြန်လာသည်ကို မကြိုက်၍လော။ သူတို့အတွက် စိုးရိမ်၍လော စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်ပူသွား မိသည်။

‘ဟ ... မောင်အေးရ၊ ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တာလဲ၊ သူတူမအတွက် စိုးရိမ်လို့များလား မောင်ရာ၊ ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ ငါပြန်လာတာ သူတူမကို ခိုးဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ကို လာတာပါလို့’

‘အဲဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ကဖိုးဥာဏ်ရ၊ ဦးလေး ဦးဘအေး ကြည့်ရတာ ခင်ဗျားအပေါ် ဒီလောက် ဆိုးပုံမပေါ်ဘူး’

‘ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး မောင်အေးရာ’

‘အိုဗျာ ကျုပ်လည်း လိုက်မှာပဲဟာ၊ ဟိုတစ်ခါလို စော်ကားကြည့်ပါလား၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စဆော်မယ်၊ ကျုပ်မင်္ဂလာဆောင် ပျက်ချင်လဲ ပျက်ပါစေဗျာ’

မောင်အေးကပါ ဦးလေး ဦးဘအေးနှင့်တွေ့ရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မငြင်းသာဘဲ ထလိုက်သွားရတော့သည်။ ဦးလေး ဦးဘအေး မှာ လူအေးလူဖြောင့်ကြီးဖြစ်သည်။ စကားပြောလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောတတ်သည်။ ညနေဘက်တွင် တစ်ခါတလေတွင် ကိုလေး ဖိုးချက်၏ ထန်းတဲ တွင် ထန်းရည်သောက်တတ်သည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော်နှင့်မောင်အေးသည် ဦးလေး ဦးဘအေးအား ကိုလေးဖိုးချက်၏ ထန်းရည်တဲတွင် သွားရောက်တွေ့ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ ဦးလေး ဦးဘအေးမှာ ရေချိန်တက်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

‘လာဟော ဖိုးဥာဏ်၊ မင်းရွာပြန်ရောက်နေတယ် ကြားလို့ တွေ့ချင်နေ တာနဲ့၊ မောင်အေး အခေါ်လွှတ်လိုက်ရတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် မနက်ကဘဲ ရွာပြန်ရောက်ပါတယ်’

‘ဘာကိစ္စ လာတာတုံးကွ’

‘မောင်အေး မင်္ဂလာဆောင်အတွက် သက်သက်ပဲ ဆိုပါတော့’

‘ဟေ့ ... မင်းက မောင်အေး မင်္ဂလာဆောင်မရှိရင် ရွာကို ပြန်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဦးလေး ဦးဘအေး၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တင်းမာသွားကာ ကျွန်တော့်အား ခပ်မာမာမေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်သည်လည်း ဒိန်းကနဲ့ ခုန်တက်သွားကာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသော ဒေါသများလည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အသံခပ်မာမာဖြင့်ပင် ...

‘ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်တော် ရွာပြန်လာဖို့ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ’

‘အေး ... မင်းလို သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင် ရွာကို ပြန်မလာရင် ပို ကောင်းတာပေါ့ကွာ’

ဦးလေး ဦးဘအေး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရော မောင်အေးပါ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှ ဝုန်းကနဲ့ ထမိလိုက်ကြ၏။ မောင်အေးက ကျွန်တော်၏အရိပ်အကဲကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

‘ဘာလဲ ဦးလေး ဦးဘအေး၊ ခင်ဗျား ယောက်ဖကြီး ဦးဖြိုးမောင်လို ကျွန်တော့်ကို ဖော်ကားဖို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလား’

‘နေပါအုံးကွာ၊ မင်းက ဒီလောက် မလောစမ်းပါနဲ့၊ မင်းကို ငါပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းဟာ သတင်းထောက်ကောင်း တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ လူတွေရဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်တတ်ရမယ်၊ ငါပြောတာ မင်းရှင်းတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ငါ စကားမှ မပြောရသေးဘူး၊ မင်းက ငါ့စကားကို ဖော်ကားတယ်ထင်တာ ဘယ်သူလွန်သလဲ၊ ကဲ ... မောင်အေး၊ မင်းလဲ စဉ်းစားကြည့်’

ဦးလေး ဦးဘအေးက လေသံကို လျှော့ပြီး၊ ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောကာ မောင်အေးကိုပါ မေးလိုက်သည်။ မောင်အေးလည်း ကြားက မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်ကာ ...

‘ကဲ ... ထိုင်ဗျာ ကိုလေး ကဖိုးညှော်၊ ဦးလေး ဦးဘအေးကလည်း ကိုလေး ကဖိုးညှော် စိတ်မကောင်းမဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟု ပြောရင်း နှစ်ဦးသား ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘အေးပါကွ ... မောင်အေးရ၊ မင်းသူငယ်ချင်းက ငါ့တူမကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လားကွ၊ အေး ငါက ဖိုးညောင်နဲ့ ငါ့တူမကို အောင်သွယ်လုပ်ပေးဖို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့တူမက ရွာမှာကွမ်းတောင်ကိုင်ကွ၊ မိဘက ပစ္စည်းရှိ တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး’

‘ဦးလေး ဒါတွေကို ကျွန်တော် အကုန်သိပါတယ်’

‘အေး ... မင်းက ငါ့တူမကို ကြိုက်တာ ငါ့ယောက်ဖနဲ့ ငါ့အစ်မ ရှာဖွေ ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုမြင်ပြီး ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့တူမကို တကယ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟေ့ ... ဟေ့ နေအုံး၊ ငါဆက်ပြောပါရစေ အုံးကွ၊ ငါ့တူမကလည်း တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ တူမကွ၊ ဒါကြောင့် ပြောနေတာ၊ မင်းမှ မင်းဖြစ်နေတယ်၊ တက်သစ်ကျွန်းက သူကြီးသားနဲ့ဆိုရင် ရွှေနဲ့မြ၊ နေနဲ့ လလို ဘယ်လောက် ပန်ရလိုက်မလဲ၊ အဲဒါကို ငါ့တူမက မယူနိုင်ပါဘူးတဲ့ဗျား၊ ပေးစားရင် ရေထဲဆင်းသေပါမယ်တဲ့၊ တောက် ... မိုက်လိုက်တဲ့ ကလေးမကွာ’

‘ဒင်းက ... ဒင်းအမေ ငါ့အစ်မလို ဒါဆိုဒါမှ ဖြစ်နေတော့ ခက်တာပေါ့၊ အေး တလက်စထဲမို့ ပြောရအုံးမယ်ကွ၊ ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့ယောက်ဖ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုကွ၊ ငါ့ယောက်ဖကြီး ကိုဖြိုးမောင်ဟာ မင်းလိုပေါ့ကွ၊ မရှိမရှား မိသားစုက မွေးဖွားလာတဲ့လူကွ၊ တို့ဘကြီးက သူကြီးလယ်ပိုင်ရှင်၊ ပြီးတော့ ငါ့အစ်မကလဲ မယ်စိန်လိုပဲ တော်တော်ချောတယ်၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပဲပေါ့ကွာ ငါ့အစ်မကို လိုချင်တဲ့ ကာလသားတွေလဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပဲ၊ ဟဲ ဟဲ အဲဒီအထဲမှာ အစ်မက ကိုဖြိုးမောင်ကိုမှ ရွေးပြီးကြိုက်သကွ၊ ဒါကို ဘကြီးတို့ အရီးတို့ သိတော့ အစ်မကို ရိုက်လား ပုတ်လား လုပ်၊ အခန်းထဲ သော့ခတ်ထားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မြို့က လက်ထောက်မြို့ပိုင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ် စီစဉ်ကြတယ်၊ ကိုဖြိုးမောင်ကိုလည်း သူကြီးအာဏာပြပြီး ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့’

‘ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်မက သူ့သမီးလိုတဲ ခေါင်းမာတယ် မောင်ရာ၊ ကိုဖြိုးမောင် မှ ကိုဖြိုးမောင်ပဲ၊ တခြားလူဆိုရင် ကိုယ့်ကိုသတ်သေပါ့မယ် လုပ်လို့ အစောင့်နဲ့ ကို ထားယူရတယ်၊ ကိုဖြိုးမောင်ကလဲ ဘကြီးတို့ အရီးတို့ အလစ်ပဲချောင်းနေတာ’

‘အဲဒါပေါ့ကွ၊ လူဆိုတာ၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်ရင် တကယ်စွန့်စားရဲရတယ် ဆိုတာ၊ ကိုဖြိုးမောင်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကို လက်လွတ်အဆုံးရှုံးမခံဘူး၊ တစ်နေ့

တော့ လစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ နှစ်ဦးသား ထွက်ပြေးကြတော့တာပေါ့။ ဘကြီးဆို တာ ယမ်းပုံမီးကျသလို ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ ကြောက်စရာတောင် ကောင်း တယ်။ နှစ်လုံးပြူးကြီး တကားကားနဲ့ တွေ့ရင်နှစ်ယောက်စလုံး ပစ်သတ်မယ် ပေါ့လေ။ ကိုဖြိုးမောင်က ပစ္စည်းမက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူကိုချစ်လို့ ယူတာဆိုတာ သိအောင် ရှာကိုပြန်မလာဘဲ၊ တစ်ရွာမှာနေပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ရပ်တည်ပြလိုက် တယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ဒါပေမယ့် မယ်စိန်ကို ငွေးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလဲ ကြားရော တစ်ရွာသွားနေတဲ့ သမီးနဲ့သားမက်ကို အဖိုးကြီးကိုယ်တိုင် လှည်းနဲ့သွားခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်တင်တာပဲဟေ့၊ ဟား ... ဟား ...ဟား... ဟား’

‘အင်း ... အခုတော့ မင်းက ဘာသောက်တုံးကျလဲ၊ မင်းက ငါ့တူမကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့အစ်မပစ္စည်းမက်လို့ ကျောရရုံ ကြံတာ မဟုတ် လား၊ ဟင် ... ကဖိုးဉာဏ်ပြောစမ်း၊ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့တူမကသာ မင်းကို ချစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေရတာ၊ မင်း ငါ့တူမကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းညာနေတာပါ။ ကဲ ... ဟုတ်လား မဟုတ်လား၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး မင်းက ဘာလုပ်နေလဲ ပြောစမ်း၊ မင်းအသုံးမကျတဲ့ကောင်ဘဲ၊ ကဲ ... သွားတော့ မင်းကို ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ’

ဦးလေးဦးဘအေးသည် ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဆက်လက် စကားမပြော တော့ဘဲ ထန်းရည်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လျက် ရှိနေတော့ သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော် အသုံးကျမကျ ဦးလေး သိစေရပါ့မယ်’

ကျွန်တော်နှင့် မောင်အေး၊ ဦးလေး ဦးဘအေးထံမှ ထွက်လာကြသည်။ ဦးလေး ဦးဘအေးက ထန်းရည်ကို နောက်ထပ်တစ်မြူမှာရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုညနေမှာပင် ကျွန်တော်မည့်ကြောင်း ဦးလေး ဦးဘအေးကို ပြလိုက် သည်။ မပြားတို့မင်္ဂလာဆောင်သို့ လာရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသူ မယ်စိန် အား တစ်ခါတည်း ခိုးကာ ရန်ကုန်သို့ တချိုးတည်းပြန်လာခဲ့သည်မှာ ယခုအခါ သားသမီးခြောက်ယောက်ပင် ထွန်းကားနေပြီတည်း။

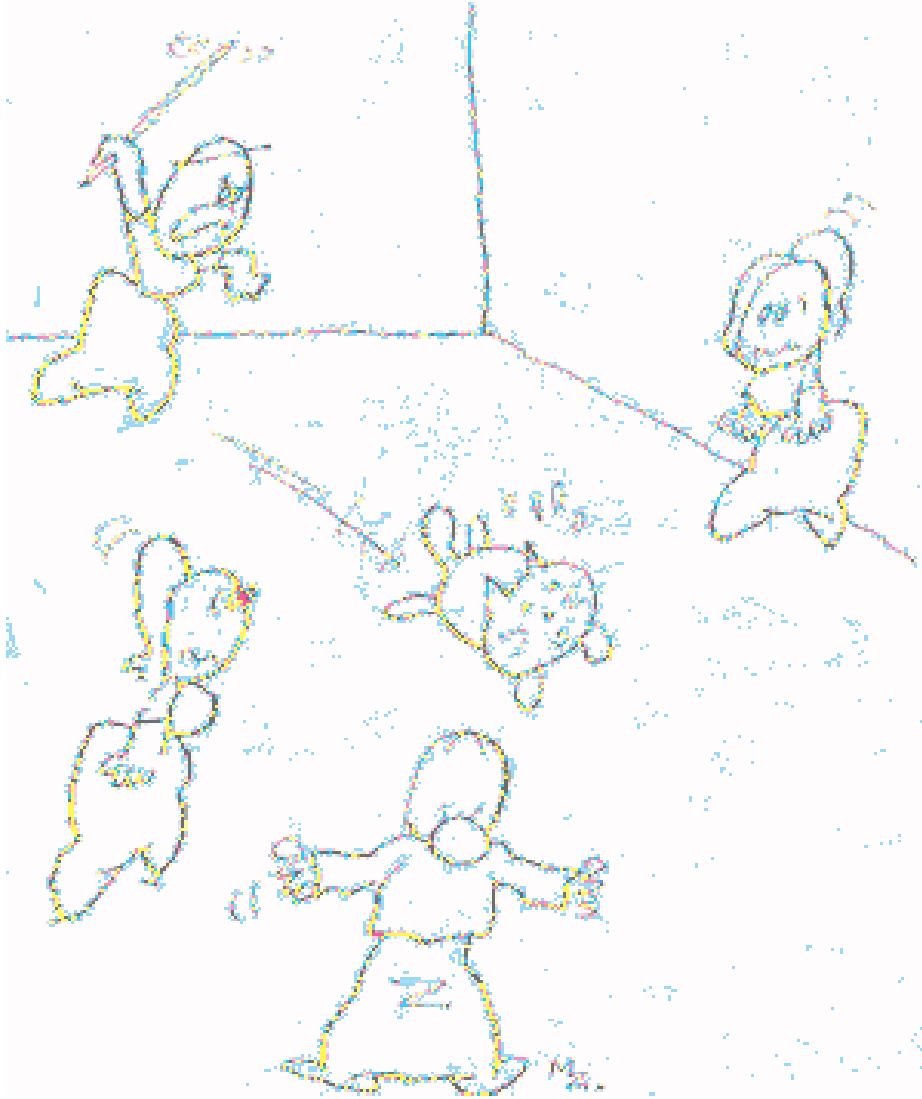
‘အေးပေါ့ကွာ ... အဲဒီတုန်းက ငါပြောတဲ့စကား ဖိုးဉာဏ် နားမှလည်

ပျဲမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်မိသေးတယ်၊ မယ်စိန်ကို ခိုးသွားပြီဆိုမှ ခြောက် ...
နားလည်ပေသကဲ့သို့ စိတ်အေးရတော့တာပေါ့ကွာ ဟား ... ဟား’

ကျွန်တော်၏ကလေးများကလည်း သူတို့ဘထွေး၏ရယ်သံနှင့်အတူ
ရောယောင်သွေးသောက် ရယ်နေကြပါပေ၏။။

ပြူးပြူးဆိုသော ကြောင်

‘ဗေဗေရေ ... ပြူးပြူး ကြွက်ခုတ်လာတယ်တော့’

ကြွယ်ကြွယ်၏ အသံသည် ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး
လွမ်းသွားတော့သည်။ သမီးငယ် ကြွယ်ကြွယ်မှာ အလွန်လည်း စပ်စု၊
စကားလည်း အလွန်တတ်၊ အလွန်ပြောသဖြင့် သူ့အသံသည် ကျွန်တော်
တို့အိမ်၌ အညံ့ဆုံးဖြစ်သည်။

ယခု ပြုံးပြုံးဟူသော ကြောင်က ကြွက်တစ်ကောင်ခုတ်လာသည်ကိုပင် တစ်အိမ်လုံး ကျွတ်ကျွတ်ညံအောင် အော်နေပြန်သည်။

‘အေးဟဲ့ ... ကဖိုးဥာဏ်ရေ ပြုံးပြုံးကြွက်ခုတ်လာသတော့’

‘ဟုတ်တယ်အဖေရေ ... ကြွက်ဝမ်းဖြူကြီးဗျ’

ကြွယ်ကြွယ်အသံ နောက်ဝယ် သူ့အမေ မယ်စိန်နှင့် သားကြီး ကိုသက်၏ အသံပါ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။ အသံတွင်မက သားကြီး ကိုသက်က ပြုံးပြုံးနောက် အပြေးလိုက်သွားသည်။ ပြုံးပြုံးသည် သူ့အစာကို လှမည် ထင် သဖြင့် တခွီးခွီးအသံပြုရင်း ထမင်းစားပွဲအောက်ပြေး၍ ကြွက်ကိုခဲထားရင်း ဝပ်နေလေတော့သည်။

‘ဟော့ကောင် ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူ့အစာ သူစားပါစေ၊ သူ့ခမျာ အခုမှ ကြွက်စားဖူးတာ’

‘ဟုတ်ပါ့ ကဖိုးဥာဏ်ရယ်၊ ပြုံးပြုံးခမျာ ကြွက်ဆိုတာ ကြောင်အစာဆိုတာ အခုမှ သိပုံရတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ပြုံးပြုံးက အခုမှ ကြွက်ခုတ်ဖော်ရတော့ တယ်’

ကြောင်က ကြွက်ခုတ်သောအကြောင်းသည် တကယ်က ဘာမှမဆန်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပြောလောက်သည့် အကြောင်းလည်းမဟုတ်၊ သဘာဝကျ သော ကိစ္စရပ်တစ်ရပ်သာဖြစ်သည်။ ကြွက်သည် ကြောင်၏ရန်သူ၊ ကြွက်သည် ကြောင်၏အစာသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြွက်ကိုမြင်လျှင် ကြောင်သည် ခုတ်ရမည်၊ စားရမည်၊ ဤသည်မှာ ကြောင်ဟူသော သတ္တဝါနှင့် ကြွက် ဟူ သောသတ္တဝါ စပေါ်ကတည်းက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည့် နိယာမတရား တစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော်လဲ ပေါ့လေ၊ တစ်ခါတရံဆိုတာက ရှိလေတော့ တစ်ခါတရံ သဘာဝတရားဆိုတာ လွှဲမှားဖောက်ပြန်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား၊ မိုးတွင်းမှာ မိုးရွာချင်မှ ရွာမည်၊ နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးရွာချမှလည်း ရှိတတ်ပြန်ရာ ဤသည်ကို သဘာဝဖောက်ပြန်သည်ဟု လက်ခံလျှင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ပြုံးပြုံးဆိုသော ကြောင်တစ်ကောင် ကြွက်ခုတ်တတ်ခြင်း မရှိဟုဆိုလျှင် လက်ခံကြရမည် ထင်ပါသည်။

ပြုံးပြုံးဆိုသောကြောင်။

ဒီကောင် တစ်လသားလောက်မှာ အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ အရောင်ကအဝါ၊ ဒါပေမယ့် အဝါထဲတွင် နီညိုရောင်အစင်းများက ခြေနှင့်လက်တို့တွင် ခပ်ရေးရေးရှိနေသည်။ ခြေတံ၊ လက်တံရှည်၍ ကိုယ်လုံးကဖွံ့သည်။ ကြီးလာလျှင် အတော်ထွားမည့် ကြောင် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုစတွေ့ကတည်းက မြင်သာခဲ့သည်။ ပြီး ကြောင်ထီးကလေး။

တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သော ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ပြူးပြူးရောက်လာခြင်းမှာ အလွန် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကိုကြောင်တစ် ကောင်လို သဘောမထား၊ အိမ်သားတစ်ယောက်လို သဘောထားကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်သားသမီး ခြောက်ဦးထဲတွင် အငယ်ဆုံး ကြွယ် ကြွယ်ပင် အဲဒီတုန်းက ငါးတန်းတက်နေချိန်ဖြစ်၍ ပြူးပြူးသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်အတွက် ကလေးတစ်ယောက်နယ် အိမ်ခလောက်ဆွဲလိုဖြစ်သည်။ ကြွယ် ကြွယ်အဖို့ သက်ရှိအရပ်ကလေးတစ်ခုရထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အားအားရှိ သူ့ကြောင်ကလေးကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ချောရ၊ စကားပြောရသည်မှာ အမော၊ သူကစားရာမှာပင် ပြူးပြူးကို အဖော်လုပ်၍ ကစားတတ်သည်။ မယ်စိန်နှင့် တကွ အခြားသားသမီးများကလည်း ပြူးပြူးကိုချစ်ကြသည်။ ဂရုစိုက်ကြသည်။ မည်သူ ထမင်းစားစား ပြူးပြူးလိုက်စားသည်။ အိမ်သားများ ဆယ်ခါစား သူလည်း ဆယ်ခါစားပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရိုးဒေါ်မယ်မက ...

‘လိုက်လဲ လိုက်ပါ့တော်၊ လူဆယ်ခါစားရင် ကြောင်ကလဲ ဆယ်ခါလိုက် စားတာပဲ၊ နင်တို့ကြောင်စားတာက ကြောင်စာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျားစာ လောက်ဖြစ်နေပြီ၊ အေးလေ ဒီကြောင် အစားကြီးပုံထောက်ရင် ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်း ခုတ်မယ့် ကြောင်ထင်တယ်’ ဟူ၍ အောချပြောခဲ့ဖူးသည်။

ပြူးပြူးကလည်း လိမ္မာသည်။ သန့်သည်။ အညစ်အကြေးကို ငယ်စဉ် ကပင် အိမ်အောက် ဆင်းစွန့်တတ်သည်။ သူ့ကိုသူလည်း လျှာက လေးတလျက် လျက်နှင့် သနေ၍ သန့်နေသည်။ လူကိုလည်း ညာတတ်သည်။ အိမ်သား အားလုံးကို ချစ်အောင်လုပ်တတ်သည်။ ခြေထောက်များကို လိုက်၍ ခေါင်းဖြင့် ဝှေ့ရင်း ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတရံ သူ့ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟိုဖိုသည်ဖိုလုပ်ပေးရာ ဒါကိုပင် အိမ်သားအားလုံးက ‘ပြူးပြူးက အနှိပ်လဲ

တတ်တယ်ဟေ့’ ဟု ချီးကျူးကြသေးသည်။

ပြူးပြူးသည် ကြီးလာသည်နှင့် အမျှ ခြေတံလက်တံ ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံး ထွားထွားဖြင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ၏အမွေးများကလည်း ရှည်၍ နူးညံ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြူးပြူးကို ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားများသာမက အိမ်နီးနားချင်းများကပါ ချစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရီးဒေါ်မယ်မနှင့် ရာကျော်မောင်အေး၊ မပြားတို့ လင်မယားတို့ကပါ ချစ်ကြသည်။

အရီးလေးဒေါ်မယ်မသည် ပြူးပြူးအတွက် တကူးတက ဖြစ်တတ်သည်။ ဈေးဝယ်သွားရင်း ကြက်ခြေထောက်ရိုးလေးကအစ၊ ငါးဖယ်အရေခွံ ကလေးများကို တောင်းသည့်အခါတောင်း၊ ဝယ်သည့်အခါ ဝယ်လာပြီး ...

‘ဟဲ့ မယ်စိန်ရေ၊ ပြူးပြူးကောဟေ့ ...’ ဟု အိမ်လာမေးတတ်သည်။

‘ရှိတယ် အရီးလေးရေ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘သူ့အတွက် ကြက်ခြေထောက်ပါလာလို့ပါအေ ... ပြီးတော့ ငါးဖယ်အရေခွံလည်း ပြုတ်ထားတယ်၊ ညနေကျကျွေးဖို့ ခေါ်ခွဲစမ်း ငါ့သားကြီးကို’ ဟု ဆိုကာ ပြူးပြူးအား သူ့အိမ်သို့ ပွေ့ခေါ်သွားပြီး ကျွေးတတ်သည်။

မောင်အေးတို့ မပြားတို့အိမ်မှာလည်း ပြူးပြူး၏စားအိမ် သောက်အိမ် ပင်ဖြစ်သည်။ ပြူးပြူးသည် မောင်အေး၏ အိမ်ကို သူ့စားအိမ်သောက်အိမ် အဖြစ် ဘယ်လောက် သဘောထားသနည်းဆိုသော် ...

‘အမယ်လေး ... ပြောရအုံးမယ်၊ အစ်မ မယ်စိန်ရယ်၊ ပြူးပြူးလုပ်ပုံများ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ့ မပြားရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အစ်မ မယ်စိန်ရေ၊ မနက်က ကိုအေးကို ငါးရံခြောက်ဖုတ်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးတဲ့အချိန်မှာ ပြူးပြူးရောက်လာတယ်’

‘အင်း ...’

‘ဒီကောင်က ကြောင်လည်သိလား အစ်မမယ်စိန်၊ ကိုအေးစားနေတာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြည့်နေတယ်၊ ကိုအေးလက်လှုပ်တာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ခဏလဲကြာရော ဆတ်ကနဲ့ ငါးခြောက်တုံးကို ဆွဲချီလိုက်ပြီး ကိုအေးနားမှာ အကျအန စားတော့တာပဲ’

‘ဟယ် မပြားတို့က ရိုက်လွှတ်လိုက်ရောပေါ့၊ ငါးခြောက်က ဈေးကကြီး သနဲ့’

‘အမယ် ... အမယ်၊ မလုပ်နဲ့ အစ်မ မယ်စိန်ရ၊ ကိုအေးပြောပုံကိုလဲ ကြည့်အုံးလေ၊ ပြူးပြူးက ငါးခြောက်လည်း ဆွဲစားရော ကိုအေးက တဟား ဟားရယ်ပြီး ...’

‘ဟေ့ ... မပြားကြည့်စမ်း၊ ပြူးပြူးက သိပ်လည်တာပဲကွ၊ ငါစားနေတဲ့ လက်လှုပ်ရှားတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ငါ့မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်သကွ၊ သဘော ကတော့ သူ့လဲ ကျွေးအုံးပေါ့လေ၊ ငါက မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ငါးခြောက် တစ်ဖတ် နှိုက်စားပြီး ခေါင်းကို ခပ်တည်တည်နဲ့ မော့လိုက်ရော မောင်မင်းကြီး သားက ခင်ဗျားမကျွေးရင် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်စားမယ်ဆိုပြီး ဆွဲစားလိုက်တာကွ၊ ဟား ... ဟား သူက ခိုးစားတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းစားတာဗျလို့ဆိုတဲ့ သဘော နဲ့ တခြားထွက်မပြေးဘဲ ငါ့အနားမှာပဲ စားနေတာ ကြည့်ပါအုံးတဲ့ ...’

‘ပြူးပြူးတစ်ကောင်ကြောင့် ခက်တော့တာပဲ’ ဟု မယ်စိန်က မပြားကို အားနာစွာ ညည်းရသည်။

တစ်နေ့တွင် အရီးဒေါ်မယ်မနှင့် မပြားတို့ ကျွန်တော်၏အိမ်သို့ ရောက် နေခိုက်တွင် မီးဖိုချောင်ဖက်မှ ပြူးပြူးတစ်ကောင် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာပြီး လူလယ်ခေါင်တွင် ဝင်၍ပုနေသည်။ သူ့နောက်က ကျွန်တော့်သမီး အလတ်မ မထွေးလေးပါလာသည်။ မထွေးလေးမှာ ကျွန်တော့်သမီးများထဲတွင် အရပ် အရှည်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကဆတ်သည်။

‘ခွေးကြောင်စုတ်၊ ကြွက်တော့မခုတ်ဘူး၊ ခိုးစားဖို့တော့ တတ်တယ်’ ဟု ပြောရင်း လိုက်လာသည်။

‘ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ မထွေးလေးရဲ့ ကြောင်က ဘာလုပ်လို့လဲ’
အရီးဒေါ်မယ်မက ပြူးပြူး၏ကျောကို ပွတ်သပ်ရင်း မထွေးလေးကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကြီးမေရဲ့၊ ထရုံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဝက်အူချောင်းကို အောက်ကနေ ခုန်ဆွဲနေလို့ အဲဒီလိုချည်းပဲ ကြီးမေရ၊ ငါးခြောက်တို့ ပုဇွန်ခြောက် တို့ဆိုရင် ထရုံမှာ မြင့်မြင့် ချိတ်ရတယ်၊ သူ့ရန်ကြောက်လို့ ဒါတောင် အိုးတွေ

ခွက်တွေပေါ်တက်ပြီးတော့ ထရုံပေါ်ကို ခုန်ဆွဲသေးတယ်လေ’

‘ကြောင်ပဲဟယ်၊ ဘယ်သိတတ်ပါ့မလဲ’

‘အရီး မပြားကလဲ ကြောင်ဆိုရင် ကြွက်ကျတော့ ဘာလို့ မခုတ်လဲ၊ အစား တော့ ခိုးစားတယ်၊ အရီးမပြား မြင်စေချင်တယ်၊ ပြူးပြူး လုပ်ပုံ တစ်ခါတစ်ခါ သူက စားပွဲပေါ်က ကြွက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လျှောက်ဆော့နေတာကို လိုက်တောင် ကြည့်နေသေးတယ်၊ ဘယ်လောက် အသည်းယားစရာ ကောင်း တယ် မှတ်သလဲ’

‘ပြူးပြူးဟာ ကြောင်သူတော်ကောင်းကြီးပါဟာ သူများအသက် မသတ် ချင်လို့ နေမှာပေါ့’ ဟု အရီးဒေါ်မယ်မက ပြူးပြူးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သမီးငယ်ကြွယ်ကြွယ်က ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာရာ အရီးဒေါ်မယ်မက ...

‘ကြွယ်ကြွယ်ရေ၊ ရော့ ... နင့်ပြူးပြူးကိုခေါ်စမ်း သေတော့မလို့ ...’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟုဆိုကာ သူ၏ လွယ်အိတ်ကို ဘုတ်ကနဲ ချပြီး၊ အရီးဒေါ်မယ်မ လက်ထဲမှ ပြူးပြူးကို လှမ်းယူရင်း ကျောက် ပွတ်ပေးနေပါသည်။

‘ဘာဖြစ်မှာလဲ ဟ ... နင့်ကြောင် ဝက်အူချောင်းခိုးစားမလို့ လုပ်တုန်း ငါနဲ့မိလို့’ ဟု မထွေးလေးက ပြူးပြူးအဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

‘ဟာ ပြူးပြူးကလဲကွာ၊ ပြူးပြူးဖို့ ကျောင်းက ဝက်သားတုတ်ထိုး ဝယ် လာပါတယ်ဟ၊ လာ ... လာ ... ဝက်သားတုတ်ထိုးစား’ ဟုဆိုကာ သူ့လွယ် အိတ်ထဲ၌ ပလစ်စတစ်အထပ်ထပ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ဝက်သားတုတ်ထိုးများ ကို ချကျွေးနေပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့သော ပြူးပြူးဆိုသော ကြောင် ယနေ့မှ ကြွက်တစ်ကောင် ခုတ်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး တအံ့တဩနှင့် သောသောညံ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဪ ... ကျုပ်သိပြီ ... သိပြီ၊ ပြူးပြူး ခုမှ ဘာကြောင့် ကြွက်ခုတ်ရ သလဲဆိုတာ’

‘ပြောစမ်းပါအုံး အမေရ၊ အမေ့ကြောင်က ကြွက်မခုတ်ဘဲ ဟင်းခိုးစားဖို့

ပဲတတ်တာ’

ပြုံးပြုံးခိုးစားသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူ မထွေးလေးက ဝင်မေး
လိုက်သည်။

‘မထွေးလေး နင်အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ကြောင်ပဲ ဘယ်သိတတ်ပါ့မလဲ၊
ခိုးမစားစေချင်ရင် လူကလုံအောင်ထားပေါ့’ ဟု ကြွယ်ကြွယ်က သူ့ကြောင်ကို
ထိ၍ ဝင်ပြောသည်။

‘နင့်ကြောင်က ကြွက်ကျတော့ မခုတ်ဘဲနဲ့’

‘ကဲ ... ကဲ တော်ကြစမ်းပါဟာ၊ လုပ်စမ်းပါအုံးကွ မယ်စိန်ရ၊ ပြုံးပြုံး
ဘာကြောင့် ခုမှ ကြွက်ခုတ်ရသတည်း’

ကြွယ်ကြွယ်နှင့် မထွေးလေးတို့ စကားများတာကို ဝင်တားလိုက်ရင်း
မယ်စိန်၏အမြင်ကို မေးရသည်။

‘ဒီမှာ ... ကဖီဥာဏ်၊ ရှင်သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့အိမ်က
ကလေးတချို့ကလည်း မောင်အေးနဲ့မပြားရွာအပြန်မှာ လိုက် သွားကြ၊
အရီးဒေါ်မယ်မကလဲ ရိပ်သာဝင်နေတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ၊ ဒီတော့ ပြုံးပြုံး
ကြွက်ခုတ်ရတော့တာပေါ့’

‘ဟေ ... ဘယ်လိုလဲကွ’

‘ဘယ်လိုရမလဲ ကလေးတွေနဲ့ မောင်အေးတို့ မပြားတို့လင်မယား ရွာက
မပြန်မချင်း၊ အရီးလေးဒေါ်မယ်မ ရိပ်သာက ထွက်မလာမချင်း ပြုံးပြုံး
ကြွက်ခုတ်မှာ’

‘မင်းပြောတာနဲ့ ပြုံးပြုံးကြွက်ခုတ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟ’

‘ဆိုင်ပါ့တော်၊ ဆိုင်ပါ့’

‘ဒါဖြင့်လည်း ပြောစမ်းပါအုံးဟာ၊ ဘာကြောင့် ပြုံးပြုံးဆိုတဲ့ကြောင်
ကြွက်ခုတ်ရလဲ’

‘စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပြုံးပြုံးဟာ ကြောင်လေ၊ သူ့သဘာဝက ကြွက်ခုတ်
ရမယ်၊ ကြွက်ကို ခေါင်းကနေ အမြီးဖျားထိ စားပစ်ရမယ်၊ ကြောင်ဆိုတာ ကြွက်ကို
မြင်ရင် ခုတ်ရမယ် စားရမယ်’

‘အေးလေ ဒါသဘာဝပဲ’

‘ဒါပေမယ့် ပြုံးပြုံးဆိုတဲ့ကြောင်က သူ့ရှေ့က ကြွက်ဖြတ်သွားတာတောင် ခုတ်ခဲ့လို့လား’

‘အေး ... ဒါတွေသိပါတယ်၊ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ထခုတ်ရတာလဲ’

‘ဒီလိုလေ၊ ပြုံးပြုံးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မတို့အိမ်သားတွေက တစ်ယောက်စားတိုင်း သူ့ကိုထမင်းကျွေး၊ ဒီကြားထဲက သူ့အချစ်တော် ကြွယ် ကြွယ်က ကျောင်းကနေပြီး ပြုံးပြုံးစားဖို့ ဝယ်လာကျွေး၊ အရိုးဒေါ်မယ်မကလဲ ပြုံးပြုံးအတွက် တကူးတက ဈေးထဲကဝယ်လာ ယူလာပြီးကျွေး၊ မောင်အေးတို့ မပြားတို့လင်မယားအိမ်ကလဲ သူ့စားအိမ်သောက်အိမ်၊ သူ့အတွက် လိုတာထက် တောင် အစားအစာတွေက အလျှံပယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်ကြွက်ခုတ်တော့မလဲ’

‘အခုတော့ ...’

‘အခုတော့ အိမ်က ကလေးတွေနဲ့ မောင်အေးတို့လင်မယားကလဲ တောပြန်၊ အရီးလေးကလဲ ရိပ်သာဝင်၊ ကျုပ်ကလဲ ဘထွေးတို့အလှူလုပ်ဖို့ကိစ္စ နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ သူ့ကိုမပြောနဲ့၊ ရှင်တို့သားအဖတွေတောင် ဖြစ်သလို စားနေရတယ် မဟုတ်လား’

‘အေးလေ’

‘အဲဒီတော့ ပြုံးပြုံး ကြွက်ခုတ်ရတာပေါ့’

‘ဟင်’

‘ဟင် မနေနဲ့ ... ကဖိုးဉာဏ်ရေ’

ဦးကြွက်နီ ထိပ်မ

‘ဖြစ်ပြန်ပြီ ကဖိုးညာဏ်ရေ’

‘ဘာလဲ အာစရိရဲ့’

‘ကြော်ငြာပေါ့ဗျာ’

သတင်းစာတိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်နှင့် ဆရာအယ်ဒီတာ ကြီးက ဆီး၍ ငြီးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခုတလော ကျွန်တော်တို့တတွေ ကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ကလေး ကပ်သင့်နေကြပါသည်။

သတင်းစာတိုက်ဆိုသည်က အချိန်လု လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။
တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်း ရေးသား၊ တည်းဖြတ်၊ ပုံနှိပ်ရသော လုပ်ငန်း
ဖြစ်သည်။ အရေးအသားအတည်းအဖြတ် အဆုံးအဖြတ် တစ်ချက်လွဲသွားသည်
နှင့် မိမိ၏အမှားသည် တစ်ပြည်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ကာ လိုက်ပြင်ချိန် မရတော့သော
အလုပ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သတင်းစာသမားများမှာ နှလုံးရောဂါဖြစ်မြန်သည်။
အနောက်တိုင်း သတင်းစာဆရာတစ်ဦးအဆို(အဲ ... ဘယ်သူလဲတော့မသိဘူးဗျ)
ကတော့ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာသမားများမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရသော လုပ်ငန်း
လုပ်နေရသူများဖြစ်၍ သက်တမ်းအားဖြင့် ၄၅-နှစ်သာ ရှည်ကြသူများ ဖြစ်သည်
ဟု ဆိုပါသည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းစာတွင် ပါသမျှ သတင်း၊ ဆောင်းပါး ဓါတ်ပုံကအစ
မှားယွင်းမှု မရှိစေရန် အထူးဂရုပြု ဆောင်ရွက်နေသည့်ကြားက ယခုကဲ့သို့သော
မထင်မှတ်သော နေရာက ဒုက္ခများကလည်း ရှိသေးသည်။ တနေ့ကလည်း
ထိုကြော်ငြာ ကိစ္စနှင့် ကြုံခဲ့ရသေးသည်။ ဤသည်က ကျွန်တော်၏အပြစ်ဖြစ်
သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဦးဟန် ရောက်လာကာ ...
'အဲ ... မောင်ဖိုးညာဏ်ရေ ... ဒီကြော်ငြာလေးတော့ ကူအုံးကွာ မြန်မြန်
ပါချင်လို့ မင်းဆီကို လာရတာပဲ'

'ဟာ ... ရပါတယ် အကိုဟန်ရာ၊ အကိုဟန် ကြော်ငြာက ဘာပြဿနာမှ
မရှိတာပဲဟာ ... စိတ်ချ မနက်ဖြန်ပါစေရမယ်' ဟုကျွန်တော်က သူ၏ကြော်ငြာ
ကို ရဲရဲအာမခံ၍ စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ဘာ ... အာမ၊မခံရဲစရာရှိမည်နည်း၊
သူ့ကြော်ငြာက မလွန်ဆန်လှူအသင်း ကြော်ငြာ။

သို့သော် ... အင်း ... သို့သော်ပေါ့လေ၊ နောက်နေ့မနက်တော့ ဦးဟန်
ကျွန်တော့်ထံ သတင်းစာကိုင်၍ ရောက်လာပါတော့သည်။ သူထည့်လိုသော
ကြော်ငြာ သတင်းစာထဲပါပြီးကြောင်း မနက်ကတည်းက ကျွန်တော်တွေ့ပြီး
ဖြစ်၍ သူ့ကို ရွှင်ပျစွာ ဆီးကြိုလိုက်ပါသည်။

'လာ ... အကိုဟန် ... မနက်က ကြော်ငြာ ပါလာတာတွေ့ပြီမဟုတ်လား
... ဟဲ ... ဟဲ'

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ အောင်မြင်သော အကူအညီအတွက် ဂုဏ်ယူစွာ
ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အေး ... အဲဒါကြောင့် မင်းဆီကို လိုက်လာရတာပေါ့ကွ’

‘ဘာလဲ၊ ကြော်ငြာထပ်ထည့်အုံးမလို့လား၊ တခြားတိုက်မှာလဲ ထည့်ချင်လို့လား၊ ရတယ် အကိုဟန်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်ချင်း ကူညီကြပါတယ်’

‘အေးအခုတော့ ကြော်ငြာပဲ ထပ်ထည့်ရမလား၊ ဘာလုပ်ရမလဲတော့ မသိဘူးဖြစ်နေပြီကွ’

‘ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲဟ...မင်းကြော်ငြာလဲ မင်းသေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပါအုံး’
ကျွန်တော်သည် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြုံခဲ့ဘူးသည်မှာ ဖန်တရာတောနေပြီဖြစ်၍ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ရှင်နေသလောက် ထိပ်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ သတင်းစာကို ချက်ချင်း ကောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ တစ်ခေါက်ဖတ်သည် အမှားမတွေ့ ဒုတိယဖတ်ကြည့်သည် အမှားမတွေ့ သို့ဖြစ်၍ ...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အကိုဟန်ရ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ၊ ငါကတော့ ဂျောက်ပေါက်ကျနေပြီ၊ မင်းအားကိုးမှ ဒုက္ခပဲ’

‘ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆိုစမ်းပါအုံး’

‘မင်းကြော်ငြာကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပါအုံး၊ လပြည့်နေ့တိုင်း ဆွမ်းတော်များကို ဆက်လက် လှူဒါန်းကြပါမည်တဲ့ ... ကဲ ... ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ပြီ မှတ်သလဲ’

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်လူ၊ ကြော်ငြာတာက လပြည့်နေ့တိုင်း ဆွမ်းဆန် လှူမယ်လို့ ဆိုတာကွ၊ လပြည့်နေ့တိုင်းဆိုတော့ နောက်လတွေမှာလဲ လှူဦးမယ့် ပုံဖြစ်နေပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ ... ဆရာတော်ကြီးကလဲ ဘယ်လိုထင်မလဲ တခြားသူ တွေကကော’

‘အဲ ... ဗျာ၊ ဒါဆို ဒုက္ခပါပဲ၊ နေအုံးဗျာ ... နေအုံး အကိုဟန်၊ ကြော်ငြာမူရင်း ကတည်းက မှားနေတာလားဗျာ၊ စာစီခန်းက ကော်ပီယူကြည့်လိုက်အုံးမယ်’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ... ငါ့ဆီမှာ မှားတာမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊
ဟောဒီမှာ မိတ္တူကိုဖတ်ကြည့်’

ဦးဟန်က သူ့တွင် အဆင်သင့်ပါလာသော မိတ္တူစာရွက်ကို ထုတ်ပြပါ
သည်။ ယူကြည့်လိုက်သောအခါ လပြည့်နေ့တိုင် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
‘တိုင်’ဟူသော စာသား၏ နောက်တွင် ပုဒ်တစ်ချောင်းချထားပါသည်။ ဒါကို စာစီ
ရဲဘော်က ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်နှင့် မှားစီလိုက်ပုံပေါ်ပါသည်။ စာစီခန်းမှ မူရင်း
ကြော်ငြာစာရွက်ကို ယူကြည့်သောအခါ ဦးဟန်ပြောသည့်အတိုင်း ဝစ္စနှစ်လုံး
ပေါက် ပါဝင်ခြင်း မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

‘အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ တာဝန်ရှိတဲ့ စာစီနဲ့ စာပြင်ကို အရေးယူရုံပဲပေါ့၊ အကိုဟန်
ကိုယ်တိုင်က စာတစ်စောင်ရေးဗျာ ... ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်’

‘အမယ် ... အမယ် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ကုသိုလ်ရေးလုပ်ပါတယ်...
သူများ ဒုက္ခရောက်ဖို့တော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ ကိုယ့်လူရယ်၊ ဒီကိစ္စ အမှန်ဖြစ်အောင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာပဲ ပြောပါကွာ၊ သူများလဲ ဒုက္ခမရောက်တဲ့နည်းနဲ့ပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ကြော်ငြာ ထပ်ထည့်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

‘ဟ...မင်းကြော်ငြာဖို့က နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သုံးရာဖို့ကြီးတောင်ဟ’

‘အင်းလေ ... ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘နေအုံး ... နေအုံး ... အခြားသတင်းစာမှာ ဒီကြော်ငြာထည့်ဖို့ရှိတယ်၊
အဲဒီမှာ အမှန်ဖြစ်အောင် ထည့်ရရင်ကောင်းမယ်’

‘ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက မှားသွားတာ
ကိုလဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး အမှန်ပါတဲ့ သတင်းစာကိုလဲပြလိုက်တာပေါ့’

‘အေး ... ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာလဲ ပုဒ်ဖြတ်နဲ့ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်နဲ့ ထပ်မှားပြန်မှ
ငါဒုက္ခရောက်တော့မှာ’

‘အဲ ... ဒီလို လုပ်လိုက်မယ်ကွာ၊ လပြည့်နေ့တိုင် ဆိုတာကို လပြည့်နေ့
အထိလို့ ပြင်ရေးလိုက်မယ်၊ ဒီတော့ ရှင်းသွားရောပေါ့ကွာ’

‘ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုဟန်ရာ’

သည်လိုနှင့် ထိုနေ့က ကျွန်တော့်အိတ်ဆွေ၏ ကြော်ငြာကို ရှင်းလိုက်ရပါသည်။

သတင်းစာတွင် သတင်းမှား၍ ဖြေရှင်းရသည်ထက် ကြော်ငြာကြောင့် ဖြေရှင်းရသော ကိစ္စများမှာ အတော်မလွယ်သော ကိစ္စများဖြစ်ပါသည်။ ဟိုး ယခင် ယခင်တစ်ချိန်က ရုံးတစ်ရုံးမှ အပျိုကြီးနှင့် လူပျိုကြီး လက်ထပ်ကြသည် ဆိုသောကြော်ငြာ၊ အလွန်အချစ်ကြီးသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် လင်မယား ပြတ်စဲကြောင်း ကြော်ငြာများကို လာရောက်ထည့်သွားသော ကိုရွှေလူနောက် များကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာများ၏ ကြော်ငြာဌာနမှူးများခမြာ ခေါင်းကိုသံခမောက်ဆောင်း၍ ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်မှာလည်း ပြောမယုံနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကြော်ငြာ အရှုပ်အရှင်းပြဿနာတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော ယခင်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ထက် ဝါရင့်အယ်ဒီတာကြီး တစ်ဦး ပြောပြသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ မှတ်သားလောက်ပေသည်။

တစ်ညတွင် ထိုအယ်ဒီတာကြီး တာဝန်ကျနေချိန် လင်မယားနှစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာကြသည်။ အယ်ဒီတာစားပွဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီး က ...

‘လင်မယား ကွာရှင်းကြောင်း ကြော်ငြာထည့်ချင်လို့’
 ‘ရပါတယ်ခင်ဗျာ’
 ‘ရော့၊ ဒါဖြင့် ဒီကြော်ငြာထည့်ပေးပါ။ ဘယ်လောက်ကျကျပေးပါ့မယ်’
 ‘အပိုမပေးရပါဘူး ... ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ယူမှာပါ’
 ‘အို မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ၊ ဒီကြော်ငြာ မနက်ဖြန်ပါဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်’

ထိုသို့ အမျိုးသမီးကြီးက ပြောကြားနေစဉ် ဘေးမှ အမျိုးသားကြီးမှာစိတ် ရှုပ်ဟန်၊ မသက်သာဟန်ဖြင့် အယ်ဒီတာကြီးကို ကြည့်နေသည်ကို အယ်ဒီတာ ကြီးကလည်း သတိထားမိပါသည်။

‘တခုတော့ မေးပါရစေခင်ဗျာ၊ အခု ကွာရှင်းကြမှာက အမကြီးတို့ နှစ် ယောက်လားဗျာ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ’

‘ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ရှင့်၊ ကျွန်မနဲ့သူက ဘာလို့ ကွာရှင်းရမှာလဲ ကျွန်မ က မယားကြီးပဲ’

‘အဲဗျာ’

‘ကြည့်လုပ်ကြပါ ဆရာတို့ရယ်၊ ကြည့်လုပ်ပါ’

အယ်ဒီတာကြီးက အံ့ဩသွားကာ အမျိုးသားကြီးကို ကြည့်လိုက်သော အခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အယ်ဒီတာကြီးကို တောင်းပန်တိုးရှိုး လိုက်ပါသည်။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော အယ်ဒီတာကြီးကလည်း ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုအမျိုးသားကြီးသည် မိန်းမကြီးကို ကြောက်ရပါလျက် အငယ်အနှောင်း ထားသည်။ ထိုသည်ကို မယားကြီးက သိသွားသောအခါ မယားငယ်နှင့်ကွာခိုင်းသည်။ ဒီတော့ အမျိုးသားကြီးမှာ မယားကြောက်ပီပီ ယခုကဲ့သို့ သတင်းစာတိုက်သို့ ပါလာသည်အထိ မငြင်းဆန်ဝံ့ပုံ ပေါ်ပါသည်။ သူ့မယားငယ်ကိုလည်း ကွာလိုပုံမပေါ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အယ်ဒီတာကြီးအား ကြည့်လုပ်ကြပါဟု ထပ်ကာ တလဲလဲ တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူဘာဆိုလိုသည်ကို အယ်ဒီတာကြီး ကလည်း သဘောပေါက်သွားသည်။

‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ... စိတ်ချ’

အယ်ဒီတာကြီးသည် အမျိုးသမီးကြီးအား ပြောသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသားကြီးမှာလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။ အယ်ဒီတာကြီး မည်သို့ ဆိုသည်ကို နားလည်လိုက်ပုံရပါသည်။ သူ့အပူ တော်တော်လျော့သွားပုံပေါ်ပြီး ဒီတော့မှ ပြုံးနိုင် ရှင်နိုင်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ ထိုကြော်ငြာသတင်းစာထဲပါလာသည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဒေါသပူပန်ထကာ အယ်ဒီတာကြီးထံ ရောက်လာပါတော့သည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ...

‘ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

‘ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်လိုက်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ’

အယ်ဒီတာကြီးကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသားကြီးမှာလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်မှ ခပ်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် ပါလာသည်။ သို့သော် အယ်ဒီတာကြီးကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲရှင် ... ဒီထဲမှာ နာမည်မှားနေတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကျမ
ယောက်ျားက ဦးတင်မောင်ရှင်’

‘သတင်းစာထဲမှာ ဘယ်လိုမှားနေလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ’

အယ်ဒီတာကြီးက အချို့သာဆုံးသော စကားများဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်လိုမှားရမလဲရှင်၊ ဦးတင်မောင်မဟုတ်ဘဲ ဦးတင်မောင်ဆိုပြီး
အောက်မြစ်တစ်လုံးပါနေတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဦးတင်မောင်နဲ့ ဘယ်မှာကွာရှင်း
လို့လဲ’

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်မကြီးရယ် ... ကြော်ငြာမှုရင်းကို ယူကြည့်ပါအုံးမယ်၊
ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကြော်ငြာရှင်ကိုယ်၌က မှားတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘အို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးတာပဲ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ဘူး၊ ရှင့်တို့
သတင်းစာတိုက်ကပဲ မှားမှာ’

အမျိုးသမီးကြီးက ဒေါသကြီးသလောက် အယ်ဒီတာကြီးကမူ
ခပ်အေးအေးပင်၊ ကြော်ငြာမှုရင်းရောက်လာသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးပြော
သည့်အတိုင်းပင် ကြော်ငြာတွင် ဦးတင်မောင်သာဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်မောင်
မဟုတ်ပေ၊ ဒီတော့ အမျိုးသမီးကြီးက ...

‘ကဲ ... ကျွန်မပြောတယ်မဟုတ်လား ... ကျွန်မရေးတာ မမှားပါဘူးလို့’

‘ဟာ ... ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှားသွားတာပါ’

‘ဒီတော့ ပြင်ဆင်ချက်ထည့်ပေးပါ ... ဒါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... သူကျေနပ်အောင် ပြင်ဆင်ချက်ထည့်ပေး
ကြပါဗျာ’

‘ဘာလဲ ရှင်က မကျေနပ်လို့လား’

‘မ...မ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျေနပ်ပါတယ် ... စကားအဖြစ် ပြောတာပါ’

‘ကဲ ... လာ ... ဒါဖြင့် သွားမယ်’

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့က ဆင်းသွားပါတော့သည်။
ဦးတင်မောင်သည် နောက်က မရောင်မလည် ကျန်ခဲ့ရင်း အယ်ဒီတာကြီး ကြား
ရုံလောက်သောလေသံဖြင့် ‘ဒါက ဆရာတို့ နောက်ထပ် ဖြေရှင်းချက် ထည့်ဖို့
အတွက် ကြော်ငြာဖိုး’ ဟုဆိုကာ ငွေရာတန်တစ်ရွက်ကို အယ်ဒီတာကြီး၏

စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များအကြားညှပ်၍ ထားသွားပါတော့သည်။

‘ကဲဟေ့...မင်းကြော်ငြာ မှားစီတဲ့အတွက် ရော်တို့ ငွေတစ်ရာ ဟား...ဟား’

အယ်ဒီတာကြီးသည် အမှားပြင်ဆင်ချက် ရေးထားသော စာမူနှင့်အတူ အနားတွင်ရပ်နေသော တပည့်ကျော် စာစီသမားလက်တွင်း ငွေတစ်ရာကိုထည့် လိုက်သည်။ အမှားပြင်ဆင်ချက်တွင် ယမန်နေ့က လင်မယားကွာရှင်းကြောင်း ကြော်ငြာတွင် ‘ဦးတင့်မောင်အစား ဦးတင်မောင်ဟူ၍ ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါ’ ဟူ၍ ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ မည်သည့်ကြော်ငြာမှ မည်သည့်ဦးတင်မောင်ကို ပြင်ဆင် သည်ဟူ၍ မသိနိုင်တော့ပေ။

ဦးတင်မောင်မှ ဦးတင့်မောင် ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း စိတ်အချဉ်ပေါက်၍ ခပ်နောက်နောက်လုပ်ချင်နေသော အယ်ဒီတာကြီးက ကြော်ငြာကို စာစီရာတွင် ‘ဦးတင်မောင်အစား ဦးတင့်မောင်ဟု စီရန် သူ့တပည့်ကျော် စာစီရဲဘော်အား ပါးစပ်ဖြင့် ခေါ်၍မှာခြင်းဖြစ်သည်။ ကြော်ငြာပေါ်သို့ သူရေး၍ ပြင်လိုက်လျှင် ကြော်ငြာရှင်နှင့် တွေ့သောအခါ ပြဿနာမပေါ်စေရန် ဖြစ်ပေသည်။

အယ်ဒီတာကြီး၏ အမ,အစဖြင့် ဦးတင်မောင် တစ်ယောက် သူ့စမောလေး နှင့် ပြဿနာမပေါ်စေရန် ထိန်းနိုင်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ မယားကြီး ကြောက်၍ ကြော်ငြာထည့်ရသည့်တိုင် မယားငယ်ဆီသို့ ရောက်လျှင်မူ သူမဟုတ်ကြောင်း ဦးတင့်မောင်ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း သတင်းစာတိုက်တွင် ကြော်ငြာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ဖြင့် လာရောက် ဆူပူနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘တော်တို့ သတင်းစာလုပ်ကာမှ ကျုပ်အဖေလဲ သေကာမှ နာမည်ပျက်ရ တော့တယ်တော့’

‘ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး အမကြီးရယ် ... ကျွန်တော်လဲ အခု ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ မေးမြန်းနေတယ် မဟုတ်လား’ အယ်ဒီတာ အာစရိက အမျိုးသမီးကြီးအား လေပြေထိုး၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ့်နယ် မဟုတ်ရမှာလဲတော့ ... ကျုပ်အဖေသေကာမှ ထိပ်မဲဖြစ်ရ တယ်လို့ ကောင်းသေးရဲ့လား ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး’

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အာကြမ်းလျှာကြမ်းကြီးနှင့်တူသည်။ စကားပြောရာ

တွင်လည်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူပြသော ကြော်ငြာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ 'ဦးကြွက်နီ-ထိပ်မဲ' ဟူသော ကြော်ငြာကို တွေ့ရပါသည်။

'ကျုပ်အဖေ နာမည်က တစ်သက်လုံး ဦးကြွက်နီရှင့်၊ ဘယ်တုန်းကမှ အခြားနာမည်ပြောင်းထားတာမရှိဘူး၊ အခုသေကာမှ ထိပ်မဲရယ်လို့ ဖြစ်တာ ကောင်းသလားလို့'

ထိုစဉ်တွင် စာစီရဲဘော်၊ ကြော်ငြာစာမူရင်း၊ ကြော်ငြာစာရေးကလေးတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကြော်ငြာစာရေးကလေးမှာ အလုပ်ခန့်ထားသည်မှာ မကြာသေး၍ အတော်ကြောက်နေပုံရသည်။

ကြော်ငြာစာမူရင်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးကြွက်နီဆိုသော စာလုံးကို မင်ပြာနှင့်ရေးထားသည့်အပြင် ဘေးမှမင်နက်ဖြင့် 'ထိပ်မဲ'ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ မင်ပြာမှာ ကာယကံရှင်က ရေးထားသော စာဖြစ်ပုံရ၍၊ မင်နက် မှာ ကြော်ငြာစာရေးကလေး၏ လက်ရေးဖြစ်ပေသည်။

'သူပေါ့ သူပေါ့ ကြော်ငြာလက်ခံတာ'

အမျိုးသမီးက ကြော်ငြာစာရေးကို မြင်သည်နှင့် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်ရာ ကြော်ငြာစာရေးလေးမှာ ပို၍ ကြောက်သွားလေသည်။

'ဒါကို မင်းရေးတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ'

'ဟေ...ကြော်ငြာစာရွက်ပေါ် ဖြည့်စွက်မရေးရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလားကွ၊ မင်းကို ကြော်ငြာဌာနမှူးကလဲ ပြောမထားဘူးလား'

'သိပါတယ်ဆရာ၊ ကြော်ငြာဌာနမှူးကလဲ ပြောထားပါတယ်'

'ဟ ... ဒါဖြစ်ရင် ဘာကြောင့် မင်းက ရေးရတာလဲ၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါအုံး'

'ဒီက အဒေါ်က ရေးခိုင်းလို့'

'အမလေးတော် ဘယ်တုန်းက ကျုပ်ရေးခိုင်းလို့လဲ'

'အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဒေါ်ရာ၊ အဒေါ်ရေးခိုင်းလို့လဲ ကျွန်တော် ရေးရ သေးရဲ့'

'ဟေ့သူငယ် မင်းအပြစ် မင်းသိစမ်းပါ၊ ငါ့ကိုလွှဲမချပါနဲ့'

'ကျွန်တော်လွှဲချတာမဟုတ်ဘူးဗျ ... အမှန်တိုင်းပြောတာ'

ကြော်ငြာစာရေးလေးနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးမှာ သူ့အပြစ်ကိုယ့်အပြစ်နှင့် လွဲချ
နေရာ အယ်ဒီတာကြီးပင် ဦးနှောက်ခြောက်လာပုံရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်
က ကြားကဝင်၍ ...

‘ကဲ ... ကဲ မင်းတို့ ဒီလိုငြင်းလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... မင်းပြောစမ်း၊
ဒီအဒေါ်ကြီးက ဘယ်လိုရေးခိုင်းလို့ မင်းကရေးတာလဲ’

‘သူ့ကြော်ငြာခေါင်းစဉ်ကို စာလုံးမည်းမည်းနဲ့ ထည့်ချင်တယ်လို့ ပြောလို့
ကျွန်တော်က ရေးပေးရတာပါ ဦးလေးကဖိုးဥာဏ်ရ’

‘ဟုတ်လားအဒေါ်’

‘အေးကွယ့် ငါက ... ငါ့အဖေနာရေးကြော်ငြာကို ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်စေ
ချင်လို့ နာမည်ကို မည်းမည်းစာလုံးနဲ့ လုပ်ပေးပါ မောင်လေးရယ်လို့ သူ့ကိုပြော
တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိပ်မဲလို့တော့ မရေးခိုင်းဘူး’

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားသည်။ ကြော်ငြာရှင်က သူ့ကြော်
ငြာကို သူများထက်ထူးချင်လို့ ခေါင်းစာလုံးကြီးကြီး၊ မည်းမည်းဖြင့် ပါချင်သည်။
ဒါကို ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း၊ စာစီလုပ်ငန်း နားမလည်သေးသော ကြော်ငြာစာရေးကလေး
ကလည်း အာမခံ၍ လုပ်ပေးရာမှ ဖြစ်ပေါ်ရသည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။
တကယ်က ကြော်ငြာရှင်လိုချင်သော ထိပ်ပိုင်းခေါင်းစာလုံးကို ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း
အခေါ်အဝေါ် ဝေါဟာရအတိုင်း ကြော်ငြာစာရေးက ‘နှစ်လိုင်းမည်း သုံးလိုင်း
မည်း’စသည့်ဖြင့် ရေးပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကြော်ငြာရှင်ကလည်း
သူများထက်ထူးချင်၊ ကြော်ငြာစာရေး ကလည်း ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း နားမလည်တော့
ခက်ကုန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘လုပ်ပါအုံးကွ ... အဲဒီလို စာလုံးမည်းမည်းနဲ့ပါဖို့ ဘယ်လို လုပ်ရတာလဲလို့
မင်းက နားလည်လို့လဲကွ’

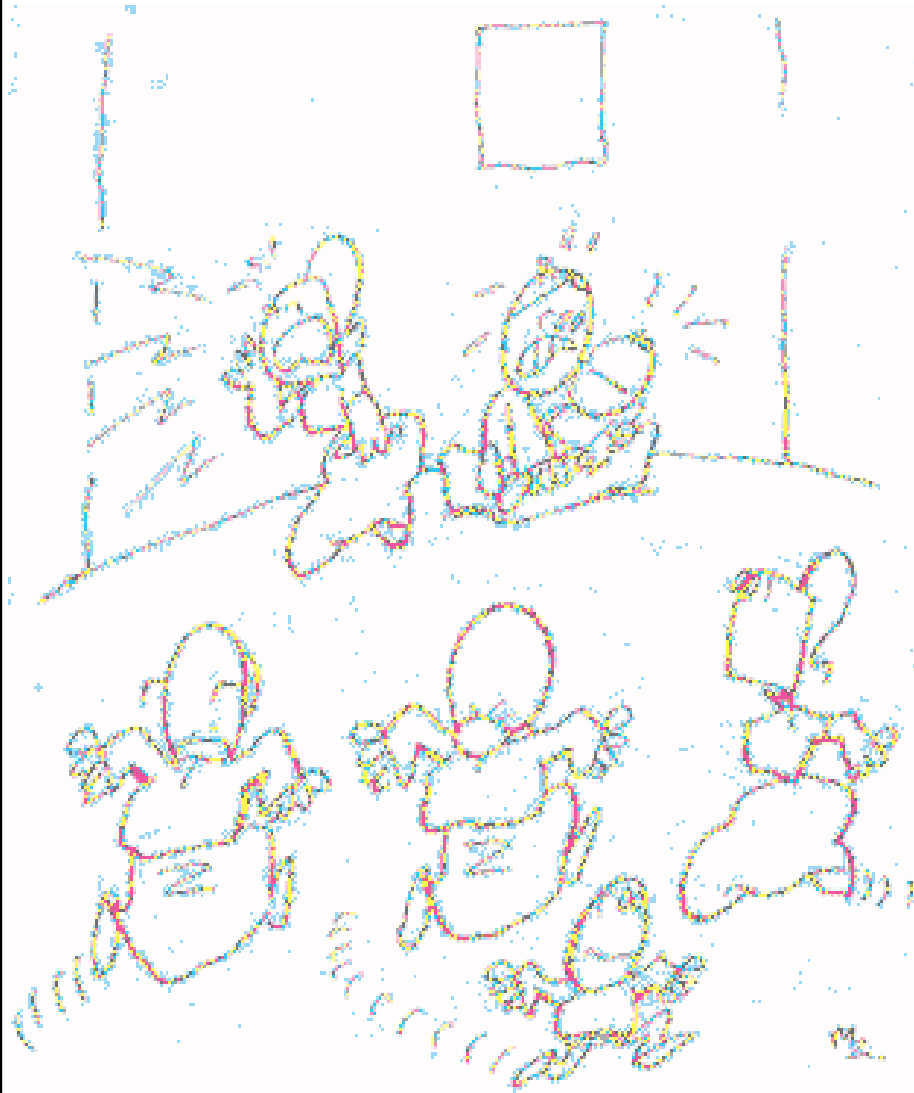
‘လွယ်ပါတယ် ဦးလေး ကဖိုးဥာဏ်ရာ ... ဦးကြွက်နီဆားမှာ ထိပ်မဲလို့
ရေးပေးလိုက်တာပေါ့’

‘အမလေးဗျာ သေပါပြီ အခုလို မင်းလက်ရေးနဲ့ ရေးပေးလိုက်တော့ စာစီက
နာမည်ထင်ပြီး ထည့်စီတော့တာပေါ့ကွ’ အယ်ဒီတာ အာစရိသည် သူ၏ နဖူးကို
သူ့လက်ဖြင့် တအားရိုက်ကာ အော်လိုက်ပါသည်။

‘အေးဟေ့ ... မင်းလုပ်လိုက်တော့ အခု ဒီအဒေါ်ရဲ့အဖေကြီး ဦးကြွက်နီ
ဘဝကနေ ... သေကာမှ ဦးကြွက်နီထိပ်မဲ ဘဝ ပြောင်းသွားရတာပေါ့ကွာ၊
ကောင်းကွာ ဦးကြွက်နီ ထိပ်မဲ၊ အင်း ... ဦးကြွက်နီ ထိပ်မဲ’

ဘူးမြူးလေး

‘ဗျို့ ... ကိုလေး ကဖိုးဉာဏ် မထသေးဘူးလားဗျ၊ လမ်းထိပ်မှာ လူတွေစုံကုန်ပြီ၊ တကတဲဗျာ ဇိမ်လုပ်နေလိုက်တာ’

ရာကျော်မောင်အေးသည် သူ၏အသံပြကြီးဖြင့်အော်ရင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သူ့အသံကြားမှ ကျွန်တော်လည်း နိုးလာကာ အိပ်ရာမှ ထရင်း...

‘ထပါပြီဟာ မောင်အေးရ၊ မင်းတို့ကလဲ ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လည်း’

‘ဘယ်အချိန်ရှိမှာလဲဗျာ၊ ထလဲကြည့်ပါအုံး၊ တော်ကြာ နေပူရင် မလုပ်နိုင်
ဘဲ ဖြစ်နေကြအုံးမယ်’

‘အေးပါဟ၊ လာမှာပေါ့’

‘လုပ်လေဗျာ၊ ကျုပ်စောင့်နေမယ်’

‘အေး ... အေး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ဖေးကပြင်သို့ ထွက်ကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သုတ်သင်သမှု ပြုရပါတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် မည်သူမျှ မရှိကြတော့။ ကျွန်တော့်ကလေး ခြောက်ယောက်ရော မယ်စိန်ပါ လမ်းထိပ်ရောက်နေကြပြီထင်သည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့လမ်းတွင် လုပ်အားပေးပွဲ ရှိသည်။ လမ်းဘေး မြက် များ ရှင်းကြရမည်။ မြောင်းဖော်ကြရမည်။ လမ်းပြုပြင်ကြမည်။ ထို့အတွက် ညကတည်းက ပြင်ကြဆင်ကြသည်။ လုပ်အားပေးမည့်သူများအတွက် လမ်း ထဲမှ ကောက်ခံထားသောငွေဖြင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပေါင်းကျွေးရန် စီစဉ် ထားသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းပေါင်းမည့် သူကတော့ ကျွန်တော့်နီးမယ်စိန်၊ မောင်အေးမိန်းမ မပြားနှင့် အရီးဒေါ်မယ်မတို့ ခေါင်းဆောင်သော မိန်းမတစ်စု ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မယ်စိန်သည် မိုးမလင်းမီကပင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပေါင်း မည့် အရီးဒေါ်မယ်မတို့အိမ်သို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ မယ်စိန်သွားကတည်းက သားသမီးတချို့က မယ်စိန်နှင့်ပါသွားဟန်ရှိပြီး ကျန်သားသမီးများကလည်း နံနက်စောစော ကျွန်တော်မထမီကပင် ကောက်ညှင်းပေါင်း ကျွေးမည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြနေမည်။ ယနေ့မနက်အဖို့ သူတို့တတွေအတွက် စားပွဲသောက်ပွဲ ကြီးနှင့် ကြိုကာ ကုလားဘုရားပွဲ လှည့်ကြတော့မည်။

‘ကောက်ညှင်းပေါင်း ကျက်ပလားဟေ့’

‘ကောက်ညှင်းပေါင်း ကျက်ရုံမကဘူး၊ လက်ဖက်ရည်အချိုတောင် ပါအုံး မှာဗျာ’

‘ဟေ ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ၊ ဘယ်ကျောင်းဒါယကာ ကျောင်းအမ အိမ်ကလဲကွ’

ကျွန်တော်သည် ရာကျော်မောင်အေး၏ စကားကြောင့် အံ့ဩသွားရသည်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲတွင် ယခုလို လုပ်အားပေးမည့်သူအားလုံးကို လက်ဖက်ရည်အချို တိုက်နိုင်သော အိမ်မရှိပေ။ လုပ်အားပေးများ ကျွေးရန် လမ်းထဲတွင် ကောက်စဉ်က ရရှိသောငွေမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းအတွက် ပဲလွန်းပင် ထည့်နိုင်လောက်အောင် မရှိခဲ့၍ ကောက်ညှင်းကိုအဖြူပေါင်းပြီး နှမ်းထောင်းဖြင့်သာ ကျွေးရန် စီစဉ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ မောင်အေးက လက်ဘက်ရည် အချိုပါ တိုက်ဦးမည်ဆို၍ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘွားမြေးလေးတို့ အိမ်ကတဲ့၊ ကိုလေး ကဖိုးဥာဏ်ရ’

‘ဟေ ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟ’

‘တကယ် ကိုလေးကဖိုးဥာဏ်ရဲ့၊ လက်ဖက်ရည်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားမြေးလေးတို့အဖေတောင် လုပ်အားပေးဖို့ လမ်းထိပ်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ ကိုလေးကဖိုးဥာဏ်ကို သွားခေါ်ပါလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ အဲဒီ ဘွားမြေးလေးတို့ အဖေပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုလေးကဖိုးဥာဏ်ကို ကျွန်တော်လာခေါ်တာပေါ့ဗျ’

‘ဟေ ... ဒါဖြင့် ဘွားမြေးလေးတို့မိသားစု တကယ် တို့ရပ်ကွက်သားဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ’

တကယ်က ဘွားမြေးလေးတို့ မိသားစု ကျွန်တော်တို့လမ်းသို့ ပြောင်းလာသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။

ဘွားမြေးလေး၏ ဖခင်မှာ ရုံးတစ်ရုံးမှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အရာရှိဆိုသော်လည်း လူငယ်သာသာ လူလတ်ပိုင်းလောက်သာ ရှိပါသေးသည် ကျွန်တော်တို့လမ်းတွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းမှ သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ခင်းအိမ်ကလေးကို ဝယ်ကာ ပြောင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောင်းလာခါစက သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်၊ ယောက္ခမအဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် စုစုပေါင်း လူငါးယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုနှင့် သူတို့အိမ်မှာ အတော်ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၍၊ ဘေးမှ မြေလွတ်နေရာများတွင် ပန်းပင်ကလေးများ၊ စားစရာအပင်ကလေးများ စိုက်ထားရာ သာသာယာယာရှိလှသည်။ ပြောင်းမလာခင်က သူတို့ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် နေခဲ့သူများဖြစ်သည်။ မြို့ထဲတွင်

အသက်ရှုမဝဟု ဆိုကာ ခြံလေး၊ အိမ်လေးနှင့်ရှိသော ယခုအိမ်ကို ဝယ်ယူ ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအိမ်ရောက်မှ နောက်ထပ် သားလေးတစ်ယောက် ထပ်မွေးသည်။ ယခုဆိုလျှင် ထိုကလေးမှာ ခြောက်လသားကျော်ကျော် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အနေကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းသူလမ်းသား၊ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အပေါင်း အသင်းမဖြစ်၊ သူတို့အိမ်မှာ လမ်းထဲတွင် တသီးတခြား ဖြစ်နေသည်။ အရပ်နှင့် မတည့်ခြင်းကား မဟုတ်ပါ။

ဘွားမြေးလေးတို့ တစ်အိမ်သားလုံးမှာ အားလုံး အေးဆေးကြသူများဖြစ် ကြသည်။ ဘွားမြေးလေးတို့ အဖေမှာ နံနက် ရုံးသွား၊ ညနေရုံးပြန် အချိန်ရလျှင် စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင်များ ရေလောင်း၊ ညပိုင်းတွင် မိသားစု အိမ်တံခါးပိတ် နေကြသည်။ ဘွားမြေးလေးတို့၏အမေမှာလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့အိမ်အလုပ် နှင့် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ထွက်သည် မရှိ။ ဈေးသွားရုံ၊ မြို့ထဲကိစ္စရှိ၍ ထွက်သည့် အခါ၊ မိသားစုလိုက် ရပ်ရှင်သွားကြည့်အခါ၊ အလည်ထွက်သည့်အခါသာ လမ်း ထွက်သည်။ ကျန်သည့် အချိန်များတွင် အိမ်ထဲခြံထဲမှ ထွက်လေ့မရှိ။

ဘွားမြေးလေးတို့၏အဘွားမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ သူ့သမီး၊ သူ့သမက်၊ သူ့မြေးများဖြင့်သာ ခြံထဲအိမ်ထဲတွင် နေထိုင်လျက် အပြင်သို့ မထွက်။ သူတို့အိမ်ဝင်းခြံတံခါးမှာလည်း အမြဲပိတ်ထားပေသည်။ ကလေးများကလည်း ခြံပြင်သို့ မထွက်ရ၊ သို့ဖြစ်၍ သူတို့မိသားစုနှင့် အခြားမိသားစုတို့ ရင်းနှီးမှု မရှိကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကလေးများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ‘ဘွားမြေးကလေး ဘွားမြေးကလေး’ဟု သော ပြောကြားသည့် စကားများ၊ အဘွားဖြစ်သူ၊ အဖေအမေ ဖြစ်သူများက လည်း ကလေးများကို ‘ဘွားမြေးကလေး ဘွားမြေးကလေး’ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ယခုအငယ်လေးမွေး၍ ကလေးကို ချောသောအခါ ‘ဘွားမြေးလေး ... ဘွားမြေးလေး’ဟူ၍ ခေါ်ကာ ချောတတ်ကြသောကြောင့် အရပ်ထဲက သူတို့ အိမ်ကို ဘွားမြေးလေးအိမ်ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးအဖေ၊ ကလေးအမေနှင့် အဘွားဖြစ်သူတို့ကိုလည်း ဘွားမြေး

လေးတို့ အဖေ၊ ဘွားမြေးလေးတို့ အမေ၊ ဘွားမြေးလေးတို့ အဘွားဟူ၍ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း သူတို့မိသားစု၏ အမည်များကို သိပ်မသိကြပေ။

‘အမမယ်စိန်...ဘွားမြေးလေးတို့အိမ်ကို ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ပေးပါအုံးနော်’

တစ်နေ့တွင် ရာကျော်မောင်အေး၏ မိန်းမ မပြားက သူတို့အိမ်တွင် ဆွမ်းကျွေးရှိသဖြင့် ဘွားမြေးလေးတို့အိမ်ကို မယ်စိန်အား ဖိတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

‘တကတဲတော် ညည်းတို့မလဲ၊ ဒီအိမ် မဖိတ်လဲ ဖြစ်သားနဲ့’ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်နေသော အရီးဒေါ်မယ်မက မကျေမနပ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလည်း အရီးရယ်၊ ကိုယ့်တစ်လမ်းတည်း သားချင်းဘဲ ဘယ်ချန်ထားလို့ ကောင်းပါ့မလဲ၊ သူလာချင်လာ ... မလာချင်နေပေါ့’

မယ်စိန်က ဝင်၍ ဖာထေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့...မယ်စိန်နဲ့ မပြားရဲ့၊ ငါလူကြီးပါဟ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နေတာက တစ်မျိုးကြီးမို့ ငါကပြောတာ’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့အရီးရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လမ်းလုံးဖိတ်ပြီး သူတစ်အိမ်ထဲ ကွက်ချန်ထားလို့ မကောင်းလို့ပါ’ အလှူရှင် မပြားက သူ့ဆန္ဒကိုပြောပြသည်။ သည်တော့ အရီးဒေါ်မယ်မက ...

‘ညည်းတို့ စဉ်းစားကြည့်၊ ရပ်နဲ့ ရွာနဲ့နေကြတာ၊ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင် ကြွက်လို နေလို့ရသလား၊ သူ့ကိစ္စရှိ ကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်ကိစ္စရှိ သူလာ၊ သူ့ကိုယ်က ကူညီ၊ သူက ကိုယ့်ကူညီမှ ဖြစ်တော့မပေါ့’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ အရီးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်ကိုယ်ကူးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်သူကူးနဲ့ တော်ကြာရန်ဖြစ်ကြ၊ ပြဿနာရှင်းကြနဲ့ ရှုပ်တတ်တာလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အခု သူတို့လိုနေတော့ ရှင်းတာပေါ့၊ ရပ်ရေးကိစ္စ အလှူကောက်လဲ သူတို့ထည့်ပါတယ်၊ အကူအညီလိုလဲ လိုလိုချင်ချင်ပေးတာပဲမဟုတ်လား အရီးရ’

မယ်စိန်က ဘွားမြေးလေးတို့ အိမ်ဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြောပြသည်။ မယ်စိန်ပြောသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ ဘွားမြေးလေးတို့အိမ်မှာ အခြားအိမ်များနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိသော်လည်း ရပ်ရေးရပ်ရွာကိစ္စရပ်များအတွက် အကူအညီတောင်းလျှင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီတတ်သည်။

‘အေး ... ရပ်ထဲရွာထဲဆိုတာက မယ်စိန်ပြောသလို ရန်ဖြစ်ကြ၊ စကား

များကြ၊ ပြဿနာ ရှင်းကြတာတွေ ရှိတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဟ၊ ကိုင်း ...
ညည်းနဲ့မပြား ရန်မဖြစ်ဖူးလို့လား၊ ဟို ... ခင်မောင်ဖြူ မိန်းမ မညွန့်ရီနဲ့ ညည်းတို့
နှစ်ယောက်လုံးကော ရန်မဖြစ်ဖူးလို့လား၊ ကလေးချင်းဖြစ်ရာ ကနေ ညည်းတို့
သုံးယောက် ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘အင်းလေ ... ကလေးချင်းအတူ ဆော့ကြ၊ ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြနဲ့က ရန်ဖြစ်ကြ
ရော၊ ပြီးတော့ မအေတွေပါ ပါကုန်ရော မဟုတ်လား အရီးရဲ့၊ အခု ဘွားမြေး
လေးတို့ ပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ သူတို့ကလေးတွေ တခြားကလေး
တွေနဲ့ မဆော့ရတော့ ဘယ်သူကလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ တွေ့ရဖူးလဲ၊ ဘွားမြေး
လေးတို့ အမေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ တွေ့ဖူးလဲ’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရန်ဖြစ်ကြ ပြဿနာရှင်းကြရတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊
ညည်းတို့ အခု မခေါ်မပြောဘဲ နေနိုင်ကြသလား၊ တစ်ယောက်
အရေးအကြောင်းရှိ တစ်ယောက်မကူဘဲ နေနိုင်ကြလို့လား၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဆိုတာ
ဒီလိုပဲပေါ့ဟဲ့၊ စိတ်ဆိုးကြမယ်၊ ပြီးတော့ မမှန်းဘူး၊ ရိုင်းပင်းကူညီကြ တယ်ဆိုတာ
မြန်မာ့စရိုက်ဟဲ့ သိလား’

‘ကဲပါ အရီးရယ်၊ နောက်တော့ သူတို့လဲ တဖြေးဖြေး သိလာမှာပါ’

‘အေးပေါ့ဟယ်၊ သူတို့လဲ ဗမာတွေပဲ ...၊ တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ’

‘ဟဲ့ ... မောင်ဖိုးဥာဏ်တို့ မယ်စိန်တို့ လာကြပါအုံး၊ ကလေးဘာဖြစ်မှန်း
မသိဘူး’

တစ်နံနက်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းမှနေ၍ ဘွားမြေးလေးတို့ အဘွား၏
ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်ရော မယ်စိန်ပါ တဘက်ခြံသို့ အပြေးဆင်းလာကြ
သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဘွားမြေးလေးတို့အဖေမှာ ရုံးသွားနေချိန်ဖြစ်၍ သူတို့အိမ်
တွင် လူကြီးဆို၍ ဘွားမြေးလေးတို့ အဘွားနှင့် ဘွားမြေးလေးတို့အမေသာ
ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မယ်စိန်ရောက်သွားသောအခါ ကလေးမှာ အသက်မရှုဘဲ
မျက်လုံးများက အထက်သို့ လန်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ဘွားမြေး
လေးတို့အမေက ...

‘အကိုကဖိုးဥာဏ်နဲ့ အမမယ်စိန်တို့ ကျွန်မကလေးကို ကယ်ကြပါအုံး၊

ခွဲကျပ်ပြီး အခုလိုဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဆရာဝန် မြန်မြန် ခေါ်ပေးကြပါရှင်’

မယ်စိန်က ရောက်သည်နှင့် ကလေးကို သူ့အမေဆီကယူပြီး ပွေ့ထားလိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ကို အသာအယာဖိ၊ ခြေလက်များကို ဖြေပေးနေသည်။ ဘေးမှ ဘွားမြေးလေးတို့၏ အမေမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မလုပ်တတ်မကိုင် တတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဘွားမြေးလေးတို့အဘွားမှာလည်း ဆံပင်ကို မထုံးနိုင်ဘဲ ဖိုးရိုဖားရားနှင့် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရှာသည်။

‘ဆရာဝန်ခေါ်ပေးကြပါရှင် ... ဆရာဝန်ခေါ်ပေးကြပါ’

ဘွားမြေးလေးတို့အမေက ငိုသံပါနှင့် အော်နေပြန်သည်။

‘ဟဲ့ အရီး ဒေါ်မယ်မကို သွားခေါ်စမ်း၊ သွား မြန်မြန်သွား’

ဘယ်အချိန်က ကပ်ပါလာသည် မသိသော ကျွန်တော့်ကလေး တစ်ယောက်ကို မယ်စိန်က အရီးဒေါ်မယ်မကို ပြေးခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ...

‘ကဖိုးဥဇာဏ် ကလေးခေါင်းကို ယပ်ခတ်ပါတော့၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်လည်း မယ်စိန်၏အမိန့်အတိုင်း ကလေးခေါင်းရင်းမှ နေ၍ ယပ်ခတ်ပေးနေရသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဟဲ့ ... မယ်စိန် ကလေးဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟူသော စကားသံများနှင့်အတူ မပြားနှင့် မညွန့်ရီတို့လည်း ရောက်လာကြသည်။

‘ကလေးတက်နေတာဟာ လုပ်ကြပါအုံး’

မယ်စိန်၏စကားဆုံးသည်နှင့် မညွန့်ရီက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကိုယူကာ ကလေးခေါင်းရင်းမှ နေ၍ ယပ်ခတ်ပေးသည်။ ထိုစဉ်တွင် အရီးဒေါ်မယ်မ ရောက်လာပြီး ...

‘ကဲ ... ဖယ်ကြစမ်း ... ဖယ်ကြစမ်း၊ ကလေးကို သိပ်မဝိုင်းနဲ့ လေမရဘဲ နေမယ်’ ဟုဆိုကာ သူ့လက်တွင် ပါလာသော ဆေးများဖြင့် ကလေး၏နှာဝနားသို့ တော့ပေးထားလိုက်သည်။

‘မယ်စိန်က ကလေးရဲ့ သကျည်းကို နည်းနည်း နှိပ်ပေးထား’

အရီးဒေါ်မယ်မသည် ဆေးကို ကလေး၏နှာဝတွင် တော့ထားပေး၍ ခဏအကြာတွင် ကလေးမှာ မျက်လုံးပြန်ကျပြီး အသက်ပြန်လည် ရှုလာနိုင်တော့သည်။ သည်တော့မှ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ဖြိုင် ဘေးမှရပ်ကြည့်နေကြသော ဘွားမြေး

လေးတို့အမေနှင့် အဘွားမှာ စိတ်သက်သာရာရသွားကြတော့သည်။

‘ငါ့မလဲ မယ်စိန်တို့ကို ခေါ်သံကြားကတဲက အိမ်က ပြေးဆင်းလာတာ၊
လျှက်ဆားနဲ့ထုံးကို လမ်းထိပ်ကဆိုင် ပြေးဝယ်နေရလို့ဟဲ့’

အရိုးမမယ်မက သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်၊ ကျွန်မကလေး အသက်က ကြီးကြီး
တို့၊ အမ မယ်စိန်တို့ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မမြေးလေး အသက်က အမကြီးတို့ပေးတဲ့ အသက်
ပါပဲ၊ ကျွန်မလဲ မြေးကလေးဖြစ်လာတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင်
ဖြစ်သွားတာပါပဲ’

ဘွားမြေးလေးတို့၏အမေနှင့် အဘွားက ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောကြ
လေသည်။

‘ဒီလိုပေါ့ရှင် ခုလို ကလေးဖြစ်ရင် ကျွန်မတို့ မြန်မာ့နည်းကတော့ ထုံးနဲ့
လျှက်ဆားရောပွတ်ပြီး ကလေးနှာဝနား ထားပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်၊ လျှက်
ဆားမှာ ဇဝက်သာ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ဇဝက်သာနဲ့ ထုံးရောလိုက်တော့
နှာရှုဆေးဖြစ်ပြီး ပွင့်သွားတာပေါ့၊ ကလေးအမေလဲ မှတ်ထား သိလား၊ ဆရာဝန်
မလာခင် ရှေးဦးသူနာပြုနည်းမျိုးပေါ့၊ ဒီနည်းက အန္တရာယ်လဲ မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒါက တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုးတွေပဲဟာ၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စရှိရှိ ခေါ်သာခေါ် အားမနာနဲ့
သိလား၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုပေါ့ကွယ်’

ကလေးစိတ်ချရမှ ကျွန်တော်တို့ဘွားမြေးလေးတို့ အိမ်မှပြန်လာကြသည်။

ညနေပိုင်း ဘွားမြေးလေးတို့အဖေ ရုံးမှပြန်လာပြီး၊ မကြာမီမှာပင်
ကျွန်တော်အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာကာ နံနက်က သူ့ကလေးအတွက် ကျေးဇူးတင်
မဆုံးသောစကားများကို ဆိုလာပါသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အကိုကဖိုးဉာဏ်ရာ၊ အခုလို ရပ်ကွက်ထဲမို့
ကျွန်တော့်ကလေး အသက်ချမ်းသာရာရတာ၊ မြို့ထဲမှာ နေသလို ကိုယ့်အခန်းနဲ့
ကိုယ်ပိတ်နေကြရတာမျိုးဆိုရင် ခက်မှာ၊ ဆရာဝန်ကိုလဲ ချက်ချင်း ခေါ်မရ၊

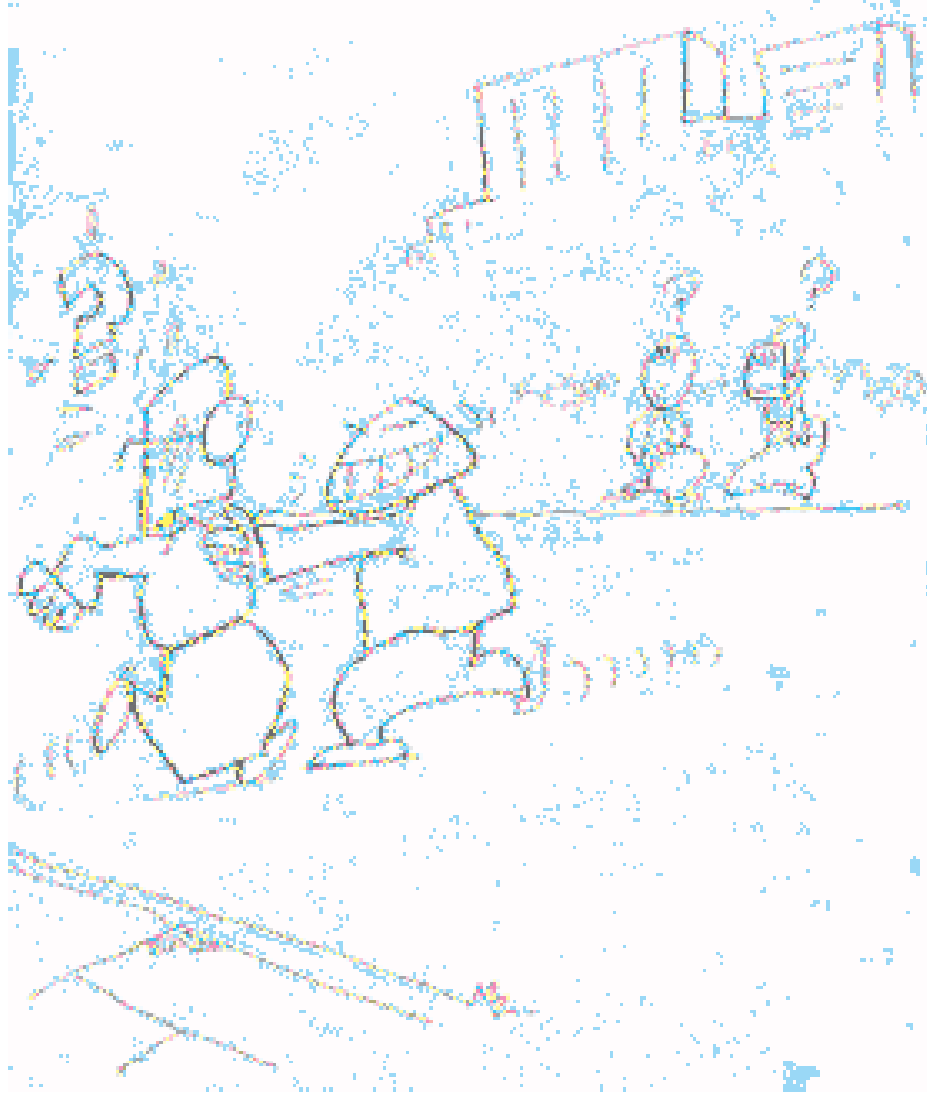
အိမ်နီးနားချင်းလဲ ရင်းရင်းနီးနီးမရှိဆိုတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ဖို့ သေချာတယ်။ အရီး
ဒေါ်မယ်မတို့ကိုလည်း ပြောပြပါဗျာ။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင် မဆုံးဘူး ဆိုတာကို
,

ထိုနေ့က ဘွားမြေးလေးတို့အဖေ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်များစွာ
ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

ယခုလို လုပ်အားပေးပွဲသို့လည်း ဘွားမြေးလေးတို့အဖေ ပါဝင် လုပ်အား
ပေးမည်ဆိုတော့ ဘွားမြေးလေးတို့မိသားစုအား ဘွားမြေးလေးက ရပ်ကွက်
တွင်းသို့ အတင်းတွန်းပို့လိုက်ပြီကော။

အရက်ဖြတ်မိလေသောအခါ

‘ကဖိုးဥာဏ် အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆို ...’

‘အမယ်လေးဗျ ...’

‘ဟဲ့ ... ဟဲ့ မောင်ဖိုးဥာဏ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ...’

‘အစ်မနီခင်စကား ကြားလိုက်ရလို့ပါ အစ်ကိုအောင်မြင်ရဲ့’

‘ဟော ... တော့ အစ်မနီခင်က ဘာပြောလိုက်မိလို့လဲကွယ်၊ ငါ့မောင်
အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုလို့ပဲ မေးလိုက်ရပါလား’

‘အမယ်လေးဗျ ...’

‘ဟကောင်ရ မင်းကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ’

‘ဒီအသံကြားရင် လန့်လွန်းလို့ပါ အစ်ကိုအောင်မြင်ရာ ...’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ် ... ငါ့မောင်ရယ် ...’

‘မဖြစ်နဲ့ အစ်မနီခင်ရေ ဒီအသံကြားရင် လန့်လွန်းလို့ပါဗျာ ...’

‘မင်းအကိုနဲ့ အစ်မနီခင်တို့က မင်းအရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုလို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ တစ်ခုခုကျွေးရအောင် လာခေါ်တာပါကွယ် ...’

‘မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ ပြောစမ်းပါဦးဟ ငါ့ညီရ’

အစ်ကိုအောင်မြင်သည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အစ်မနီခင်ကို အားနာသွားမိသည်မှာ အမှန်။
သို့သော် ကျွန်တော်မှာကလည်း ထိုအသံကိုကြားလိုက်မိတိုင်း ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့်
လန့်နေမိသည်။ လန့်ရသည့်အကြောင်းကလည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက်မှစ၍ အရက်ကို ဖြတ်လိုက်
ပါသည်။ ထိုအရက်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုကာမှ ထိုအရက်နှင့် ကျွန်တော်မှာ မပြတ်
နိုင်ပဲရှိနေရသည်။ ကျွန်တော်အရက်သောက်နေ၍ မဟုတ်ပါ။ အရက်ဆိုသော
စကားနှင့် ကျွန်တော်ပြေးမလွတ်အောင် ဖြစ်နေ၍ဖြစ်ပါသည်။ ပထမသော်
ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို မဖြူ ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် လက်ခံလျက်ရှိသည်။
ဟဲ ... ဟဲ ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား ...။

သို့သော် အင်း ... ထိုသို့သော် ခံ၍ ပြောရကတည်းက ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ့
နေသည်ဆိုတာကို သိလောက်ပေသည်။

‘ဟောဒါ သတင်းထောက် ကဖိုးဉာဏ်ဘဲ၊ သူက တောင်ကြီး သတင်း
ထောက် ကိုခင်မောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ’

ကျွန်တော် အရက်ဖြတ်ခါစ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အား ရေးဘော်

တစ်ဦးက တောင်ကြီးသတင်းထောက် ကိုခင်မောင်ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်အစ်ကို ညနေကျရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက် ခဲ့ပါဦး၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရန်ကုန်သတင်းထောက်ကြီးကို ပြုစုချင်လို့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခင်မောင်ရယ်၊ ကျွန်တော် အရက်ဖြတ်ထား တယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုခင်မောင် ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်ထားလို့ပါ ...’

ကိုခင်မောင်သည် ကျွန်တော်၏စကား ကြားရသည်မှာ သူ့နားကြားလွှဲ သကဲ့သို့ အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက်...

‘ဘာလဲ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အားနာလို့လား၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး အစ်ကိုရ’

‘အဟုတ်ပြောတာပါ ကိုခင်မောင် ကျွန်တော် အရက်ဖြတ်ထားတာ တကယ်ပါ’

‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ ကိုတိုးမောင်ရ၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးတော့ တစ်မျိုးပါလား’ ကိုခင်မောင်သည် သူနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးသူ ရေးဖော် ကိုတိုးမောင်အား လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘာကြားဖူးတာလဲ ကိုခင်မောင်ရဲ့ လုပ်စမ်းပါဦး ...’

ကျွန်တော်က သူ့စကားဆန်းကြောင့် မေးလိုက်ရသည်။

‘စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်ကို ကျွန်တော်ကြားဖူးတာက အစ်ကိုတို့ညီအစ်ကို တွေက သိပ်အရက်သောက်တယ်ဆို ... အရက်ဆို ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘူးလို့ ကြားဖူးတာပဲ ...’

‘အဲ ... ဗျာ ... ခင်ဗျားဘယ်က ကြားဖူးတာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘အို ... အစ်ကိုတို့ ညီအစ်ကိုအကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့နယ်မှာ ကတည်းက ကြားဖူးတာပဲ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကို အခုလိုပုံမျိုးတွေ့ရတော့ သိပ်အံ့ဩသွားတာပဲ ..’

‘ဗျာ ... ဘယ်လို အံ့ဩသွားတာလဲဗျာ လုပ်စမ်းပါဦး’

‘စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်ကို ...’

‘ဟာ ... ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ဧည့်သည်ပဲဟာ ...’

‘ဘယ်လိုလဲဗျ ကဖိုးဥာဏ်ရ သူကဧည့်သည်မို့ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်ဆို စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ ဟုတ်လား ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘိုးမောင်ရာ၊ ကဲ ... ဆက်စမ်းပါဦး ...’

‘အစ်ကိုတို့ ညီအစ်ကိုက သိပ်အရက်သောက်တယ်ဆိုလို့ အခုလို ပုံမှ တွေ့ရပါ့မလား။ ဇိုးဂိုက်ကြီးများ အောက်မေ့နေတာ၊ အင်း ... ခုတော့...’

‘အစ်ကို ကြည့်ရတာ ဇိုးရုပ်လဲ မပေါ်ပါဘူး။ အစ်ကိုရဲ့အကိုရုပ် မမြင်ဘူး တော့ သူ့ရုပ်ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး ...’

‘အဲ ... ဗျ ...’

ကျွန်တော်သည် ကိုခင်မောင်၏စကား ကြားရသောအခါ အံ့ဩသွားရပါ သည်။ ကျွန်တော် အရက်သောက်သည့်အကြောင်း ဤမျှ နာမည်ကြီးနေသည် ကို အခုမှ သိရသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကြောင့် ကြားထဲမှ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါ အဆစ်ပါနေသေးသည်။(အင်း— ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဘယ်သူဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့တော့ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူပါနာမည်ပျက် နေမည်စိုး၍ပါ။)

- ၃ -

‘မောင်ဖိုးဥာဏ် အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆို ...’

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့်ထံ ဘကြီးမွန်းရောက်လာကာ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ဘကြီးမွန်းသည် ကျွန်တော့်ထံ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။ သူမရောက်သည်မှာလည်း ထိုအရက် ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးရောက်လာသောအခေါက်တွင် ကျွန်တော့် အား စိတ်ဆိုး၍ ပြန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မောင်ဖိုးဥာဏ် မင်းအသက်လဲ မငယ်တော့ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း မငဲ့ပေမယ့် ငါ့တူမ မယ်စိန်နဲ့ ငါ့မြေးခြောက်ယောက်ကို ငဲ့ဖို့ကောင်းပြီကွာ။’

အရက်ဖြတ်ဖို့ တော်ပြီထင်တယ် ...ဟု လူကြီးပီပီ ဆုံးမစကားဆိုပါသည်။
ထိုအချိန်က ကျွန်တော်မှာလည်း ရေချိန်ကိုက်နေချိန်ဖြစ်ရာ မည်သို့ပြန်ပြော
လိုက်မိသည်မသိ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘကြီးမွန်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံ ပေါ်
မလာတော့ပေ။ နောက်တနေ့ မယ်စိန်ထံမှစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
ဘကြီးမွန်းထံ မသွားခဲ့တော့ပေ။

‘ကဖိုးညှော် ရှင်ဟာ အရက်မူးလာရင် သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူပါလားဟင်။
ညက ဘကြီးမွန်းကို ပြန်ပြောလိုက်တာ အဘိုးကြီး သိပ်စိတ်ဆိုး သွားတာပဲ။
ဘကြီးက ပြန်ခါနီးမှာ ဟဲ့ ... မယ်စိန် နင့်ယောက်ျား အရက်သောက်နေသမျှ၊
နင်တို့အိမ် ငါတစ်သက်လုံး မလာတော့ဘူးတဲ့ အဲသလောက် ရှင်ကို စိတ်နာသွား
ပြီသိလား’

‘ဟေ ... ငါက ဘာပြောလိုက်လို့လဲဟ ...’

‘အော် ... ရှင်ပြောတဲ့စကားမှ ရှင်မမှတ်မိဘူးလား ...’

‘အေးပါ မယ်စိန်ရာ မမှတ်မိလို့ပါ။ တကတည်းမှာပဲ မိန်းမကပါ ရန်လိုနေ
ပြန်ပါပြီ ...’

‘အလိုတော် ကျုပ်က ရန်မလိုရပါလား။ သူ့အပြစ်က ကျုပ်အပြစ်ဖြစ်ဦး
တော့မှာလား တော်ရယ်’

‘ကဲပါ မယ်စိန်ရယ် မင်းအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အပြစ်ပဲ ထားပါတော့
ငါဘာပြောလိုက်လို့လဲကွာ’

‘ဘာပြောရမှာလဲတော့၊ တော်စမ်းပါ ဘကြီးမွန်းရာ ဘကြီးမွန်း ငယ်ငယ်
ကလဲ အရက်သောက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အရက်သောက်တတ်
တာ ငယ်ငယ်က ဘကြီးမွန်းတို့ကို အရက်ဝယ်ပေးတာက စသောက်တာပဲ
မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဘကြီးမွန်းက အသက်လည်း ကြီးလာပြီးတော့
အရီးကိုလည်း ကြောက်ရလို့မဟုတ်လားလို့ တော်ပြောလိုက်တာလေ ...’

‘ဟေ ... အဲဒါနဲ့ ဘကြီးမွန်းက စိတ်ဆိုးသွားရောတဲ့လား ...’

‘ဆိုးတာပေါ့တော့ ရှင်စကားလဲ ရှင်စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ’

‘စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာပဲဟာ ...’

‘အဲဒါကြောင့် ရှင်ခက်နေတာပေါ့။ ဘကြီးမွန်း ငယ်ငယ်တုန်းက အရက်

သောက်တယ်ဆိုတာ ရွာမှာနေတုန်းကရှင့်၊ အခု ရန်ကုန်ပြောင်းလာတော့ ဘကြီးမွန်းက ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဥပသကာ ဘုရားလူကြီးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား တော့၊ အခုတော့ ရှင်က သူ့ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ပြလိုက်တော့ အဖိုးကြီးစိတ် မဆိုးဘဲ နေပါ့မလား ကဲ ...’

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော် မူးမူးနှင့် ပြောလိုက်သည့်စကားမှာ ဘကြီးမွန်းစိတ်ဆိုးလောက်သည့် စကားအမှန်ပင် ဖြစ်နေသည်ကို သိရပြီး ကျွန်တော်ဘကြီးမွန်းနှင့် မတွေ့တော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော်အရက်ပြတ်ပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ် မကင်းနိုင်သူ ဘကြီးမွန်း ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဘကြီးမွန်းရေ၊ ကမိုးဥဇာဏ် အရက်ပြတ်တာ တစ်လ လောက်တောင် ရှိသွားပြီ ...’

မယ်စိန်က ကျွန်တော့်ရှေ့မှ နေ၍ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အေးအေး ... ဝမ်းသာသဟေ့၊ ငါ့တူမနဲ့ ငါ့မြေးလေးတွေရဲ့ ကုသိုလ်ပေါ့ လကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မမြားယောက်ျား ရာကျော်မောင်အေး အရက်ဖြတ်သလိုတော့ မဖြစ်စေနဲ့နော် မောင်ဖိုးဥဇာဏ်’

ပုံပြင်ပြောကောင်းသော ဘကြီးမွန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပုံပြင်ကလေး ရှေ့ကခံပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး ဘကြီးမွန်းရ၊ မောင်အေး အရက်ဖြတ်ပုံကလေး’

ကျွန်တော်ကလည်း ဘကြီးမွန်း၏မောင်အေး အရက်ဖြတ်နည်း ပုံပြင် ကလေးကို မေးလိုက်ရပါသည်။

‘ဒီလိုကွ မောင်ဖိုးဥဇာဏ်ရ မင်းသူငယ်ချင်း မောင်အေး အရက်သောက်တဲ့ အကြောင်းလဲ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား၊ မမြားကလဲ မောင်အေးအရက်သောက် တာ လုံးလုံးကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မမြားကလဲ တပူညံ့ညံ့နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်အေးကတော့ အရက်ဖြတ်တယ် မရှိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မမြား တတိယ ကလေး မျက်နှာမြင်တော့ မီးတွင်းထဲမှာပဲ မမြားက မောင်အေးကို ရှင် အရက် ဖြတ်ရင်ဖြတ် မဖြတ်ရင် ကျွန်မ မနေတော့ဘူး အခုဆင်းမယ်ဆိုတော့ မောင်အေးလဲ အကြပ်ရိုက်သွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အရက်ဖြတ်ပါမယ်ကွာလို့

ကတိပေးလိုက်ရတာပေါ့ကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဟေ့၊ မောင်အေးက လူလည်မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မပြားကို ငါ အရက်ဖြတ်တော့ဖြတ်ပါမယ်ကွာ၊ ချက်ချင်း ဖြတ်လို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြို့က အရက်ဖြတ်ဆေးနဲ့ အရက်ဖြတ်ပါရစေပြောတော့ မပြားကလဲ သူ့ယောက်ျား အရက်ပြတ်ရင် တော်ပြီ၊ ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကုန်ဆိုပြီး ရှင့်ဆေး ဘယ် လောက် ပေးရပေးရ မြို့တက်ပြီး ဝယ်ချီဆိုတော့ မောင်အေးလဲ မြို့တက်ပြီး အရက်ဖြတ်ဆေး ဝယ်သကွ’

‘နှစ်လလောက်ကြာတော့ မပြား ငါ့ဆီရောက်လာပြီး ဘကြီးမွန်း ... ကိုအေးကို အရက်ပြန်သောက်ခိုင်းပါတော့လို့၊ ငါ့ကိုပြောလာသကွ။ ငါလဲ အံ့ဩ သွားတာပေါ့။ သူ့ယောက်ျား အရက်သောက်တာ မကြိုက်တဲ့မပြား ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကလေးမ စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လားလို့ ထင်လိုက်သကွ။ ဒါကြောင့် ဟဲ့ ... မယ်ပြားရဲ့ ညီးယောက်ျားကို ဘာကြောင့် အရက်ပြန်သောက်ခိုင်း နေရ တာလဲ၊ ဒီကောင်က အလိုလိုမှ အရက်ပြန်သောက်ချင် နေတာဆိုတော့၊ မပြားက ဘကြီးမွန်းက ဘာသိလို့လဲတဲ့၊ ကိုအေး မြို့က ဝယ်ဝယ်သောက်နေတဲ့ အရက် ဖြတ်ဆေးက အရက်ဖိုးထက် ကုန်တယ်တော့ တဲ့။ ဒီတော့ ငါက နှင့်ယောက်ျား သောက်တဲ့ အရက်ဖြတ်ဆေးက ဘာဆေးမို့လဲဟာလို့ မေးတော့ မပြားက မသိပါ ဘူး ဘကြီးမွန်းရာ လမ်ဆိုလား၊ ဘလမ်ဆိုလား နီနီအရေတွေပဲ၊ အနံ့ကတော့ အရက်နံ့ပါဘဲတဲ့ က’

‘ဒီတော့ မင်းကလဲ မောင်အေးလို အရက်ဖြတ်ဆေးနဲ့ အရက်ဖြတ်နေ တာလားကွာ ... ဟား ... ဟား’

‘အလိုတော် ကဖိုးညှစ် ဒီလိုတော့ အရက်မဖြတ်နဲ့နော်’

မယ်စိန်က ကြားကဖြတ်၍ ကမန်းကတန်း ဝင်တားလိုက်ပါသည်။ မောင်အေးသောက်သည့် အရက်ဖြတ်ဆေးဆိုသည်မှာ ပြည်တွင်းဖြစ် နိုင်ငံခြားအရက် ရမ်တို့၊ ဘရမ်ဒီတို့မှန်း မိမယ်စိန်သိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

- ၄ -

‘ကဖိုးညွှန် အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆို’

ဟိုတလောကလည်း ခါးပိုက်နှိုက် အေးစိမ့်နှင့် တောသူခင်စိန်တို့ ခါးပိုက်
နှိုက် လက်ဟောင်းကြီး စုံတွဲ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာကြပြီး၊ ရောက်မဆိုက်
မှာပင် မေးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ မျက်စိအောက်
တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူမို့ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြသူများ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။ ခါးပိုက်နှိုက် အေးစိမ့်နှင့် တောသူခင်စိန်တို့မှာ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီး
ခါးပိုက်နှိုက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့ခါးပိုက်နှိုက်ခွဲမှုများမှာ မကောင်း
ကြံအကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များက များပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အစ်ကို
အေးစိမ့်သည် သူတို့၏ ဘဝများကို သူတို့ခေတ် သူတို့အခါက စာတိုပေစကလေး
များဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို ဖတ်ဘူးသူများ ရှိကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ နှစ်လလောက်ရှိသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုအေးစိမ့်နဲ့ မမစိန်တို့
ဘယ်ကလှည့်ဝင်လာကြတာလဲ’

‘ရွှေတိုက်ကုန်းပေါ်မှာ ပုတီးစိတ်ဖို့သွားရင်း မင်းအစ်မက မင်းဆီ ဝင်ရ
အောင်ဆိုလို့ ဝင်လာကြတာကွ’

‘ဟုတ်တယ် မောင်လေးရ၊ မင်းလဲမတွေ့တာကြာ၊ ပြီးတော့ မင်းအရက်
ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာလို့ကွယ့်’

‘ဟုတ်တယ်ကွ ကဖိုးညွှန်ရ၊ မင်းအရက်ဖြတ်လိုက်ပြီလို့ သတင်းကြား
ကတည်းက တို့ဝမ်းသာနေတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဥစ္စာက အရက် ခဏခဏဖြတ်
နေတာဆိုတော့ မယုံတာနဲ့ မလာတာ။ အခုတော့ နှစ်လလောက်ရပြီဆိုတော့
ငါ့ညီ တကယ်ပြတ်ပဟဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတာကွ’

‘ဟုတ်တယ် မောင်လေးရဲ့၊ လူဆိုတာ အမှားဘယ်ကင်းမလဲ၊ မမတို့လဲ
ငယ်ငယ်က ဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား။ အေး အခု
မင်းအကိုရော ငါရော အသက်ကလည်း ကြီးလာ အတွေ့အကြုံတွေကလည်း
ဆုံးမလာတော့ ဟော ... အခု ဘုရားတက်၊ ကျောင်းသွားနဲ့ ဘယ်လောက်
စိတ်ချမ်းသာသလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမစိန်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကလေးတွေကလည်း ကြီးလာတော့ ဖအေအရက်သောက်တာကို ရှက်လာကြတယ်။ ပြီးကျွန်တော်ကလည်း အသက်ရလာပြီ မဟုတ်လား’

‘အေး ... မင်းပြောမှ သတိရတယ်၊ မင်းလည်း တို့မျက်စိအောက်တွင် ကြီးလာလိုက်တာ၊ တို့ကတော့ ငယ်ငယ်ပဲ ထင်နေတာ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲလဲဟ’

‘နှစ်ဆယ် အစိတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ဟဲ ... ဟဲ ...’

‘ဘာ ... မင်းအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော် ဟုတ်လား’ အစ်ကိုအေးစိမ့်တို့ နှစ်ယောက်သား တအံ့တဩပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြပါသည်။

‘နှစ်ဆယ် အစိတ်လို့ပြောတာပါ’

‘ဘာကွ’

‘အော် ... အစ်ကိုအေးစိမ့်ကလဲ နှစ်ဆယ်နဲ့ အစိတ်ပေါင်းတော့ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ။ သေမင်း မျက်စိလည်အောင်လို့ အသက်ကိုခွဲထားတာဗျ ဟား ... ဟား ... ဟား’

‘ငါ့မောင်ကတော့ လုပ်တော့မယ်’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းအရက်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်လားကွ’

‘တကယ်ပါဗျ အစ်ကိုအေးစိမ့်ရ၊ အရက်ဖြတ်တာ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ သူများလို ဆေးရုံတက်ဖြတ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကသာ အဓိကပါ’

‘အေးပါ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်နိုင်ဖို့ကတော့ အဓိကပေါ့ကွာ’

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ခဏခဏ ဖြတ်နေတာပဲဟာ’

‘ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါ့မောင်ကတော့ ဖောက်လာပြန်ပြီ’

‘တကယ်ပါ ... ကျွန်တော်အရက်ဖြတ်တာနဲ့ တခြားသူတွေ အရက်ဖြတ်ပုံခြင်းက မတူဘူးဗျ’

‘အင်း ... ဆိုပါဦး၊ မင်းအရက် ဖြတ်ပုံဖြတ်နည်းက အတုယူစရာ ကောင်းရင်လဲ အရက်ဖြတ်ချင်တဲ့ အရက်သမားများကို ကုသိုလ်ဖြစ် အရက်ဖြတ်နည်းကလေး ညွှန်ရတာပေါ့ကွာ’

‘ကျွန်တော် အရက်ဖြတ်ပုံက ခေတ်မီတဲ့ အရက်ဖြတ်နည်းဗျ’

‘ဟေ ... တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား’

‘တကယ်ပါဗျ’

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဟ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းအရက်ဖြတ်နည်းကို’

‘ဒီလိုဗျ၊ တခြားသူတွေ အရက်သောက်တာတော့ ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး၊
ပျော်လို့၊ ဝမ်းနည်းလို့၊ ပျင်းလို့၊ စိတ်ညစ်လို့၊ အဖော်ကောင်းလို့ ကြိုက်လို့သောက်
ကြတာလို့ ဆိုကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အရက်ကိုကြိုက်လည်း ကြိုက်တယ်
ဗျာ၊ အဖော်ကောင်းရင်လဲ သောက်တယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး...’

‘အင်း ... မင်းဥစ္စာက အရက်လဲကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖော်ကောင်း
ရင်လဲဆိုတော့ ... မင်းလို သတင်းထောက်ဆိုတာက ... အဖော် အပေါင်းကလဲ
များပါဘိသနဲ့’

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အရက်သောက်ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျ’

‘အခု ခေတ်မီတဲ့အရက်ဖြတ်ပုံက’

‘ဒီလိုလေ၊ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကြိုက်တဲ့အရက်ကို ကိုယ့်ဆန္ဒ
အရ သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာတာကို မသောက်ဘဲနေတယ်ဗျာ၊ အပေါင်း
အဖော်တွေ လာခေါ်လဲ ငြင်းလွှတ်တယ်ဗျာ၊ ပျော်လို့ စိတ်ညစ်လို့ဆိုတာက
အစကတည်းကမှ မရှိဘဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်တော့ အရက်မသောက်
ဖြစ်တာ သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ...’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲကွ’

‘ဒါပေမဲ့ တာဝန်အရသွားရတဲ့ အရက်သောက်ရမဲ့ ဧည့်ခံပွဲမျိုးမှာ သောက်
တယ်၊ ကျန်းမာရေးအရ လိုအပ်ရင် သောက်တယ်ဗျာ’

‘ဟေ ... မင်းဥစ္စာက ဒါဆို ဘယ်မှာ အရက်ဖြတ်တာ ဟုတ်လို့လဲကွ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုအေးစိမ့်ရ’

‘ကြည့်လဲ ပြောပါ ငါ့မောင်ရယ်၊ အရက်ဖြတ်တယ်လဲဆိုသေး ဧည့်ခံပွဲကျ
သောက်တယ်ဆိုတော့ ဘာထူးသေးလဲ’

‘ထူးပါပြီလားဗျာ။ အရက်သောက်ရမဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ ကိုယ်ကမသောက်ပါ
ဘူးလို့ ခပ်တည်တည်လုပ်နေတော့ တခြားသောက်သူတွေကို စော်ကားရာလဲ
ကျ အားနာစရာလဲကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတော့ သူတို့လဲ ကိုယ့်ကို အားမနာရ

အောင် စော်ကားရာလဲမကျအောင် အရက်ကို သောက်တယ်ဆိုရုံ အရက်နည်း
နည်း ဆော်ဒါများများနဲ့ရောပြီး သောက်တယ်ဆိုရုံ သောက်တာပေါ့’

‘ဟာ ... မင်းဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ တစ်တက်စားလဲ
ကြက်သွန်ပဲ၊ နှစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန်ပဲဟာ ဘာထူးလို့လဲ’

‘ထူးပါဘိ အစ်ကိုအေးစိမ့်ရာ၊ အရက်ကို ကြိုက်လို့သောက်တာ မူးချင်လို့
မဟုတ်လားဗျ။ အခုဟာ မူးအောင်မှမဟုတ်ဘဲ ... ဝတ္တရားအရ သောက်တာပဲ၊
ဒီလိုသောက်ရတာ လွယ်မယ် မထင်နဲ့ အစ်ကို၊ သိပ်ပင်ပန်းတာ၊ ကိုယ်ကြိုက်
တဲ့အရက် ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲရောက်နေတာကို ကြိုက်သလောက် မသောက်ဘဲ
နေရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်မှတ်သလဲ၊ ဒါကို နိုင်အောင်ထိန်းရတာဟာ
လုံးဝမသောက်ဘဲနေပြီး ထိန်းရတာထက် ခက်တယ်အစ်ကို အေးစိမ့်ရာ။ ပြီးတော့
အအေးမိဖို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ အအေးမမိအောင် ဆေးအဖြစ် သောက် တာလဲ
အရက်သောက်တာမှ မဟုတ်တာ’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကနေပြန်ပြီး သောက်တော့လဲ ဘာထူးသေးလဲကွ’

‘အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့ အစ်ကိုအေးစိမ့်ရာ၊ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်
နိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်လို့၊ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်မနိုင်ရင်တော့လဲ ဘယ်တော့မှ
အရက်ပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒီတော့ မင်းကော မင်းစိတ်ကိုနိုင်သလား’

‘အခုထိတော့ နိုင်တုန်းပဲလို့ ပြောရမှာပေါ့’

‘သာဓုပါ မောင်ရာ၊ ငါကတော့ မင်းအရက်ဖြတ်နည်းကို သာဓုတစ်လုံးပဲ
ခေါ်နိုင်မယ် ကိုယ့်လူရေ’

‘အမလေး ... ငါကဖြင့် ငါ့မောင်လေး အရက်ပြတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေတာ၊
အခုပုံမျိုးဖြင့် သာဓုတစ်လုံးတောင် မခေါ်နိုင်ပါဘူးတော်၊ ကဲ သွားကြစို့ ကိုအေးစိမ့်
...’

- ၅ -

‘ကိုလေး ကဖိုးဥာဏ် အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆို’

‘ဗျာ’

‘ကိုလေး ကဖိုးဥာဏ်အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုလို့ မေးတာပါဗျ’

‘ဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အားလာနှုတ်ဆက်သူ ကဗျာဆရာကလေး မောင်သာအေးကို အလန့်တကြားဖြင့် ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့က မရောက် တာကြာပြီဖြစ်သော (၃၃)လမ်းထိပ်မှ စာပေပညာရှင်၊ ပန်းချီ၊ ကာတွန်းပညာရှင် များ ဆုံတတ်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက် လက်ဖက်ရည် သောက် မိစဉ် ယခုကဲ့သို့ ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာကြောင်နေတာလဲ အစ်ကိုလေးရ’

‘မင်းမေးပုံကြီးကို လန့်လို့ဟ’

‘ဟာ ကိုလေးကလဲ ... ဘာလန့်စရာပါလို့လဲ’

‘အရက်ဆိုတာကြီးကိုပေါ့ဟ’

‘အစ်ကိုလေး အရက်ဖြတ်တာနဲ့ အရက်ကြောင် ကြောင်နေပြီ ထင်တယ်’

‘မင်းထင်ချင်သလို ထင်ကွာ’

‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အရက်ဖြတ်ချင်လို့ပါ’

ကျွန်တော်သည် ကဗျာဆရာကလေး၏ မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့် ကာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ဒီကောင်လေးရှိလှမှ အသက်၂၀-နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိဦးမည့် ကလေးသာသာ ကောင်ကလေး။ ဒီကောင်ကလေးက အရက်ဖြတ်မလို့တဲ့။

‘နေစမ်းပါဦးကွ မင်းအရက်သောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘သုံးလလောက်ရှိပြီဗျ’

‘အင်း ... ဒီတော့ တစ်နေ့ မင်းဘယ်လောက်သောက်သလဲ’

‘သုံးပက်ဗျ’

‘ဟေ ...’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အရက်သောက်တာကို အမေကမကြိုက်လို့ ဆူတာနဲ့၊
မသောက်ရတဲ့နေ့မှာ မနေနိုင်လို့ ညကျတော့ အဖေအရက်ပုလင်းထဲက အရက်
ခိုးသောက်ပြီး အဖေအရက်ထဲ ရေရောထားရတယ်ဗျ’

‘ဒုက္ခာ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ အစ်ကို
လေးလဲ ကျွန်တော့်လို ငယ်ငယ်ကတည်းက အရက်သောက်တာလားဟင်’

‘ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းအရွယ်က ငါအရက်သောက်သလား၊ မသောက်
သလားဆိုတာထက် အခုချိန်မှာ မင်းငါ့လို အရက်ဖြတ်ချင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ’

‘အေး ... ဒါဆိုရင် ... အခုချိန်ကစပြီး မင်းအရက်မသောက်နဲ့တော့ဟေ့
... ဒါပဲ၊ ကဲ ... ငါလဲသွားမယ်’

- ၆ -

ထိုသို့ ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာသော အဖြစ်အပျက်များကို
ကြုံတွေ့နေရသော ကျွန်တော်အဖို့ အခုလို အစ်ကိုအောင်မြင်၊ အစ်မနီခင်တို့နှင့်
တွေ့ရသောခါ အရှိန်မသေနိုင်ဘဲ လန့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ကဲပါ ငါ့မောင်ရာ၊ လာ တရုတ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားကြ
ပါစို့၊ ဒီအရက်အကြောင်းကို အစ်မနီခင်လဲ မမေးတော့ပါဘူးကွယ်၊ ဟုတ်လား’

အစ်ကိုအောင်မြင်နှင့် အစ်မနီခင်တို့ ခေါ်ရာနောက်သို့ ကျွန်တော်လိုက်ပါ
လာရသည်။ လမ်းတွင် သုံးယောက်သား စကားလက်ဆုံပြော၍ မကုန်နှင့်
ဖြစ်လာကြပါသည်။ အစ်ကိုနှင့် အစ်မကိုလည်း မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သည်မို့
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏စိတ်သည် အတော်ပင်ရွှင်မြူးနေမိသည်။ ဘားလမ်းသို့
အရောက် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းသို့ အကူးတွင် အစ်ကို အောင်မြင်နှင့် အစ်မ
နီခင်တို့နှစ်ဦးမှာ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာမူ ကားတစ်စီး
အပြင်းမောင်းလာသည်နှင့် ကြုံသဖြင့်၊ ထိုကားကို စောင့်ကာ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့
သည်။ ထိုကားကျော်မှ လမ်းဖြတ်ကူးရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်

ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် တွန်းထားရင်း ...

‘နေပါဦး ကဖိုးဥာဏ်ရ ... ဟဲဟဲ မှတ်မိသေးရဲ့လား ... ဟဲဟဲ’

ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ မမှတ်မိစရာလည်းမရှိပါ။ မြေနီကုန်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ကျွန်တော်တို့၏ဖောက်သည်ကြီး အရိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲတွင်မက အရက်ပုန်းလည်းရောင်းပါသည်။ အရက်ဖြူရော၊ အရက်နီပါ သူ့ဆိုင်တွင် ဝယ်၍ ရပါသည်။ သူ့ဆိုင်၏အရက်ဈေးမှာ အစိုးရဆိုင်မှ ဈေးထက် အနည်းငယ်ပိုသော်လည်း အစစ်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တတွေ အရိန်ဆိုင်တွင် အသောက်များခဲ့ကြပါသည်။ သူ့ဆိုင်တွင် နှစ်နှင့်ချီ၍ သောက်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်အဖို့ပါးစပ်တစ်ခုလုံးတွင် ရွှေသွားများ ဝင်းနေသော အရိန်ကို ကားတိုက်သေ၍ ရုပ်ပျက်သွားသည့်တိုင် မှတ်မိနေဦးမည်သာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အရိန်၏ ဆိုင်ပိတ်ထားသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်မတွေ့ရသည်မှာလည်း သုံးနှစ်ကျော် လောက်ရှိပြီ ထင်သည်။ အရိန်နယ်သို့ ပြောင်းသွားခဲ့သလိုလိုကြားခဲ့ရသည်မှလွဲ၍ သူ့အကြောင်း မကြားခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာ နေပြီဖြစ်သည်။

‘ဟာ ... မမှတ်မိဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ အရိန်ရယ်၊ နယ်ပြောင်းသွားတယ်ဆို အခုဘယ်မှာလဲ၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းကရောက်နေသလဲ’

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်မိပါသည်။ ဒီတော့ အရိန်က ...

‘အေးလေ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရမှာပေါ့၊ ဟဲဟဲ ဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ရန်ကုန်မှာပဲ နေတာပါ။ သင်္ကန်းကျွန်းဘက်မှာ နေတယ်လေ၊ အရင်လို အရက်မရောင်းတော့ဘူး၊ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်နေတယ်’

‘ဟော ... ဒါဖြင့် ဘာက အရေးကြီးတာလဲဟ အရိန်ရ’

‘ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော်ဆီက ရမ်တစ်လုံး ခင်ဗျား အကြွေးယူသွားတာ ခုထိပိုက်ဆံမပေးရသေးဘူးဆိုတာကို မှတ်မိသေးလားလို့ ပြောတာပါဗျ ... ဟဲ ... ဟဲ’

‘ဗျာ’

မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှု

‘ကဖိုးဉာဏ်တို့ ကတော့ တယ်ပိုင်တာကိုးဗျ’

‘ဟဲ ... ဟဲ’

သတင်းထောက်အသင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာသည်နှင့် ရေးဆော်
သတင်းထောက်များ၏ဝိုင်း၍ သြဘာပေးမှုများကို ခံလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သတင်းထောက်များ ခိုနားရန်အတွက် ရန်ကုန် မြို့နီစပယ်ရုံးကြီး၏ အောက်ဆုံးထပ် အရှေ့ဘက်ထောင့်စွန်းရှိ အခန်းကလေး တစ်ခန်းကို သက်ဆိုင်ရာက ပေးထားသည်။ ထိုအခန်းကလေးတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းထောက်အသင်းကို ဖွင့်ထားသည်။ သတင်းထောက် များသည် နေ့လည်နေ့ခင်းတွင် သတင်းထောက်အသင်းတွင် ဝင်ရောက်နားနေ ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သတင်းထောက်များသည် အခြားနေရာများသို့ သွားစရာမရှိလျှင် ဤသတင်းထောက်အသင်းတွင်သာ ခိုနားနေကြသည်။

သတင်းထောက်အသင်းတွင် သတင်းစာတိုက်ပေါင်းစုံက သတင်း ထောက်များကို တွေ့နိုင်ကြပါသည်။

သိကြသည့်အတိုင်းပင် လူများသည်နှင့် စကားကလည်း များသည်။ အထူးသဖြင့် သတင်းထောက်ဆိုသည်များကလည်း ပြောစရာ ဆိုစရာများကြ သူများဖြစ်ကြ၍ အခြားသူများထက် ပိုမိုစကားပြောကြသည်။ သူတို့ သိကြသမျှ စကားဖြင့်ပြော၍ အားမရသဖြင့် စာဖြင့်ရေးကာ သတင်းများအဖြစ် သတင်းစာ များတွင် ရေးကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီလိုလူတွေ စုဝေးရာ သတင်းထောက်အသင်းတွင် မည်မျှ စကားများကြ၊ ပြောကြမည်ကို စဉ်းစားကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ကြသည်။

သတင်းစာတစ်တိုက်တွင် အမှားအယွင်းတစ်ခုပါလာလျှင် ထိုသတင်း စာ၏သတင်းထောက်ကို အခြားသော သတင်းထောက်များက ပိုင်းရိကြသည်။ လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြရင်း သကောင့်သားတော့ခံပေရော။

တစ်ခါတွင် သတင်းစာတစ်စောင်၏ နိုင်ငံခြားသတင်းတစ်ပုဒ်တွင် **Pillar** ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို **Pillow** နှင့်မှားပြီး ဘာသာပြန်မိသည်။ သတင်းက အသောကမင်းကြီး၏ ကျောက်တိုင် (**Pillar**) တွေ့ရှိသည့် သတင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဘာသာပြန်အယ်ဒီတာက **Pillow** ဟု မှား၍ ဖတ်မိ သည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းကို ဘာသာပြန်လိုက်သောအခါ ‘အသောက မင်းကြီး၏ ခေါင်းအုံးကို တွေ့ရှိခြင်း’ ဟူ၍ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒီတော့ အချင်း ချင်း ဟားကြသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ မောင်ရင်တို့ သတင်းစာထဲက အသောကမင်းကြီးရဲ့ ခေါင်းအုံးက ဘာနဲ့ လုပ်ထားတာလဲ၊ မဆွေးသေးဘူးလား’

‘ဟ ဒီခေါင်းအုံးက သစ်သား ခေါင်းအုံးတောင် မဟုတ်ဘူး၊ သံခေါင်းအုံး ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါဆိုရင် အာသောကမင်းကြီးက ခေါင်း တော်တော် မာမယ် ထင်တယ်’

ဤသည်လိုလည်း ရိကြ၊ နောက်ကြနှင့် သက်ဆိုင်ရာ သတင်းထောက်မှာ ငြိမ်နေရသည်။

ဤသို့ ဤနှယ် အချင်းချင်း နောက်ကြ ပြောင်ကြခြင်းမှာ သတင်းထောက် များ အချင်းချင်း ပျော်စရာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အလှည့် ကိုယ်ခံ၊ သူ့အလှည့် သူခံပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ သတင်းထောက်အချင်းချင်းတွင် ချစ်စရာကောင်းသော အလေ့တစ်ခုရှိသည်။ ဤသည်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အမှန်းအတေး မရှိခြင်းပင်။

ကနေ့လည်း သတင်းထောက်အသင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်လာသည်နှင့် အခြား သတင်းထောက်များ၏ ပိုင်း၍ သြဘာပေးခြင်းခံရလေရာ၊ အင်း တစ်ခုခု တော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ငါတို့သတင်းစာ ဘာမှားနေပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် ရင်ခုန် လာပါသည်။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ကဖိုးဥာဏ်တို့သတင်းစာက ပုသိမ် မီးလောင်တာ ဓါတ်ပုံကြီးနဲ့ကွ သူတို့တစ်စောင်တည်း’

‘အေးဟ တယ်မြန်တဲ့ ငနဲတွေပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ကဖိုးဥာဏ်ရာ၊ မနေ့က ကယ်ဆယ်ရေးဝန်ကြီးနဲ့ ပုသိမ်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပါသွားပြီး ရိုက်ခဲ့တာလား’

သူတို့ ပြောနေသော သတင်းမှာ မနေ့က ပုသိမ်တွင် မီးအကြီးအကျယ် လောင်သော သတင်းအကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုမီးမှာ အတော်ကြီးသည်။ သတင်း စာတိုင်းတွင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတစ်တိုက်တည်းသာ ဓါတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါက မျက်နှာကြီး ဖဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို ရဲက တက်ဖမ်းသည်။ ထိုကစား ဝိုင်းတွင် မျက်နှာကြီးပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရုပ်ရှင်နယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါသည်။ ရဲနှင့်အတူ သတင်းထောက်ပါသွားသည်။ သတင်းထောက်က သတင်းပုံ အရ

ရိုက်ယူသည်။ ဖဲဝိုင်းပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့မျက်နှာကြီးများ နောက်နေ့ သတင်းစာထဲ ပါလာလျှင် အရှက်တော်ကွဲကြပေမည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းထောက်ကို ဓါတ်ပုံမရိုက်ရန် တားကြသည်။ သို့သော် သတင်းထောက်သည် သတင်းထောက်ပဲဖြစ်၍ သူတို့တားမကြပါ။ သတင်းဓါတ်ပုံများကို တစ်ဖျက်ဖျက် ရိုက်သည်။ ဤတွင် ဒေါသထိန်းနိုင်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူစီးလာသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဖြင့် သတင်းထောက်ကို လှမ်းပေါက်သည်။ သတင်းထောက်ကလည်း ထိုသို့ ဖိနပ်နှင့် ပေါက်သောပုံကို ရမိအောင် ဓါတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် ထိုပုံသည် အကောင်းဆုံး လှုပ်ရှားမှုသတင်းဓါတ်ပုံအဖြစ် သတင်းစာထဲတွင် ပါလာလေသည်။ ဤသတင်းဓါတ်ပုံ ရိုက်သူမှာ သတင်းထောက် ကိုသွင်အေး၊ သတင်းဓါတ်ပုံဖော်ပြခဲ့သော သတင်းစာမှာ ဗမာ့ခေတ်ဖြစ်ပါသည်။ (ကိုသွင်အေးမှာ ယခု ကြေးမုံသတင်းထောက်ချုပ် ဖြစ်ပါသည်)

တစ်ခါက ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတွင် သူခိုးတစ်ယောက် အိမ်တစ်အိမ်ထဲ ဝင်ခိုးသည်။ လူမိ၍ လိုက်ကြသောအခါ သူခိုးမှာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြေးသည်။ အောက်က လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းထားသည်။ သူခိုးက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ ပြေးနေသည်။ သူခိုးကို အောက်က မြင်နေရသည်။ ဤတွင် ပရိသတ်ထဲ၌ ကင်မရာပါလာသူ တစ်ဦးက ဓါတ်ပုံ လှမ်းရိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြေးမုံက သိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းလူထံမှ ဖလင်ကို မရအရ ဝယ်ယူကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ သူခိုးပုံနှင့် နောက်နေ့ သတင်းစာတွင် ကြားကြားရွားရွား ဖော်ပြလိုက်၏။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲများ ပျက်၍ တောတွင်းမှ အဖွဲ့များ သူတို့ဌာနေသို့ ပြန်ကြသည်။ ဗကပများလည်း သူတို့ဌာနေချုပ် ရှိရာ ပဲခူးရိုးမသို့ ပြန်သည်။ ယင်းသို့ ပြန်ရာ၌ ပေါက်ခေါင်းမြို့မှတစ်ဆင့် ပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်ဇေယျ၊ ဗိုလ်သက်တင်၊ ရဲဘော်တခက်တို့ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့အပြန်ခရီးကို ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် သတင်းထောက် ဦးရှိန်က သူ၏ ဘောက်စ်ကင်မရာကလေးဖြင့် ၁၂၀ မမ ဖလင်ကိုသုံးကာ နောက်ကျောမှ ရိုက်ကူးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ယင်းဖလင်လိပ်ကို ပိုက်၍ ရန်ကုန်သို့ တက်လာသည်။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သောအခါ အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ၃၉-လမ်း အတွင်းရှိ အထောက်တော်သတင်းစာသို့ ဝင်သည်။ သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဦးအုန်းမြင့်က ဦးရှိန်၏ ဖလင်တစ်လိပ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး အခြား သတင်းစာတိုက်များ မဖြန့်ပေးစေတော့ဘဲ ဦးရှိန်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် သတင်းခါတ်ပုံဖိုး ပေး၍ ဝယ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့တွင် ထုတ်ဝေသော အထောက်တော်သတင်းစာတွင် ‘သူတို့ ပြန်ကြလေပြီ ...’ ဟူသော ပုံစာဖြင့် မျက်နှာပြည့်နီးပါး ခါတ်ပုံကြီးဖြင့် ဖော်ပြလိုက်သည်။ ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ခဲ့သလို ထိုပုံသည် သမိုင်းဝင် ခါတ်ပုံအဖြစ် ထင်ရှားစွာ မှတ်တမ်းတင် ခါတ်ပုံဖြစ်သွားတော့သည်။

ဤသို့လျှင် သတင်းစာများက သတင်းခါတ်ပုံကို အလေးထားရှာဖွေဖော်ပြကြသည်။ ကြိုးစားပမ်းစားရိုက်ကူး၍ ရရှိသလို မထင်မှတ်ဘဲလည်း သတင်းခါတ်ပုံများ ရတတ်သည်။

အင်္ဂလန်မှ သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ မထင်မှတ်သော သတင်းခါတ်ပုံတစ်ပုံအကြောင်း ကြားဖူးသည်။ ထိုစဉ်က လန်ဒန်မြို့တွင် ဘဏ်လုပ်သားတို့ သပိတ်မှောက်ကြသည်။ ရဲနှင့် အဓိကရုဏ်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သတင်းထောက်များကလည်း သတင်းခါတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။ ရဲနှင့် သပိတ်သမားတို့ ထွေးလားလုံးလား ဖြစ်ကြပုံတွေ၊ ရဲက ရေပိုက်ကြီးများဖြင့် ပက်၍ လူစုခွဲနေပုံတွေ၊ သပိတ်သမားများကလည်း ရဲများကို ခဲများ ပုလင်းများဖြင့် ပေါက်နေပုံတွေ သတင်းပုံရသမျှ သတင်းထောက်များက အားပါးတရ ရိုက်ကြသည်။

သို့သော် သတင်းထောက်တစ်ယောက်မှာမူ ထိုအထဲတွင် မပါပေ။ သူသည် တစ်နေရာသို့ ခရီးလွန်နေသည်။ (ဘားအတွင်း၌ မူးပြီး အိပ်နေဖို့က များပါသည်။) ဘဏ်သပိတ်အကြောင်း မသိလိုက်။ သို့ဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် သတင်းစာတိုက်သို့ ခပ်တည်တည် ပြန်လာသည်။ အယ်ဒီတာက ဘဏ်သပိတ် သတင်းတောင်းသော အခါမှ မျက်လုံးပြူးရသည်။ သူ့တွင် ဘာသတင်းခါတ်ပုံမှ မပါခဲ့။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာလုပ်သူက ဆူတော့သည်။

ထိုအခါ သင်္ကာင့်သား သတင်းထောက်သည် နေ့လည်က သပိတ်

သမားများနှင့် အဓိကရုဏ်းဖြစ်ရာ ဘဏ်ရှေ့သို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဘာမှမရှိတော့။
 ဘဏ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် လူပင် တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ထိုလမ်းကို အသွားအလာ
 မလုပ်ရန် ရဲက ပိတ်ထားပြီး၊ ဘဏ်ရှေ့တွင် ရဲသားတစ်ဦး သေနတ်ကြီးဖြင့်
 စောင့်နေသည်။ ညနေပိုင်း နေက ထိုးနေသည်။ ကျနေ ထိုးနေသဖြင့် ရဲသား
 ၏အရိပ်ကြီးသည် လမ်းမပေါ်ကျနေသည်။ သူ့အရိပ်ကြီးသည် အဓိကရုဏ်း
 ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သော အပျက်အစီးများ၊ ပုလင်းကွဲများ၊ ခဲများပေါ် ကျနေသည်။
 သတင်းထောက်သည် နေ့လည်က သူမမိလိုက်သော အဓိကရုဏ်းအစားကို
 ရဲသားနှင့် အရိပ်ရှည်ကြီးကိုသာ ဓါတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပြီး၊ သူ့အယ်ဒီတာကြီးထံ
 ပေးလိုက်ပေသည်။

နောက်နေ့ သတင်းစာများတွင် ဘဏ်သပိတ် အဓိကရုဏ်းကို သတင်း
 ဓါတ်ပုံများဖြင့် ဝေဖန်ဆာဆာ ပါလာသည်။ သတင်းထောက်ကြီး၏ သတင်းစာ
 တွင် သူရိုက်ခဲ့သော ရဲသားကြီးနှင့် အရိပ်ရှည်ကြီး ပါသည့် သတင်းဓါတ်ပုံတစ်ပုံ
 ဖြင့်သာလျှင် ဖော်ပြပါရှိသည်။ ပုံကို Long Shadow (အရိပ်ရှည်) ဟူသော
 ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

နှစ်ကုန်၍ သတင်းဓါတ်ပုံ ဆုပေးပွဲတွင် သူ၏ Long Shadow ပုံ
 သည် အကောင်းဆုံး သတင်းဓါတ်ပုံဆု ရရှိသွားသည် ဟူသတည်း။

ဤနှယ်ပင် သတင်းစာလောက၌ သတင်းဓါတ်ပုံကို သဲသဲမဲမဲ ရယူလို
 ကြသည်။ ရယူနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားကြသည်။

ယခုကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတွင် မနေ့က ပုသိမ်တွင် မီးကြီး
 လောင်သည်။ ယနေ့ထုတ်သတင်းစာတွင် မီးသတင်းကို ဓါတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြ
 လိုက်သည်။ မည်မျှ ဟန်ကျလိုက်ပါသနည်း။

မနေ့က ညနေတွင် သတင်းစာတိုက်သို့ ကျွန်တော်တို့၏အာစရီ
 အယ်ဒီတာကြီး ရောက်သည်နှင့် ...

‘ဟေ့ ... ပုသိမ်မှာ မီးလောင်တာ တော်တော်ကြီးတယ် ပြောတယ်၊ မင်းတို့
 သိပြီးပလား’

‘သိပြီးပါပြီဆရာ၊ ဦးဘိုကြီးဆီကတောင် သံကြိုးနဲ့ သတင်းပို့လို့ ရောက်
 နေပြီ’

ဦးဘိုကြီးဆိုသူမှာ ပုသိမ်မှ ကျွန်တော်တို့သတင်းထောက်ဖြစ်သည်။

‘အေးဗျာ၊ သတင်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပုသိမ်ကို ဘယ်သူတွေ သွားသေးလဲဗျ၊ ပြည်ထဲရေးနဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးက မသွားကြဘူးလား၊ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားရရင် သတင်းခါတ်ပုံ ကောင်းကောင်းရမှာ’

‘ဘယ်သူမှ သွားတာ မကြားဘူးဆရာ၊ ဒီနေ့ ပုသိမ်လေယာဉ်လဲမရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ရှိမယ်၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားမယ်လေ၊ လေယာဉ်ပေါ်ကလဲ ရိုက်တာပေါ့၊ ပိုင်းလော့ကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး မီးလောင်ပြင်ပေါ် တစ်ပတ်လောက် ဝဲခိုင်းတာပေါ့’

‘အင်း ... ခင်ဗျားက စိတ်ကူးနေ၊ တခြားတိုက်ကလဲ ခင်းဗျားလိုပဲ နေမှာပေါ့ဗျ၊ ကနေ့ ပုံလိုချင်တယ်ဗျာ’

‘ဟာ ... အာစရိကလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ’

ခဏအကြာတွင် အာစရိ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်သန်းလာပြီး ...

‘အမှောင်ခန်းက ကိုချစ်စိန်ကို ရှာပေးစမ်းဗျာ’ ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ အမှောင်ခန်းတွင် သတင်းခါတ်ပုံများကူးသကဲ့သို့၊ ရိုက်ကူးပြီး သုံးပြီး ဖလင်များကို စနစ်တကျ သိမ်းသော ‘ဖလင်ဘဏ်’ ထားရသည်။ ထိုဖလင်ဘဏ်ကို အမှောင်ခန်းတွင် ထားရသည်။ ထိုဖလင်ဘဏ်ကို အမှောင်ခန်းတွင် တာဝန်ယူသူက ထိန်းသိမ်းရမည်။ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် သတင်းခါတ်ပုံအဟောင်းများကို ရယူလိုလျှင် ထိုဖလင်ဘဏ်တွင် ရှာဖွေနိုင်ပေသည်။ ကိုချစ်စိန်သည် ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်၏အမှောင်ခန်း တာဝန်ခံဖြစ်သည်။

အာစရိက တစ်ဆက်တည်းပင် ...

‘ခင်ဗျားတို့ သတင်းတွေ ရေးပြီးရင် စောစောပြန်ကြဗျာ၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ တာဝန်ယူလိုက်မယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ကနေ့မနက်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့သတင်းစာ တစ်စောင်တည်းသာ ပုသိမ်မီးကို ခါတ်ပုံဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ အခြားဘယ်သတင်းစာမှ မဖော်ပြနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ညက ကျွန်တော်တို့အား အာစရိက စောစောပြန်ခိုင်းခြင်းပင်။ သူဘယ်လို ခါတ်ပုံရပါလိမ့်။

‘ခါတ်ပုံကလဲ ကောင်းကွာ၊ ကောင်းကင်မှာ မီးခိုးလုံးကြီးက မည်းပြီး
တက်နေတာပဲ’

‘မီးရှိန်ကောင်းတုံး ရိုက်တာဖြစ်မယ်ကွ’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ချီးကျူးစကားဆိုလာလေ၊ ကျွန်တော်ရင်တုန်လေ
ဖြစ်လာသည်။

‘ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းကွ၊ ပုသိမ်မှာ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိသကွ၊
ဟား ... ဟား ...’

‘မြတ်စွာဘုရား’

ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ မျက်စိ
များလဲ ပြာသွားသည်။

ကျွန်တော်အာစရီ ညက သတင်းခါတ်ပုံ လုပ်ကြံလိုက်သည်ကိုလည်း
သဘောပေါက်သွားသည်။

ညက ကိုချစ်စိန်ကို ခေါ်ခြင်းမှာ ဖလင်ဘဏ်တွင် ယခင်က မီးလောင်
စဉ်က ရိုက်ကူးခဲ့သော သတင်းခါတ်ပုံဖလင်များကို ထုတ်ခိုင်းမည်။ ထိုဖလင်ထဲမှ
မီးလောင်နေသော ဖလင်ကွက်ကို ကူးခိုင်းမည်။ ပြီးတော့ ပုသိမ်မီးကြီးဟု
အောက်က ပုံစာတပ်လိမ့်မည်။

အင်း ... မီးလောင်သည်ဆိုသည်ကား အိမ်တွေ၊ တိုက်တွေ၊ အဆောက်
အအုံတွေ လောင်မည်။ မီးညွန့်များ အပေါ်တက်နေမည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများ လိမ့်၍
လိမ့်၍ တက်နေမည်။ ဘယ်မှာ လောင်လောင် ဒီပုံစံမျိုးသာ။ ဒီပုံစံမျိုးကို
ဘယ်တော့ ခါတ်ပုံရိုက်ရိုက်၊ ဤပုံမျိုးသာ ထွက်မည်။ မည်သည့်အချိန်က
မည်သည့်ပုံပါဟု အောက်ကစာရေးလိုက်လျှင် မည်သူ ငြင်းနိုင်မည်နည်း။
ထို့ကြောင့် ပုသိမ်မီးကြီးသတင်းကို ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုသော အာစရီသည်
သတင်းခါတ်ပုံ လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်၊ အင်း ... သို့သော်ပေါ့လေ။ ကနေ့ သတင်းစာတွင်
ဖော်ပြထားသော ပုသိမ်မီး သတင်းခါတ်ပုံတွင် ...

အာစရီ သတိမထားမိဘဲ ပါသွားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကြောင့် လုပ်ကြံမှု

မှာ မအောင်မြင်သော လုပ်ကြံမှုကြီး ဖြစ်သွားကာ လံကြုတ်သတင်း ဖြစ်သွားရ ပါတော့သည်။

‘ဒီမှာကြည့်ပါဦး ကဖိုးဉာဏ်ရယ်၊ ပုသိမ်မီးခါတ်ပုံလဲ ကြည့်ပါဦးဗျ၊ ဗဟန်းမြို့နယ် ဖဆပလအဖွဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနဲ့ ပါလားဗျ၊ ဟား ... ဟား... ပုသိမ်မှာလည်း ဗဟန်းမြို့နယ် ရှိသကဲ့’

ကြည့်လုပ်ကြပါ ဆရာတို့ရယ်

‘လာ ကမ္ဘာ့ဥက္ကဋ္ဌ သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား’

‘မဖတ်ရသေးဘူး ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းကွာ၊ မောင်ရင့်အိမ်ကိုတော့ သတင်းစာဖြတ်ခိုင်းရတော့မယ်’

သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် အယ်ဒီတာချုပ်က ဩဘာပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဝန်ထမ်းအားလုံးအား သတင်းစာတိုက်မှ သတင်းစာဖတ်ရန် အခမဲ့ပေးထား ပါသည်။ ဖတ်စေချင်၍ အခမဲ့ပေးထားသော သတင်းစာကို ဖတ်မှကြိုက်သည်။

‘အယ်ဒီတာမှ မဟုတ်ဘူး။ သတင်းစာတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်နေသူအားလုံး ဟာ တခြားလူတွေထက် သတင်းစာမှန်မှန်ဖတ်ဖို့ လိုသကဲ့။ သတင်းစာမှာလုပ် ပြီး သူများမေးလို့မှ ကိုယ့်သတင်းစာထဲမှာ ဘာသတင်းပါတယ်ဆိုတာ မသိရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်’ ဟု ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာ အဖွဲ့မှ အယ်ဒီတာ သတင်းထောက်များကိုမူ ...

‘ကိုယ့်လူတို့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် အလုပ်က သတင်းစာဖတ်ဖို့ပဲ။ ကိုယ့်သတင်းစာအပြင် အခြားသတင်းစာ အားလုံးကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ရမယ်။ ကိုယ့်သတင်းစာ ကိုယ်မဖတ်တော့ ကိုယ့်သတင်း စာမှာ ဘာအမှားအယွင်းပါသလဲ။ ကိုယ်ရေးသား စီစစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သတင်းစာ မှာ ပါရဲ့လားဆိုတာ သိရတာပေါ့။ အခြားသတင်းစာကို ဖတ်တော့ ကိုယ့်ထက် သူတို့က ဘာသတင်း ဘာဆောင်းပါးတွေ သာသွားလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့။ သူတို့ ဘာတွေရေးထားလဲ သိရတာပေါ့။ နောက် သတင်းအနံ့တွေလဲ ရတတ် တယ်။ သတင်းတစ်ပုဒ်တည်းမှာကို နောက်ထွက်လာနိုင်တဲ့ သတင်းအနံ့ အသက်ပါလာတတ်တယ်။ နောက်ဆက်တွဲရေးရမယ့် အကြောင်းအရာ ပါလာ တတ်တယ်။ ဒါကို မြင်တတ်ရမယ်။ သတင်းတွင်မဟုတ်ဘူး။ ကြော်ငြာပါ ဖတ်ရမယ်ကွ။ သတင်းစာမှာ ကိုယ်က ပိုက်ဆံပေး ဝယ်ရတဲ့ သတင်းရှိသလို ကိုယ်က ဝင်ငွေရပြီး သတင်းရတဲ့ သတင်းလဲရှိသကွ။ ကိုယ်ကငွေပေးပြီး ဝယ်ရတဲ့ သတင်းက ကိုယ့်လူတွေရေးတဲ့ သတင်းတွေပေါ့။ ကိုယ့်လူတွေကို သတင်းစာတိုက်က သတင်းရေးဖို့ ခန့်ထားတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကော်လံစားသတင်းထောက်၊ နယ်သတင်းထောက်၊ နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနတွေ ဆီကလည်း ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ရတာပဲ။ ကိုယ်က ပိုက်ဆံလည်းရသေး၊ သတင်းလဲရသေးတာက ကြော်ငြာကွ။ ကြော်ငြာဆိုတာ သတင်းပဲ။ ဘာဆေးကို ဘယ်ကုမ္ပဏီက ထုတ်နေတယ်၊ ဘယ်လိပ်စာမှာ ဝယ်လို့ရတယ်ဆိုတာ

ဆေးဝယ်ချင်သူကို သတင်းပေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကြော်ငြာလည်း သတင်းပဲကွ။
 အဲဒီ ကြော်ငြာမှာကို မောင်ရင်တို့ သတင်းရေးဘို့ သတင်းအနံ့တွေရနိုင်တယ်။
 ဥပမာကွာ ဘယ်နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွင် လိုက်ပါအမှုထမ်းခဲ့သော သင်္ဘောသားများ
 ၏ နစ်နာကြေးကို ဘယ်ရက်လာထုတ်ယူပါဆိုတဲ့ ကြော်ငြာမျိုးပါလာရင် ဒီ
 သင်္ဘောဟာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီ သင်္ဘောမှာ မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ ဘယ်
 လောက်ပါသလဲ။ သူတို့ထဲ သေတဲ့လူရှိလား။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတဲ့ လူရှိသလား။
 အလုပ်ပြုတ်တဲ့လူရှိလားတွေ တစ်သိကြီးပဲ။ စုံစမ်းလိုက်ရင် သတင်းကြီးတစ်ခု
 ဖြစ်နိုင်တယ် ' စသည်ဖြင့် ပြောပြတတ်သည်။

ဆရာ၏ဆုံးမစကားများသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ သတင်းစာသင်တန်း
 တက်ရသလို သတင်းစာပညာများ ရရှိတတ်ပါသည်။ ဆရာသည် သတင်းစာ
 လောကသို့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ကတည်းက ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ၊ အခုအခါ
 အသက်ခြောက်ဆယ်နှစ် ပြည့်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ့ကို သတင်း
 ဟင်းလေးအိုးကြီးသဖွယ် ကျွန်တော့်တို့ လေးစားကြရသည်။

ယခုလည်းကြည့်။ ကျွန်တော် သတင်းစာမဖတ်မိခဲ့သည်ကို အကြောင်း
 ပြု၍ သဘာပေးတော့မည်။ ပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းစာ ဗဟုသုတ
 တစ်ခုခုကိုလည်း ပေးတော့မည်။

'ကျွန်တော်အိမ်က ထွက်လာတဲ့အထိ သတင်းစာမရောက်သေးဘူး ဆရာ။
 တိုက်ကိုလည်း အခုမှ ရောက်တာ'

'ဟုတ်ပါပြီဗျာ ဟုတ်ပါပြီ။ သတင်းစာ အိမ်မရောက်လို့ မဖတ်ရသေးဘူး
 ဟုတ်လား။ အခု တိုက်ရောက်တော့လည်း ကိုရင်က သတင်းဘာသာပြန်ဘို့ပဲ
 လုပ်နေတယ်။ သတင်းစာတော့ မဖတ်ဘူး။ ကိုယ့်သတင်း၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့
 သတင်းစာမှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မောင်ရင် သိပြီးပြီလား'

'ဟာ ဆရာကလည်း ပြီးတော့ ဖတ်မှာပေါ့'

'မရဘူး ကိုယ့်လူ၊ သတင်းစာသမားဟာ သတင်းစာကို အရင်ဖတ်ပြီးမှ
 အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ကဲ မနေ့က မောင်ရင် မသေချာလို့ အမှားတွေ ပါသွားပြီ၊
 မောင်ရင်သိပြီးပြီလား'

'ခင်ဗျာ'

‘မခင်ဗျာနဲ့ ကိုယ့်လူ။ ကိုယ့်သတင်းစာကို ကိုယ်ဖတ်ပြီးရင် ကျုပ်အခန်းထဲကို လာခဲ့’

ဆရာသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ၏အယ်ဒီတာချုပ် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏သတင်းစာကို ကမန်းကတန်းယူ၍ ဖတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် တစ်ခုခုမှားခဲ့ပြီကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာလုပ်ငန်းမှာ အချိန်ကိုလှေ့ လုပ်ရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ အစစသေချာမှ တန်ကာကျသည်။ မသေမချာလုပ်၍ကတော့ သတင်းစာထဲတွင် အမှားအယွင်းပါသွားလျှင် လိုက်ပြင်၍ မရတော့။ တစ်ပြည်လုံးသို့ ပါသွားမည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသတင်း ဘာသာပြန်ရသူများမှာ အလွန်သတိထားရသည်။ ဘာသာစကားတစ်ရပ်မှ အခြားဘာသာစကားတစ်ရပ်သို့ ဘာသာပြန်ရသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပါ။ နှစ်ဘာသာစလုံးကို ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုသည်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာမှ ဘာသာပြန်အယ်ဒီတာများအဖို့ ထိုအရည်အချင်းများရှိဖို့ ပိုလိုသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝါကျတစ်ကြောင်း၊ စာလုံးတစ်လုံးကို သိရှိရန်အတွက် ရှာဖွေကိုးကားရန် အချိန်သိပ်မရ။

ထို့ကြောင့် ထိုအရည်အချင်းများအပြင် ဂရုတစိုက်ရှိဖို့လည်း လိုသည်။ မျက်စိတစ်ချက်လွဲ၊ သတိတစ်ချက်လစ်ရုံနှင့် ခံရတတ်သည်။ သတင်းစာထဲတွင် အမှားအယွင်း ပါသွားတတ်သည်။ တစ်ခါက သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ‘အသောကကျောက်တိုင်’ ဆိုသော စကားလုံးကို မျက်လုံးအကြည့်မှားကာ ‘အသောကခေါင်းအုံး’ဟု မှား၍ ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွင် "Pillar" မှာကျောက်တိုင်၊ "Pillow" မှာ ခေါင်းအုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် "Pillar" ကို "Pillow" ဟု မှားဖတ်မိရာမှ ဘာသာပြန်ရာတွင် ကျောက်တိုင် အစား ခေါင်းအုံးဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ဖူးသည်။ အဲဒီနေ့က ဖေါင်ပိတ်ခါနီး ပုဒ်တိုတစ်ပုဒ် လိုသည်ဆို၍ ကမန်းကတန်း ဘာသာပြန်ပေးလိုက်မိသော သတင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းမှာ တရုတ်ပြည်မှ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်စီတုန်းစီးရန်

မာစီဒီးပုံစံ အမှတ် ၆၀၀ကို ဝယ်သည်ဟူသော သတင်းကို မော်စီတုန်းအတွက် မာစီဒီးအစီး ၆၀၀ ဝယ်သည်ဟူ၍ မှားယွင်းဘာသာပြန်ပေးမိသည်။

ထိုသို့ မှားယွင်းစွာ သတင်းစာတွင် ဖော်ပြမိသောအခါ စာဖတ်သူများက ‘အသောကမင်းကြီးရဲ့ခေါင်းအုံးက တယ်ခိုင်ပါလား၊ ဘာနဲ့လုပ်ထားတာလဲ’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လှောင်ပြောင် အပြောခံခဲ့ရသည်။ တစ်ခါကလည်း အလွယ်တကူ ဘာသာပြန်မိသော အယ်ဒီတာတစ်ယောက် ချောက်ကျခဲ့ဘူးသည်။ "Crow-flight" ဟူသောစကားလုံးကို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ‘ကရီးတစ်ပျံဟု’ ဘာသာပြန် လိုက်သည်။ ဤတွင် သံရုံးတစ်ရုံးမှ မြန်မာစာသင်နေသူ တစ်ဦးက ‘ကရီးတစ်ပျံ ဆိုတာ ဘယ်လောက်စေးပါသလဲ’ဟုမေးလာပါသည်။ ဤတွင်မှ ဘာသာပြန် အယ်ဒီတာကြီးမှာ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်။ အမှန်မှာ "Crow-flight" ဆို သည်မှာ ‘တန်းတန်းမတ်မတ် ပျံသန်းသည်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသည့် နိုင်ငံခြားသတင်းစာ မျက်နှာကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဖတ်နေမိသည်။ ဘာသာပြန်တစ်ခုခု မှား လို့ကတော့ ကျွန်တော်အရှက်ကွဲရပေတော့မည်။ ဆရာ့အဆူအကြိမ်းအမောင်း ထက် စာဖတ်သူများ၏အထင်သေးမှုကို ခံရတော့မည်။ ခက်သည်က သတင်း စာလုပ်ငန်းဆိုသည်က ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်စိုက် အချိန်လု၍ လုပ်နေရသဖြင့် တစ်ခါတရံ အမှားအယွင်းက ပါလာတတ်သည်။ သတင်းစာထဲ အမှားပါလို့က တော့ မိမိအယ်ဒီတာချုပ်အပြင် စာဖတ်သူများ၏ ဩဘာပေးခြင်းကို လှလှပပကြီး ခံရတတ်ပါသည်။

ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်အမှား။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်မိသောအခါ အသက်ရှု ရပ်သွားလောက်အောင် ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ဘုရား...ဘုရား...။ ဒါကိုမှ တက်မှားမိရတယ်လို့။ ငါ့နှယ် သေပဲသေဖို့ ကောင်းတယ်။ သတင်းစာကို ဆွဲ၍ အယ်ဒီတာချုပ် အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားမိရပါသည်။

‘ဆရာ’

ကျွန်တော်သည် ဤတစ်လုံးတည်းကိုသာ ခေါ်၍ ဆရာရှေ့ရှိ ကုလားထိုင် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆရာက ရေးလက်စကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ကြည့်နေပါသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ တွေ့ပြီလား’

‘တွေ့ ... တွေ့ပါပြီ ဆရာ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လဲ မနေ့က ဂရုတစိုက် သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်ပါ သေးတယ်’

‘ဟ ... မောင်ရင် သေချာရင် ဘယ်မှားပါ့မလဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပရုဖတ်ရင် ဘယ်တော့မှ တစ်ခေါက်တည်း မဖတ်ဘူး။ ပထမတစ်ခေါက် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်စစ်ဆေး။ အဲဒီနည်းနဲ့ ဖတ်တာပဲ’

‘အေးလေ မောင်ရင် ဘာပြောပြော အခုမှားနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ကဲ ... သတင်းစာထုံးစံအတိုင်း မင်းအမှားကို ဘယ်လို ပြင်ဆင်ချက် ရေးပြီးထည့်မလဲ’

‘ဒီလို ... အာ ... မဖြစ်ဘူးဆရာ။ ဘယ်လို အမှားပြင်ဆင်ချက် ရေးရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ’

‘အေး ... မောင်ရင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မောင်ရင်သတင်းအမှား ပြင်ဆင်ချက်ကိုထည့်မှ လူတွေက မောင်ရင်အမှားကို ပြန်ရှာကြည့်ပြီး ဟားကြဦးမယ်။ ကနေ့လဲ ဘယ်လောက် ဟားခံနေရပြီလဲ မသိဘူး။ အေး ... အမှားပြင်ဆင်ချက် ပါလာရင်လည်း ဟားခံရဦးမယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ ဆရာရယ်’

‘ခုမှတော့ ဒုက္ခမနေနဲ့။ သတင်းစာဆိုတာ မှားတတ်တာမျိုး။ အပတ်စဉ် ထုတ်ဂျာနယ်က အပတ်စဉ် မှားတတ်တယ်။ တစ်လတစ်ကြိမ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းက တစ်လတစ်ကြိမ်မှားတတ်တယ်။ တို့သတင်းစာက နေ့စဉ်ထုတ်ဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် မှားတတ်တာပေါ့ကွာ။ မဆန်းပါဘူး’

ကျွန်တော်တို့ ဆရာဆိုတာက ဤလိုလူစားမျိုး။ သူ့တပည့်များကို အမှားအယွင်းမရှိရအောင် ဂရုစိုက်သည့်ကြားက မှားယွင်းသွားလျှင် နောင်မှားအောင် ပထမဆူသည်။ နောက် သူ့တပည့်များအပေါ် နားလည်စွာဖြင့် ခွင့်လွှတ်၍ စိတ်အေးအောင်ပြောမည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာကို

ချစ်ကြောက်၊ ရိုသေလေးစားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခု ကျွန်တော်အမှားက ဘာသာပြန်အမှားမဟုတ်။ သတင်းခေါင်းစဉ်တွင် စာလုံးပေါင်းအမှားဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာရိုက်ရာတွင် ယခုခေတ်လို ကွန်ပျူတာနှင့်စီ၊ စက်ပေါ်တင်ရိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ခဲစာလုံးဖြင့်စီ၊ ကြွေရောင်စက္ကူပေါ် အချောပရုထုတ်၊ ထိုစက္ကူမှ တဆင့် အဆုတ်ဆက်ပေါ်တင်ရိုက်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ခဲစာလုံးဖြင့် စာစီရသဖြင့် တစ်ခါတရံ စာလုံးမျက်နှာပြင်ထူပြီး စာလုံးမပီမသ ဖြစ်တတ်တာမျိုး၊ တစ်ခါတရံ ခဲစာလုံးနိမ့်သွားသဖြင့် မထင်မရှား ဖြစ်တတ်တာမျိုး၊ ခဲစာလုံးမျက်နှာပြင်ပေါ် မင်မညီ၍ မထင်မရှားဖြစ်တာမျိုးကြောင့် စာလုံးအမှန်ကို မသိတာမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုအခါ ထိုစာကိုစစ်သူက ထိုစာလုံးကို ပြန်၍ စိစစ်၍ အမှန်အတိုင်းလုပ်ပါဟူသော စာပြင်သင်္ကေတပြု၍ စာပြင်ဆရာနှင့် ပရုထုတ်သူများအား ညွှန်ကြားရတတ်ပါသည်။ ဤသို့ ပြန်စစ်ဆေးမှ စာလုံးမှားနေလျှင် ပြင်။ မှန်နေလျက် အခြားချို့ယွင်းချက်ကြောင့် ဆိုလျှင် ထိုချို့ယွင်းချက်ကို ပြင်ကြရပါသည်။

‘သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ရာတွင် စကားလုံးကြွယ်ရင် ကြွယ် သလို ဖတ်ရသူအဖို့ သိပ်အရသာရှိတာကွ။ သတင်းခေါင်းစဉ်ဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ သတင်းတစ်ပုဒ်လုံးရဲ့ အနှစ်ကို ဒီခေါင်းစဉ် တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းနဲ့ ပေါ်ရတာ။ သတင်းခေါင်းတပ်တာ ကောင်းရင် ကောင်းသလောက် စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘အေး...အခုမင်းမှားသလိုမျိုးဆိုရင်လည်း တန်းတွေပြီး ဟားခံရပြန်ရော’

‘ဟာ ဆရာကလဲ’

‘မဟာနဲ့ ကိုယ့်လူရဲ့။ တစ်ခါက တို့နိုင်ငံက နိုင်ငံခြားသားတွေ သူတို့နိုင်ငံကို သူတို့ အပြီးပြန်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပုံကို ငါ သိပ်သဘောကျသွားတယ်။ ဒီလိုကွ‘သူတို့တွေ မူလွတ်ပြန်ကြပြီ’ အဲဒီစာက အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတွေ အိန္ဒိယကိုပြန်ကြတာ။ မူလွတ်ဆိုတာ ကုလားစကား မိမိဌာနေလို့ အမိပွယ်ရတယ်။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ ခေါင်းစဉ်လဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘အေး ... ခေါင်းစဉ်တစ်ခုမှာ အောက်ကမြစ်ကလေး တစ်လုံးကြောင့် အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတာလဲ ရှိတယ်ကွ’

‘ဟုတ်လားဆရာ ဆိုပါအုံး’

‘ဒီလိုကွ တစ်ညမှာ သတင်းစာတိုက်ကြီးတစ်တိုက်ရဲ့ အယ်ဒီတာကြီးတွေ ခပ်ပျင်းပျင်းရှိပြီး စိတ်အချဉ်ပေါက်တဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ။ အသား မည်းမည်း ၀၀၊ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ယောက် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို ရောက်လာသကွ’

‘ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဆိုပါဦး’

‘မိန်းမကြီးက ရောက်ရောက်ချင်း အသံမာမာနဲ့ ကြော်ငြာထည့်ချင်လို့ ရမလားလို့ မေးတယ်ကွ။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာတွေက ဟာ ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အချိန်မှီပါသေးတယ်လို့ဆိုတော့ မိန်းမကြီးက ဒါဆို လင်မယားကွာရှင်းကြောင်း ကြော်ငြာထည့်ချင်လို့- လို့ဆိုတော့ စိတ်ချဉ်ပေါက်နေတဲ့ အယ်ဒီတာလဲ ဖျတ်ကနဲ မျက်လုံးတွေ ဘာတွေအရောင်ထွက်လာပြီး၊ အစ်မကြီးတို့ လင်မယား ကွာရှင်း ကြမလို့လားခင်ဗျာ-လို့ မသိမသာ ကလိ လိုက်သကွ။ ဒီတော့ မိန်းမကြီးက ဘာ ... ကျွန်မတို့ လင်မယားက ဘာဖြစ်လို့ ကွာရှင်းရမှာလဲရှင့်။ သူ့မယားငယ်နဲ့ သူ့ကို ကွာရှင်းခိုင်းမလို့ ရှင့်သိပြီလားလို့ဆိုပြီး သူ့ဆေးကလုလွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာနဲ့ အယ်ဒီတာကြီး သဘောပေါက်သွားပြီလေ။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမလည်း ယူထားရ၊ ကြောက်လည်းကြောက်ရတဲ့အထဲ မယားငယ်ယူခဲ့ရာက အခုမယားကြီးက သူ့မယား ငယ်နဲ့သူ့ကို ကွာရှင်းခိုင်းတာ မငြင်းသာဘဲ သတင်းစာတိုက်အထိ လိုက်ခဲ့ရတဲ့ အထိဖြစ်နေတာကို သဘောပေါက်သွားသကွ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အယ်ဒီတာကြီးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဆရာတို့ ကြည့်လုပ်ပေးကြပါလို့ မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်လေ။ ဒီတော့ မိန်းမကြီးက သူ့ဘက်လှည့်ပြီး ဘာ ကြည့်လုပ်ပေးကြပါလဲ။ ဟင်း ... ရှင့်မယားငယ်နဲ့ မကွာလို့ကတော့ ... လို့ဆိုပြီး လှည့်ကြိမ်းပြန်သကွ။ ဒီတော့ ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြော်ငြာပါအောင် ကြည့်လုပ်ပါလို့ ပြောတာပါလို့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ပျာပျာသလဲ ပြောရှာတာ

ပေါ့ကွာ။ ပျင်းလည်းပျင်း။ စိတ်ချဉ်လဲ ပေါက်နေတဲ့ အယ်ဒီတာကြီးအဖို့ အခုမှပဲ
လန်းဆန်းပြီး နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတာပေါ့ကွာ’
‘ဟင် ဆရာကလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့ဟ။ ဆက်နားထောင်ဦး။ ငါပြောပြမယ်။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာ
ကြီးက ကဲပါ ... အစ်မကြီးရယ် အစ်မကြီးတို့ လင်မယား အိမ်ကျမှ ဖြစ်ကြပါ။
သတင်းစာတိုက်မှာတော့ မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့က ကြောက်တတ်တယ်
ခင်ဗျ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဆိုပြီး ကြော်ငြာကိုလက်ခံ။ ကြော်ငြာဖို့ ယူထား လိုက်တယ်
ကွ။ အဲကြော်ငြာကတော့ ဦးတင်မောင်နဲ့ မဘယ်သူတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း
ဆိုတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလူနာမည်က ဦးတင်မောင်လေ။ အဲဒီလင်မယားလည်း
ဆင်းသွားရော အယ်ဒီတာမင်းက စာစီဖိုမင်ကိုခေါ်ပြီး သူ့နောက်တီး နောက်
တောက် လုပ်မယ့်ဇာတ်လမ်းကိုပြော၊ စာစီပြီး ကြော်ငြာထည့်ဖို့ ခိုင်းသကွ။
နောက်နေ့လည်းကျရောပေ့ အဘွားကြီးနဲ့ ဦးတင်မောင်ဆိုတာ တိုက်ပေါ်
ရောက်လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဒေါသပုန်တွေ ထကုန်ရောကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာရဲ့’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ နောက်တီးနောက်တောက် အယ်ဒီတာကြီးရဲ့ လက်
စွမ်းကြောင့်လေ’

‘ဘယ်လို ဆရာ’

‘ဒီလိုကွ ခုန အဒေါ်ကြီးတွေ ပြန်အသွားမှာ အယ်ဒီတာကြီးက စာစီဖိုမင်
ကို ခေါ်ပြီး ဦးတင်မောင်ဆိုတဲ့စာမှာ အောက်ကမြစ်တစ်လုံးတိုးပြီး၊ ဦးတင်မောင်
လို့ ပါးစပ်နဲ့ပြောပြီး စာစီခိုင်းလိုက်တာကိုး။ အေး အဲဒီနေရာမှာ မောင့်ရင်ကို
ပြောရဦးမယ်။ ကော်ပီစာရွက်ပေါ်သာ ရေးမိရင် ကိုယ့်ကို ပြန်ထိထိတ်တယ်။
အခုဟာက ပါးစပ်နဲ့ခိုင်းတာ ရှောင်နိုင် တိမ်းနိုင်အောင်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါ မှတ်ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဆရာဦးတင်မောင် ဇာတ်လမ်းက’

‘အဒေါ်ကြီးက ရှင်တို့ဘယ့်နှယ် လုပ်လိုက်တာလဲလို့ အရင်းမရှိ အဖျား
မရှိနဲ့ အယ်ဒီတာကြီးကို ရန်တွေ့တော့ အယ်ဒီတာက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ ...လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်မေးတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ရှင်တို့
ထည့်တဲ့ ကြော်ငြာမှားနေတယ်ရှင် ...လို့ အဒေါ်ကြီးက ပြောတော့ အယ်ဒီတာ

ကြီးက ဟင်-ဟုတ်လားအဒေါ်၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပါရစေဦးဆိုပြီး သတင်းစာကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ယူကြည့်ပြီး ဟင်...ဘာမှားတာလဲ။ မတွေ့ပါလားလို့ အကြောင် ရိုက် ပြန်မေးတော့ အဒေါ်ကြီးက ဘာမှားရမှာလဲ ကျွန်မယောက်ျား သူက ကိုတင်မောင်ရှင် ကြော်ငြာထဲမှာ ဦးတင်မောင် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ မှားတာပေါ့လို့ ပြောတော့ အယ်ဒီတာကြီးက သတင်းစာကို ပြန်ကြည့်ပြီး ဟာ ...ဟုတ်တာပေါ့ အဒေါ်ရယ်။ ဒါပေမယ့် အဒေါ်ရေးကတည်းက မှားတာလားလို့ ဆိုတော့ အဒေါ်ကြီးက ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့။ ငါ့ယောက်ျား နာမည် ငါမှားရေးပါ့မလား။ မင်းတို့ သတင်းစာတိုက်က မှားတာလို့ ဒေါသတ ကြီးနဲ့ အော်ပါလေရော။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာကြီးက အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါ စေမယ် အဒေါ်ရယ်။ ကဲ ထိုင်ကြပါဦးလို့ဆိုပြီး အဒေါ်ကြီးလင်မယားလည်း ထိုင်ခိုင်း။ စာစီခန်းက အဒေါ်ကြီးရဲ့ ကြော်ငြာကော်ပီစာရွက်နဲ့ စာစီဖိုင်ကိုပါ ခေါ်လိုက်တယ်။ ဦးတင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာ နဲ့။ ဒါပေမယ့်အနားမှာ သူ့မယားကြီး ရှိနေတော့ ဘယ် ... သိပ်ထင်ထင် ပေါ်ပေါ် ကြီး ကျေနပ်ပြမလဲကွ။ ဒါနဲ့ စာစီဖိုင်ရောက်လာပြီး ကြော်ငြာကော်ပီကိုပြတော့ အယ်ဒီတာကြီးက ကြော်ငြာကော်ပီကို ကြည့်ပြီး ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့။ အဒေါ်ကြီး မမှားဘူး။ ဒီစာစီတွေအသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်။ အမှားပြင်ဆင်ချက် ထည့်ပေးပါမယ်လို့လည်း ပြောရော၊ ဦးတင်မောင် က ပျာပျာသလဲနဲ့ ကြည့်လုပ်ကြပါ ကိုယ့်လူတို့ရယ်။ ကြည့်လုပ်ကြပါလို့ ဝင်ပြော တယ်ကွ။ ဒီတော့ အဒေါ်ကြီးက ဦးတင်မောင်ဘက်လှည့်ပြီး ဘာကြည့်လုပ်ကြပါ လဲလို့ အော်တော့ ဦးတင်မောင်က အော် ... အမှားပြင်ဆင်ချက်ထည့်ဖို့ ပြောတာ ပါလို့ ပြန်ဖြေရှင်းရှာတယ်။ အယ်ဒီတာကြီးအဖို့ အတော်ရယ်ချင်နေတာ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရယ်လို့ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ အဒေါ်ကြီးကို ပြောသလိုလိုနဲ့ စိတ်ချပါဗျာ၊ စိတ်ချ ပါလို့ အယ်ဒီတာကြီးက ပြောမှ ဦးတင်မောင်လည်း မသိမသာ သက်ပြင်းချနိုင် သွားသကွ။ အဒေါ်ကြီးက ဒီတော့မှ ကဲ...ဒါဖြင့်လာ၊ သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် ဖြေရှင်း ချက် ဆက်ဆက်ထည့်ပေးနော် ဒါပဲဆိုပြီး ဦးတင်မောင်ကို ခေါ်ပြီး ရှေ့ကထွက် သွားပါလေရော။ ဦးတင်မောင်က မယောင်မလည်နဲ့ နောက်ချန်နေခဲ့ပြီး ကြည့် လုပ်ကြပါဗျာ၊ ကြည့်လုပ်ကြပါ။ ဒါက ကြော်ငြာလျော်ဖို့ဆိုပြီး ငွေတစ်ရာတန်

တစ်ရွက် ပေးခဲ့ပြီး သူ့အဘွားကြီးနောက် အပြေးအလွှားလိုက် ပြေးတော့တာပဲ
ဟေ့။ အဲဒီတုန်းက ကြော်ငြာဖို့ ၂၅ကျပ်လောက်ကျတာ’

‘ဆရာ...အယ်ဒီတာကြီးက တကယ်ရော ဖြေရှင်းချက် ထည့်ပေးသလား
ဟင်’

‘ထည့်ပေးရတာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့။ သတင်းစာရဲ့ အမှားဘဲ။ သတင်းစာက
တာဝန်ယူရတာပေါ့’

‘ဒီတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက် ထည့်လဲဆရာ။ ဟိုအဒေါ်ကြီးကော
နောက်ထပ်လာသေးလား။ ဦးတင်မောင်ရော’

‘ဟား ... ဟား မင့်အဒေါ်ကြီးလဲ သတင်းစာတိုက် ပြန်မလာဘူး။
ဦးတင်မောင်လဲ ပိုတောင် ဟန်ကျသွားသေး’

‘ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရဲ့’

‘ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အမှားပြင်ဆင်ချက်က ယမန်နေ့ထုတ် သတင်း
စာတွင် ပါရှိခဲ့သော လင်မယားကွာရှင်းကြောင်း ကြော်ငြာတွင် ဦးတင်မောင်
အစား ဦးတင်မောင်ဟု ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပါရန်လိုသာပါတော့ ဘယ်ကြော်ငြာက
ဦးတင်မောင်လည်းဆိုတာ ဘယ်လို လုပ်သိနိုင်မလဲ။ ဦးတင်မောင်ကလည်း
သူ့အငယ်ကို အခြားဦးတင်မောင်နဲ့ မင်းနဲ့နာမည်တူ အမျိုးသမီးပါလို့ ရှင်းလိုက်
မှာပေါ့ကွ ... ဟား ... ဟား’

‘ဟား ... ဟား ... ပိုင်လိုက်တာနော်’

‘အေး သူတို့ကိစ္စကတော့ ပိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိစ္စက ဘယ်လို
ဖြေရှင်းမလဲ’

‘အဲဗျာ ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အမှားကို ပြင်ဆင်ချက်ထည့်ရန် စဉ်းစား
ရသည်ပင် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က နိုင်ငံတကာတွင် ကိုလိုနီလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရန်
တိုက်ပွဲဝင်နေကြသူများနှင့် လက်ရှိအစိုးရအပေါ် မကျေမနပ် ပုန်ကန်သူများက
သူတို့ကိုယ်သူတို့ တော်လှန်ရေးအင်အားစုများဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြပါသည်။
ကျွန်တော်မှားခဲ့သော သတင်းမှာ ‘တော်လှန်ရေးတပ်သားများနှင့် အစိုးရ ငြိမ်း

ချမ်းရေး ဆွေးနွေးမည်’ ဟူသော သတင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ‘တ’ နှင့် ‘လ’ မှားသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး ပရ၌ တစ်နေရာတွင် မထင် မရှား ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်က ပေါ့ပေါ့ဖတ် ‘တ’ဟု ထင်ခဲ့ပြီး လွတ်ပေးခဲ့မိ ပါသည်။ ဤတွင် ‘တ’မဟုတ်ဘဲ ‘လ’ ဖြစ်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘အဲဗျာ မနေနဲ့။ နိုင်ငံခြားသတင်းမို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ တကယ်လို့ များ တော်လှန်ရေးအစိုးရနေရာမှာသာ မှားမိလို့ကတော့ မင်းမလွယ်ဘူး’

ထိုစဉ်က တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရလက်ထက် ဖြစ်ပါသည်။

‘အောင်မလေး ဆရာရယ်။ ပုဒ်မကြီးကြီး မတပ်လိုက်ပါနဲ့။ ချဲ့တွေး သေဒဏ် ပေးခံနေရပါဦးမယ်’

ဣန္ဒြေ ဘန်းဇေလေး

‘သံချောင်းတစ်ယောက်တော့ ဒေါသုပုန်ထနေလေရဲ့ ကဖိုးဉာဏ်ရေ
ဟား ... ဟား ...’ ကိုသိန်းရွှေက သူ့အသံပြဲကြီးဖြင့် တဟားဟား
ရယ်လျက်ရှိသည်။

‘ကိုယ့်လူ သိပ်အူမြူးမနေနဲ့ ... တော်ကြာ ... သံချောင်းလဲ ဒီဆိုင်ရောက်
လာမှာနော် ... အိမ်မှာ သူ့သောက်မယ့်အရက် ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ ... ’
ကိုဝင်းဌေးက သူ့ထုံအတိုင်း မပွင့်တပွင့် အပြုံးကလေးဖြင့် ကိုသိန်းရွှေကို
သတိပေးသည်။

ဒီတော့မှ ကိုသိန်းရွှေက ...

‘အေး...ဟုတ်တယ်ဟ...သူမလာခင်...တို့လစ်ကြရအောင်...ခုချိန်မှာ ဒီငန့်
တို့နဲ့တွေ့ရင် ... တို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဆိုကာ သူ့အရက်လက်ကျန်ကို
တစ်ချိတည်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။

‘အမယ် ... အခုမှ ဘာကြောက်ပါပြီလဲ ကိုယ်လူတို့ရ ... ကိုယ့်လူတွေ
သံချောင်းကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့ပုံပေါက်တယ် ... ကိုယ့်လဲ ပြောစမ်းပါအုံး
ဟ ... ’

‘သိတယ် မဟုတ်လား ... ကဖိုးညဏ် ... ဝင်းဌေး ကောင်းမှုလေ ... ’

‘ဟေ့...ကုလားကြီး...မင်း အဲဒီလိုတော့ ကိုယ့်ကို လွဲမချနဲ့ ...လုပ်တုံး ကတော့
နှစ်ယောက် အတူ လုပ်ခဲ့ကြပြီ ... ’

ကိုဝင်းဌေးက သူ့ကို လွဲချနေသဖြင့် ကိုသိန်းရွှေအား သူ့ခေါ်နေကျအတိုင်း
‘ကုလားကြီး’ ဟု သူ့ခိုးသေဖော်ညွှန် ပြောလိုက်သည်။

ကိုသိန်းရွှေအား ရင်းနှီးသော ရေးဆော်သတင်းထောက် အချင်းချင်းက
ကုလားကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့နာမည်နှင့် သူကလည်း လိုက်သည်။ တကယ်
က ကိုသိန်းရွှေမှာ မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊
အသားကတော့ အညာသားလို ညိုသည်။ နှာခေါင်းက ခပ်ချွန်ချွန်ဆိုတော့ သူ့ကို
ကုလားကြီးဟု ခေါ်ခြင်းသည် မလွန်။ သူကလည်း သူ့ရုပ် သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့အရပ်၊
သူ့နှာခေါင်း၊ သူ့အသားအရည် သူသိသဖြင့် ဤနာမည်ကို ကျေကျေ နပ်နပ်
လက်ခံသည်။

သတင်းထောက်လောကတွင် သတင်းလည်း အလိုက်ကောင်း၊ ပျော်ပျော်
လည်း နေတတ်သဖြင့် သူ့ကို မခင်သူမရှိ။ စကား ပြောရာတွင် အာဘောင်
အာရင်း သန်သန်နှင့် ပြောတတ်သလို ရယ်စရာများလည်း ကြားညှပ် ပြောတတ်
လေသေးသည်။ သူ့ရယ်စရာများက အခြားသူ ရယ်ရသည်ဖြစ်စေ မရယ်ရသည်

ဖြစ်စေ ... သူကတော့ သူ့ရယ်စရာ ပြောပြီးတိုင်း တဟားဟားဖြင့် ရယ်တတ် သေးသည်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ သူ့ကို ပြန်နောက်ရသေးသည်။

‘ကုလားကြီးရယ် ... မောင်ရင့်ဟာသကို တို့ရယ်ဖို့လဲ ထားပါအုံး၊ မောင်ရင့် ဟာ မောင်ရင့်ပြောပြီး ... တဟားဟား လုပ်နေ တော့ ... တို့ရယ်ဖို့ ဘယ်ကျွန် တော့မလဲဟ ...’

ဒီတော့လည်း သူ့အရပ် သူ့အမောင်းမှာ အားမနာ ဇက်ကလေးပု၍ ...

‘အေးဟ ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါကလဲ ... ငါ့စကား ငါပြောပြီး၊ ရယ်ချင် လွန်းလို့ပါဟာ’ ဟု ဆိုပြန်သည်။

ကိုဝင်းဋ္ဌေးကား ကိုသိန်းရွှေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ လူက အရပ်မပု သော် လည်း၊ ကိုယ်လုံးက ဝဝလုံးလုံးမို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ပုပုလုံးလုံးလေးဟု ထင်ရ သည်။ ငယ်ထိပ်ထိ နဖူးကလည်း ပြောင်သေးသည်။

မျက်နှာက အမြဲတန်း စပ်ဖြိုးဖြိုးနိုင်သော မျက်နှာဖြစ်သည်။ တည်တည် နေနိုင် ခဏသာ၊ အမြဲတန်း ရယ်စရာ မောစရာပြော၊ မပြောရလျှင် တစ်ယောက် ယောက်ကို နောက်နေတတ်သည်။ သတင်းထောက်လောကတွင် ကိုဝင်းဋ္ဌေး မနောက်ဖူး၊ မစဖူး သူဟူ၍ မရှိ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ လေးစား ရသော ဆရာဦးညိုမြကိုပင် မချန် နောက်ဖူးသည်။ ရာဇဝင်တွင်ရော။

ဆရာဦးညိုမြ၏ အိုးဝေသတင်းစာသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းစာ တက္ကသိုလ်၊ သတင်းစာကျောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ပြီး ... အားကိုးရာ၊ ခိုနားရာ တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ မည်သည့် လက်သင် အယ်ဒီတာ၊ သတင်းထောက်မဆို၊ ဆရာက သူ့တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးသည်။ အယ်ဒီတာ၊ သတင်းထောက် များကို လက်သွေးစေသည်။ အိုးဝေတွင် လက်သွေးရင်း၊ လေ့ကျင့်ရင်း၊ အတွေ့ အကြုံ အတော်ရလာသောအခါ အခြားသတင်းစာတိုက်များသို့ ပြောင်းကြပြီဆို လျှင်လည်း ဆရာက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုသည်။

အခြားသတင်းစာတိုက်များမှ ထွက်လာသော၊ ပြုတ်လာသော အယ်ဒီတာ များကိုလည်း ဆရာသည် ဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်၊ ကြိုဆိုလက်ခံသည်။ ထို့ကြောင့် အိုးဝေတွင် မလုပ်ဖူးသော အယ်ဒီတာ၊ သတင်းထောက် ဟူ၍ သတင်းစာလောက၌ အလွန်ရှားသည်။ အယ်ဒီတာ၊ သတင်းထောက် အများ

အပြားသည် အိုးဝေသို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ဖူးကြသည်။ အိုးဝေမှာ အတွေ့အကြုံ ပညာရှာပြီး တိုးတက်ကြီးပွားသူများ မနည်းတော့ပေ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အိုးဝေသည် စီးပွားရေးမျက်စိဖြင့် ဖွင့်ထားသော သတင်းစာ မဟုတ်သဖြင့် စီးပွားရေးတော့ မတောင့် လှုပ်လီ လှုပ်လဲ့ဖြင့် ထွက်နေရသော သတင်းစာဖြစ်သည်။ သူရေးချင်ရာများ ရေးရရန် ထုတ်သော သတင်းစာဖြစ်နေသဖြင့် သတင်းစာထုတ်၍ရသော အချိန်အထိ ဆရာသည် အိုးဝေကို ထုတ်ဝေသွားခဲ့သည်။

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့ခေတ်၊ ကျွန်တော်တို့၏ နောင်တော်ကြီးများခေတ် တို့တွင် အားထားရသော အိုးဝေအယ်ဒီတာချုပ် ဦးညိုမြကိုပင် မရှောင် နောက် ဖူးပါသည်ဟုဆိုလျှင် ကိုဝင်းဌေး၏ နောက်တက်၊ ပြောင်တတ်၊ စတတ်သော အကျင့်ကို ခန့်မှန်းနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ (အခါအခွင့်ကြုံလျှင် ဆရာဦးညိုမြအား နောက်ခဲဖူးပုံကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်လည် ဖောက်သည်ချပါဦးမည်)

အခုလည်းကြည့် အလွန်ပျော်တတ်သော ကိုသိန်းရွှေနှင့် အလွန်စတတ် နောက်တတ်သော ကိုဝင်းဌေးတို့ ပေါင်းပြီး သတင်းထောက် ကိုသံချောင်းအား မဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မဟုတ်တာလုပ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော် သောက်နေသော အရက်ဆိုင်သို့ သကောင့်သား နှစ်ယောက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သောက်နေသော အရက်ဆိုင်မှာ ဝတ္တလစ်မှ အရက်ဖြူ ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်သည် ကိုသံချောင်းနေသော အနောက်ရန်ကင်းနှင့် မဝေး လှ၊ ယာတောများ (ယခု ဗဟိုတက်ဆောက်နေသည့်နေရာ)ကို ဖြတ်၍ လျှောက် လာလိုက်လျှင် ခဏနှင့်ရောက်သည်။

‘ကဲပါကိုယ်လူရယ် ... မောင်ရင်တို့လုပ်ခဲ့ပုံ ... ငါလဲ သိစမ်းပါရစေဟာ...’

‘ဒီလို ကဖိုးညာဏ်ရ ... ကနေ့က ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှာ ဘုရားလူကြီး ရွေးပွဲ ရှိတယ်လေဗျာ ... အဲဒီမှာ မဲထည့် မဲရေနေတာကိုစောင့်ရတာ ကြာတော့ ပျင်းလာတယ်ဗျာ ... ဆာလဲဆာလာတယ် ... မိုက်ဆာတဲ့အကြောင်း ကိုဝင်းဌေး ကို ပြောမိရာက ... အခုလိုဖြစ်လာတာဗျာ ... ဟား ... ဟား...’ ကိုသိန်းရွှေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို တဟားဟားနှင့် စပါလေတော့သည်။

‘ဘုရားပေါ်မှာ ကိုသံချောင်းရော မရှိဘူးလားဟာ...’

‘ရှိတာပေါ့ ကဖိုးညွာတ်ရ ... ဒီလို ... ဒီလို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်...’

ကိုဝင်းဋ္ဌေးသည် သူ့ပါးစပ်၌ပေနေသော အရက်များကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ် သပ်လိုက်ရင်း သူတို့မဟာလုပ်ကြံမှုကြီးကို စတင်ပါတော့သည်။

‘ကုလားကြီးက ဗိုက်ဆာတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ... ကျွန်တော်လဲ ဗိုက်ဆာနေတာကို သတိရလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သံချောင်းကို မြင်တာနဲ့ အကြံတစ်ခုဖျပ်ကနဲ ရလိုက်သဗျ...’

‘ဘာလဲ ... မဟုတ်တာ လုပ်ဖို့လား’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါပေါ့ဗျ ... ကဖိုးညွာတ်ရ’

‘အင်း ... ဆက်စမ်းပါအုံး ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ကြံမှုကြီး’

‘ဒီတော့...ကျွန်တော်က ကုလားကြီးကို လက်တို့ပြီး ... ကိုသံချောင်း မသိအောင် ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာကြသဗျ ... လမ်းကျတော့ ကုလားကြီးက ကျွန်တော်အကြံမသိတော့ ... ဝင်းဋ္ဌေး ဒါဘယ်လဲလို့ မေးနေသေးလို့ ... ကိုယ်လူ ဗိုက်ဆာရင် ကိုယ်နောက်သာလိုက် ... ဟိုကျတော့ ကိုယ်စကားနောက်က အသာလိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်လို့ ပြောလိုက်မှ ကုလားကြီးလဲ ... ကျွန်တော် တစ်ခုခု မဟုတ်တာ လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိသွားတယ်ဗျ။ ဘာမှ ဆက် မမေးတော့ဘဲ ကျွန်တော်နောက်အသာလေး လိုက်လာတယ်’

‘ဟုတ်ပါ့ကွာ ... မဟုတ်တာ လုပ်ဖို့ဆိုတော့လဲ မညှိရဘဲ ညီညွတ်နေ လိုက်ကြတာ’

‘ဟာ ... ကဖိုးညွာတ်ကလဲ ဝင်းဋ္ဌေးအကြောင်းသိသားနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမေးနေစရာလိုလဲ ... ဒီနေ့ဖန်ရင် ကောင်းကောင်းဟဲရမှာ သေချာပီပဲဟာ’

‘အမယ် ... ကိုယ်လူက သောက်စားပဲ မက်နေတာ ... ကိုယ်သာ သတိ ပေးပြီး အထမမြန်ရင် သံချောင်းနဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြီး ချောက်ပေါက်ကျတော့ မလို့...’

‘ကဲ ... ကဲ ... ကိုယ်လူတို့ ဇာတ်လမ်း ဆက်စမ်းပါအုံး’

‘ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပေါ်ကဆင်း၊ ရေခဲဆိုင်ကနေ ကားနဲ့လာ၊ လမ်းနီ လေး မှတ်တိုင်ဆင်းပြီး သံချောင်းနေတဲ့ အနောက်ရန်ကင်းက တိုက်ကို သွား

ကြတာလား ... သံချောင်းနဲ့ မအေးသန်းက ညားကာစဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့
သတင်းထောက်တွေနဲ့ သိပ်သိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လို့ရင်းနှီးတဲ့
လူလောက်သာ သူတွေ့ဖူး မြင်ဖူးတာ’

‘ကိုယ်လူက ဒါကို အကွက်ဆင်တော့တာပဲပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါပေါ့ ကဖိုးညောင်ရ’

‘ကဲပါ ... ဆက်စမ်းပါအုံး’

‘သံချောင်းအိမ်လဲရောက်ရော ... ဗျို့ ... ကိုသံချောင်း ... ကိုသံချောင်း...
လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ခေါ်တာပေါ့ဗျာ’

‘ဟ ... ကိုသံချောင်းက ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်ဆို’

‘အ,ပါဘိ ကဖိုးညောင်ရယ် သံချောင်း မရှိမှန်းသိလို့ တမင်ခေါ်တာဗျ’

‘ဟင် ... ကိုယ်လူတို့ကလဲ’

‘မဟင်နဲ့ ကဖိုးညောင် ဆက်နားထောင် ... အဲဒီလိုခေါ်တော့ သူ့မိန်းမ
မအေးသန်းထွက်လာပြီး ... ဟာ ကိုဝင်းဋ္ဌေးကြီးပါလား ... ကိုသံချောင်း မရှိဘူး
ရှင်...သတင်းထွက်လိုက်နေတယ်လို့ ပြောသဗျ ... အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံနဲ့ ... ဟာ ... သံချောင်းဆိုတဲ့ ကောင်က လုပ်ပြီကွာ ...
သူပဲဖိတ်ပြီးတော့...လို့ ကျွန်တော်က ငြီးတော့ မအေးသန်းလဲ အားနာတဲ့မျက်နှာ
နဲ့ ဟင် ကိုဝင်းဋ္ဌေး ကျမလဲ သူဘာမှ မပြောပါလားလို့ ပြောတယ်ဗျ ... ဒီတော့
ကျွန်တော်က ခက်တာပဲ မအေးသန်းရယ်...အားနာစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ ...
မနေ့က သူက သူ့အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်ထားတာ...ဒီမှာ
အဆိုတော် သန်းဖေလေးလဲ ပါလာတယ် ... ခက်တဲ့လူဗျာ ... လို့ပြောပြီး
ကုလားကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မအေးသန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သဗျ’

‘ဟာ ... တော်တော် နောက်တဲ့လူ’

‘ဟား ... ဟား ... ဟုတ်တယ်ဗျ ဝင်းဋ္ဌေးဆိုတဲ့ကောင် သူ့နောက်လိုက်ခဲ့
ဆိုလိုသာ ကျွန်တော်လိုက်လာတာ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘူး... သူက
မအေးသန်းကို ဒါ ... ကိုသန်းဖေလေး ... လို့ပြောလိုက်မှ ... ဟိုက် ... သေပြီလို့
စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားရသေးတယ်ဗျ ကဖိုးညောင်ရ နောက်တော့၊ ဟာ ...
မထူးပါဘူး ... ဝင်းဋ္ဌေးပြောတဲ့အတိုင်း ခပ်တည်တည်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်

ဆိုပြီး ... မအေးသန်းကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ဘာညာနဲ့ ပြောလိုက်
ရတာပေါ့ဗျာ’

‘အဲဒီတော့ ... ကိုသံချောင်း မိန်းမ မအေးသန်းကလဲ ယုံတာပဲလား’

‘ကဖိုးညာဏ် ... ဝင်းဋ္ဌေးက မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရိုက်ဖူး ... သံချောင်း
မိန်းမက ရိုးရိုး အအရယ်... အဆိုတော် သန်းဖေလေးကို လူမြင်ဖူးတာမှ
မဟုတ်တာ...’

‘ကောင်းရောကွာ’

‘အဲ ... ဆက်ပြောရအုံးမယ် မအေးသန်းက သန်းဖေလေးလဲ ပါလာတယ်
ဆိုရော ... ဟာ အားနာလိုက်တာရှင် အထဲကိုဝင်ကြပါအုံး... လာလေ ကိုဝင်းဋ္ဌေး
ဆိုပြီး အတင်းအိမ်ထဲကို ဖိတ်တော့တာပဲဗျာ ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကုလားကြီးကို
မျက်စပစ်ပြပြီး သံချောင်းတို့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်ဗျာ။ ထိုင်မိတော့
ထပ်ပြီး ... သံချောင်းက လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုပဲ... ကိုသန်းဖေလေး စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ
...လို့ ကုလားကြီးဖက် လှည့်တောင်းပန်လိုက်တယ် ... ကုလားကြီးလဲ ဟာ...
ရပါတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့သတင်းစာဆရာတွေက အလုပ်ကများတော့ မေ့ချင်
မေ့သွားမှာ ... လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်’

‘တယ်လဲ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြပါလား’

‘ဟား ... ဟား ... ဝင်းဋ္ဌေးနဲ့ ပေါင်းနေတာကြာပြီပဲ... ဒီလောက်တော့
ဖြစ်တာပေါ့ ... ကဖိုးညာဏ်ရ’

‘နေစမ်းပါအုံး ကုလားကြီးရ ငါဆက်ပြောရအုံးမယ် ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က
မအေးသန်းကို သံချောင်း ဘာမှာသွားသေးလဲလို့ ... မေးတော့... အထွေအထူး
တော့ မှာသွားဘူးရှင် ... မနက်စာ ပြန်စားမယ်လို့တော့ မှာသွားတယ်...အဲ...
ခုမှသတိရတယ် ... သူပြန်လာရင်သောက်ဖို့ ... အရက်တစ်ပုလင်းတော့ရှိတယ်။
ငါးသလောက်လဲ ကြော်ထားတာရှိတယ်။ ကိုသံချောင်းလုပ်ပုံနဲ့ အားနာလိုက်
တာ ကိုသန်းဖေလေးရယ် ... လို့ ... ကုလားကြီးဖက်လှည့်တောင်းပန်ပြီး...
မီးဖိုချောင်ထဲဝင် အရက်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်ယူလာ ငါးကြော်တွေ ထမင်းစား
ပန်းကန်အပြည့် ထည့်ယူလာပြီး ဧည့်ခံတော့တာပဲဗျာ’

‘ဟား ... ဟား ... ကိုယ်လူတို့ကလဲ ... ဟဲလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟဲ ... ဟဲ... ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ ကုလားကြီးဆိုတဲ့ သောက်ငတ်ကလဲ အားမနာ လျှာမကျိုး သွားဖြဲ နွားဖြဲ စားလိုက် သောက်လိုက်တာ’

‘စားလို့သာစား၊ သောက်လို့သာသောက်နေရတာပါဗျာ ... ရင်ထဲက တထိတ်ထိတ်ပါ ... ကိုသံချောင်းမိန်းမ မအေးသန်းက အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ မသိဘူး၊ ကလေးမ ကလေးတချို့က အကွယ်ကနေ ပြူ တစ် ပြူတစ်နဲ့... ချောင်းကြည့်နေကြတာဗျ၊ သန်းဖေလေးကို တကယ်မြင်ဘူးတဲ့ ကလေးမလေးသာတွေ့ရင် ဒုက္ခဆိုပြီး လန့်နေတာဗျ’

‘အောင်မယ် ... လန့်လို့သာ တော်တော်ရယ်... ဒီငနဲ အရှိန်လေး ရလာ တော့ ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ’

‘အင်း ဆိုစမ်းပါအုံး’

‘သတင်းထောက်ကတော်ကြီး တိုက်တာကျွေးတာ ကျေးဇူးတင်သဗျာ ဒီတော့ သတင်းထောက်ကတော်ကြီး တစ်ယောက်တည်း နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော်သီချင်းဆိုပြမယ်ဆိုပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် ထဟဲနေသေးတယ်ဗျ’

‘ဟေ ... ဒီအသံဆိုကြီးနဲ့’

‘ဟာ ... ကဖိုးညာဏ်ကလဲ ကျယ်ကျယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အသံကြီးနဲ့ဆို သန်းဖေလေး မဟုတ်မှန်း သိသွားမှာပေါ့ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဗျာ ... အပြင်မှာ ကလေးမလေးတွေက ချောင်းကြည့်နေတာ တိုးတိုးပဲ ဆိုပြမယ်ဆိုပြီး လေသံ လေးနဲ့ ဆိုပြရတာပေါ့ဗျ ... ဟား ... ဟား’

‘ဟုတ်ပါကွာ...’

‘တကယ်ဟုတ်တာ...ကုလားကြီးလဲ သီချင်းဆိုပြရောဗျို့ ... မအေးသန်း က ဟာ မေ့နေလိုက်တာ ငါးသလောက်ဥကျော်လဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပြီး မီးဖို ချောင်ထဲ ဝင်နေတုန်း ကုလားကြီးကို သတိပေးရတယ်၊ ကုလားကြီး မြန်မြန်စား သံချောင်း စားဖို့ သောက်ဖို့ ကျန်မယ်ပုံမပေါ်တော့ဘူး။ တို့လစ်မှ ဖြစ်မှာလို့ ပြောတော့ ... ဒီခွေးမသား ကုလားကြီးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ ... မထူးပါဘူး ဝင်းဋ္ဌေးရာ ငါးသလောက်ဥကျော်ကလေးတော့ စားပြီးမှလစ်ကြတာပေါ့ဆိုပြီး ငါးသလောက်ဥကျော်တွေပါ စားပစ်ခဲ့တယ်လေဗျာ’

‘ကိုယ်လူတွေ လွန်တယ်ကွာ ... ကိုသံချောင်းနဲ့ ပက်ပင်းတိုးလို့ကတော့

လွယ်မယ်မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် ကဖိုးညာဏ်ရေ ကျွန်တော်တို့လဲ သူတို့တိုက်ပေါ်က ဆင်း
လာရော သံချောင်းပြန်လာတာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်လိုက်ရသဗျ’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ ဘယ်ရမလဲဗျ နှစ်ယောက်သား ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြတာပေါ့...
ကဖိုးညာဏ် သိတဲ့အတိုင်း သံချောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ လမ်းသွားရင် ဘေးဘီ
သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ ... ဘယ်မြင်မလဲ သံချောင်းလွန်သွားမှ
သူနောက်က အသာပြန်လိုက်ပြီး လှေခါးအကွယ်ကနေ သူတို့လင်မယား စကား
ပြောတာ ... နားထောင်ကြတာပေါ့’

‘လွန်တာပေါ့ဟာ...’

‘ဆက်နားထောင်စမ်းပါအုံး ... ကဖိုးညာဏ်ရ... သံချောင်းလဲ အိမ်ထဲ ဝင်ရော
... သူမိန်းမ မအေးသန်းက ... ကိုသံချောင်း ရှင်ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ ... လို့
ဆီးပြီး ပြောတော့တာပဲဗျ ... ဒီတော့ ကိုသံချောင်းလဲ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့
သူထုံးစံအတိုင်း ထစ်အထစ်အနဲ့’

‘ဟေ ... ငါ ... ငါ ... ငါက ဘာလုပ်လို့လဲဟာ ... လို့ ပြန်မေးတော့၊
မအေးသန်းက... ရှင်လူတွေကို ဖိတ်ထားပြီး ဘာမှလဲ ပြောမသွားဘူး ... အခုတော့
ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းလဲလို့ ထပ်ပြောတော့ သံချောင်း က... ငါ ...
ငါ ... ဘယ် ... သူကို ... ဖိတ် ... ဖိတ် ... ဖိတ်လို့လဲလို့ မောကလဲ မောလာတော့
ဒေါသနဲ့ သံချောင်းက ပြန်အော်တာပေါ့ ... ဒီတော့ မအေးသန်း က
ဘယ်သူရမှာလဲရှင် ... ကိုသန်းဇေလေးတို့လေ ရှင်မနေ့က ဖိတ်လိုက်တာလို့
... ဆိုတော့ သံချောင်းက ဘာ ... ဘာ ... ဘာသူ ... ဘာသူ ... လို့ အထစ်၊အထစ်
နဲ့ မေးတော့တာပေါ့ ... အဲဒီတော့ မအေးသန်းက ဘယ်သူကမှာလဲရှင်၊ အဆိုတော်
ကိုသန်းဇေလေး ... လေ ... ကျမဖြင့် အားနာလိုက်တာ ဒါကြောင့် ရှင်ဖို့
ဝယ်ထားတဲ့အရက်နဲ့ ငါးကြော်နဲ့ပဲ ဧည့်ခံလိုက်ရတယ် သိလား ... လို့
မအေးသန်းက ဆက်ရှင်းပြတယ်၊ မအေးသန်းအသံကြားတော့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်... တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးရသေးဗျ’

‘နောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဆိုစမ်းပါအုံး’

‘သံချောင်းလဲ အံ့ဩသွားပုံရတယ်ဗျ ... ဒါနဲ့ ... ဘာ ... ဘာ ... အ ...
 အ ... အဆိုတော် ... သန်း ... သန်း ... ဖေ ... လေး ... ဟုတ် ဟုတ်လား... ငါ
 ... ငါ ... မသိဘူး ... ဘယ် ... ဘယ် ... သူနဲ့လာလဲ... လို့ အော်သံကြား
 ရတယ်ဗျ ... မအေးသန်းက ရှင့်သူငယ်ချင်း ကိုဝင်းဋ္ဌေးနဲ့လေ ... လို့လဲဆိုရော
 သံချောင်းက ခဏ စဉ်းစားသွားပုံရတာဗျ... အသံတော်ကြာ ပျောက်နေပြီးမှ
 ...ဒေါသတကြီးနဲ့ ... ဒါ ... ဒါ ... အ ... အ ... ဆိုတော် သန်း ... သန်းဖေလေး
 မဟုတ်ဘူး နင့် ... နင့် ... နင့်လင် ကုလားကြီးသိန်းရွှေဟ ... ဘာ... ဘာ...လဲ...
 ငါ့ ... ငါ့ ... အရက်တွေကုန်ပြီမဟုတ်လား ... သောက် ... သောက်... သောက်
 ကောင်မ ... ဆိုပြီး ... ကျန်ခဲ့လေရဲ့ ကဖိုးညာဏ်ရေ’

‘ဟာ ... ကိုယ်လူတို့က တက်မဖြန်ဘူးလား’

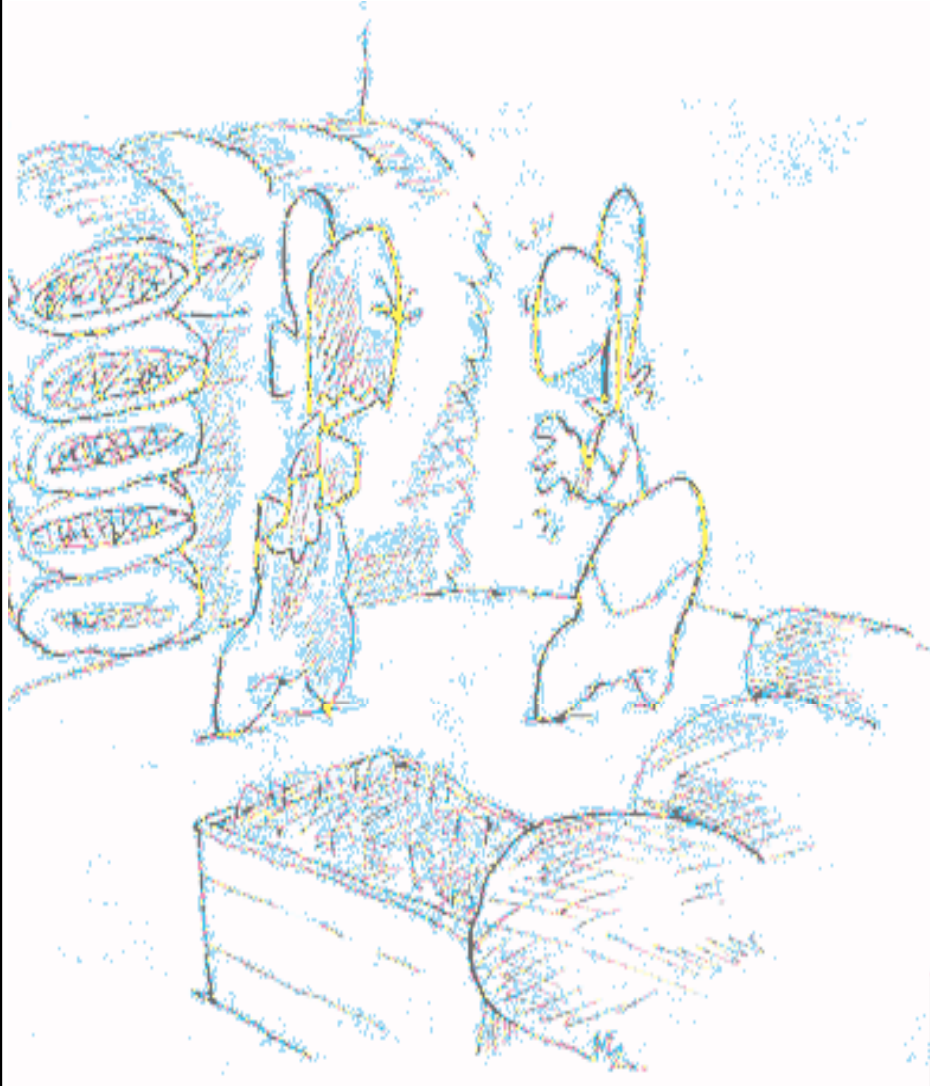
‘ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ကဖိုးညာဏ်ရယ် ... သံချောင်းက သူ့မိန်းမကိုမသတ်ဘဲ
 ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်သတ်မှာ ဒါကြောင့် ဒီဘက်ပြေးလာပေါ့...
 ကဖိုးညာဏ်ရ ... ဟား... ဟား...’

‘ကောင်းကွာ...’

(ရေးသားကြီး ကိုသံချောင်းသို့ အလွမ်းပြ)

မီးသွေးခဲမို့ မည်းသင်္ကေ

‘ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲကွ ဟေ’
ကျွန်တော်သည် အိမ်ကပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှမြင်ကွင်းကို
ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ပြောလိုက်မိသည်။

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ တော်ရေ့’

ကျွန်တော် ဇနီးစိန်သည် ကျွန်တော်အား သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

ဝါလဲ့လဲ့ မီးရောင်အောက်ဝယ် ကျွန်တော်၏ ဇနီးမယားနှင့် သားသမီးများ မှာ မည်းမည်း သည်းသည်းနှင့် ကပ္ပလီရုပ် ပေါက်နေကြသည်။ အငယ်ဆုံးမ ကြွယ်ကြွယ်ပင်လျှင် မည်းမည်း သည်းသည်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ သွားပိုးစား၍ ကျဲနေသော သူ၏ သွားပင် ကနေညကျမှ ပို၍ ဖြူလက်နေပုံရပါသည်။ သူ၏ စပ်ဖြူ မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။ သို့သော် အခါတိုင်းလို ဖအေ ပြန်လာသည်ကို ပြေး၍ ဆီးကြိုခြင်းမပြုပါ။

‘ဖေဖေကြီး၊ ကြွယ်ကြွယ်ဖို့ ဘာပါလဲ’ သည်မျှသာ မေး၍ သူ့အမေနှင့် အတူ အလုပ်များနေကြသည်။ စိန်တို့သားအမိမှာ မီးသွေးအိတ်များကို ရွှေ့၍ နေသားတကျ ထားသူထား၊ မီးသွေးအိတ်ထဲမှ မီးသွေးများကို ထုတ်ကာ ဗန်းထဲ တောင်းထဲသို့ ထည့်သူကထည့်နှင့် အလုပ်များနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သမီးငယ်၏အမေးကို ပြန်မဖြေအားဘဲ သူတို့မိသားစု အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို သိလိုစေဖြင့် ထပ်မံမေးကြည့်မိပြန်သည်။

‘ငါ့လဲ ပြောပါအုံးဟ၊ မင်းတို့သားအမိ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ’

‘မြင်တဲ့အတိုင်း ပါလို့ ဆိုနေတာပဲ၊ တော် မမြင်ဘူးလား’

‘အေးလေ မြင်တော့ မြင်တာပေါ့ဟ၊ မင်းတို့ဟာက ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမှ မသိဘဲ’

‘အလိုတော် မြင်တယ်လဲ ဆိုသေး၊ ဘာလုပ်မှန်းလဲ မသိဘူးဆိုတော့ ကဖိုးညာဏ်၊ ရှင့်စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား’

‘ဘာကွ၊ ငါက စိတ်မကောင်းရအောင် ရှူးနေလို့လား၊ မင်းတို့ မီးသွေးအိတ် တွေ ရွှေ့ပြောင်း နေတာကိုတော့ မြင်တာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လုပ်စာနဲ့ ဒီလောက် များတဲ့ မိဆေဆသွေးအိတ် ဘယ်တုန်းက ဝယ်နိုင်လို့တုံးဟ’

‘ဒါတော့မှန်ပါ့တော်၊ ရှင့်လုပ်စာနဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ မီးသွေးအိတ်မပြောနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်တုန်းကများ မီးသွေးတစ်အိတ်လုံး ဝယ်သုံးနိုင်ဘူးလို့လဲ၊ တစ်ခါ ဝယ် ငါးဆယ်သား၊ တစ်ပိဿာဝယ်သုံးနေရတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အသိပါ။

ဒါအဆန်းလား’

‘ကဲပါ စိန်ရယ်၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိပါတယ်ကွာ၊ အခု မင်းတို့ မီးသွေးအိတ်တွေ အိမ်ပေါ်မှာ ဒီလောက် များများ တင်ထားကြတော့ ငါမသိအောင်များ မင်းတို့သားအမိတွေ ထိကျိတ်ပေါက်နေ သလားလို့ပါဟ’

‘ဟီ ... ဟီ၊ ထိပေါက်လို့ မဟုတ်ဘူးတော်ရေ၊ မီးသွေးရောင်းကြမလို့’
စိန်သည် သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း သူတို့ မီးသွေးရောင်းကြမည်ကို ပြောသည်။
‘ဟေ တကယ်လားဟ’

‘ဪ ကျားကိုက်ပါဆို၊ နာတာရှည်လားလို့ မေးနေပြန်ပါပြီ၊ မီးသွေး ရောင်းဖို့ မီးသွေးအိတ် ဒီလောက်များများ ကျုပ်အိမ်ပေါ်တင်တာပေါ့၊ ရောင်းဖို့ မဟုတ်ရင် ဒီလောက်များတဲ့ မီးသွေးတွေ ရှင့်သဂြိုဟ်ဖို့များ မှတ်နေလို့လား’

‘ကဲ ... တော်ပါတော့ မယ်စိန်ရယ်၊ မင်းတို့ မီးသွေးရောင်းမလို့ ဆိုတော့ ဒီမီးသွေးတွေ ဘယ်လို ဝယ်ထားလဲဆိုတာကို ငါလဲ ပြောပါအုံးဟာ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါအိမ်ဦးနတ်ပါကွာ၊ အသိပေးကြပါအုံး’

ကျွန်တော်သည် စိန်ကို စကားနိုင်လှ၍ မပြောနိုင်တော့သဖြင့် လေပြည် ထိုးကာ မေးလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ သတင်းထောက် ဝင်ငွေမှာ ကလေးခြောက်ယောက် ပါးစပ် ကို မနည်း ဖြည့်ဆည်း နေရသူဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ဖြည့်ဆည်းသည် ဆိုရာတွင် လည်း အလျဉ်းမိလှသည် မဟုတ်ပေ။ လမ်းထိပ်၊ လမ်းလယ်၊ တစ်လမ်းကျော်ရှိ ဆိုင်တကာတွင် အကြွေးရတာ အကုန်ယူ ဆိုသလို ဆိုင်တိုင်းတွင် အကြွေး မကင်းနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလို အခြေအနေရှိသော အကောင့်အိမ်ပေါ်တွင် စိန်တို့က မီးသွေးရောင်းရန်ဆိုကာ မီးသွေးအိတ်များ တင်ထားကြသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် မအံ့ဩပဲ မနေနိုင်ပါ။ မီးသွေးအိတ်ကလည်း နည်းနည်းမဟုတ်၊ အစိတ်သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။

‘ပြောပါမယ် နတ်မင်းကြီးရယ်၊ ကိုမြင့်စိန်ကြီး လာချသွားတာတော်ရေ၊ ရောင်းပြီးမှ ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့’

‘ဟေ ... တကယ်လားကွ’

‘ဪ လာပြန်ပြီ၊ ကိုမြင့်စိန်ကြီး လာချမပေးလို့ ကျုပ်က ဒီမီးသွေးတွေကို ဘယ်က...’

‘တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့’

ကျွန်တော်သည် မယ်စိန်ကို အချိန်မီ တားဆီးလိုက်ရသည်။ တော်ကြာသူ၏အာပြသံကို မခံသာအောင် ကြားနေရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

အခုမှ သဘောပေါက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်ခန့်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုမြင့်စိန် ကျွန်တော်အိမ်ပေါက်လာသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်မှာ ငယ်သူချင်းများ မဟုတ်သော်လည်း ကြီးမှ ပေါင်းမိကြသည့် အလွန် ရင်းနှီးသော ရိုးရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောမနာ ဆိုမနာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကိုမြင့်စိန်နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးကြသည် ဆိုသော်လည်း လုပ်ငန်း ဝါသနာချင်းက တူကြသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအောင်မြင်၏စကားနှင့် ဆိုရလျှင် ‘ခါနာတစ်လုတ်အတွက် ဝါစာကမာလုပ်ကာ စာတစ်ပုဒ်ရေးရသည်’ ဆိုသကဲ့သို့ စာရေးခြင်း၊ သတင်းရေးခြင်း လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်စိန်မှာမူ ကုန်သည်ပွဲစား အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။

သိကြသည့်အတိုင်းပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သတင်းထောက် ဖိုးညှော်၏အဖို့ ငွေကြေး မချောင်လည်သလောက် ကိုမြင့်စိန်အဖို့ စီပွားဖြစ်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကလည်း သူ ကျွန်တော်ဆီလာခြင်းမှာ ကျွန်တော် စီးပွားရေးအခြေအနေကို သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့် ကိုဖိုးထင်၊ ကိုအောင်တင်တို့ထံမှ တဆင့်ကြားပြီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဘာတတ်နိုင်မလဲ ကိုမြင့်စိန်ရာ၊ ကျွန်တော်က သတင်းထောက်တစ်ပိုင်း၊ စာရေးဆရာတစ်ပိုင်း လုပ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးခြောက်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက် ပြည့်အောင်ဖြည့်ရတဲ့ အလုပ်က သေးတာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုတစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့၊ ကိုဖိုးထင်နဲ့ ကိုအောင်တင်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအတွက် ဘာလုပ်ပေးရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ သွားကြည့်ပါအုံးဆိုလို့ အခု ကျွန်တော်လာတာ’

‘အေးဗျာ ... သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’
 ‘ဒါပေမဲ့တွေ သိပ်လုပ်မနေနဲ့ ကိုယ်လူ၊ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားအုံး၊ ဟုတ်
 တယ်မဟုတ်လား မမယ်စိန်’ ရေနှေးကြမ်း လာချပေးသူ စိန်အား ကိုမြင့်စိန်က
 လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့ သူငယ်ချင်း၊ ရှင်တို့ပဲ ကြည့်ပြောတော့ ကိုမြင့်စိန်ရေ၊ ကဖိုးညာဏ်
 က သူ့ကလေးတွေ ပညာရေး အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေဖို့၊ ကလေးတွေကို
 ဂရုစိုက်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်မကို ရုံးကအတင်း ပင်စင်ယူခိုင်းတာသာ ကြည့်တော့’

စိန်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းအတွင်းက ရှောင်
 ထွက်သွားမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထိုနေ့က ကိုမြင့်စိန်သည် ကျွန်တော်အိမ်
 တွင် စကားပြောဆို နေထိုင်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်ဆီကမူ ဘာအဖြေမှ
 ရမသွားပါ။

အခုတော့ ကိုမြင့်စိန်သည် ကျွန်တော်ကို တိုင်ပင်မနေတော့ဘဲ မီးသွေး
 အိတ်တွေ လာပို့ပြီး စိန်ကို မီးသွေးရောင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

(၂)

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော့်ဇနီး ရိက္ခာတော်ရ အငြိမ်းစား စာရေးမကြီး စိန်
 သည် မီးသွေးသည်ဘဝသို့ ကိုမြင့်စိန်၊ ကိုဖိုးထင်၊ ကိုအောင်တင်တို့၏လက်ချက်
 ဖြင့် နေ့မကူးဘဲ ရောက်သွားပါတော့သည်။

မီးသွေးရောက်ပြီး နောက်နေ့မှာပင် ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့ဝယ် ပန်းချီကျော်
 သားကြီး၏ မြေဖြူခဲခိုင်းဘုတ်ကိုတင်လိုက်သည်။ မီးသွေးလက်လီလက်ကား
 ရမည်တဲ့၊ အဲ ... လက်လီလက်ကားဆို၍ အထင်မကြီးစေလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့
 ရပ်ကွက်ထုံးစံအရ မီးသွေးအိတ်လိုက်ကို လက်ကား၊ ပိဿာချိန်ကို လက်လီဟု
 ခေါ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သတင်းစာကုလားများ၏ လူလည်ကျ အလေးခိုးခြင်း
 အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန်အတွက် ဝယ်ထားသော ချိန်ခွင်နှင့် အလေးများကို
 အသင့်ပြင်ထားပါသည်။ သတင်းစာချိန်သောချိန်ခွင်သည် ယခု မီးသွေးချိန်ရ

တော့မည်တကား...

‘ဟဲ့ ... မယ်စိန်တို့ မီးသွေးရောင်းမလို့ဆို’

‘ကဖိုးညာဏ် ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ သတင်းထောက်ဘဝက မီးသွေးသည်ဘဝ ပြောင်း မလို့လား’

‘ဟဲ့ ... မယ်စိန်တို့ မီးသွေးက ဘယ်လိုလဲ၊ ပြစမ်းပါအုံး၊ ကောင်းရင်တော့ ကိုယ်အချင်းချင်း အားပေးရမှာပေါ့’

‘ကောင်းသဟေ့၊ အခုလို အခါမှာ ကိုယ်ယောက်ျားဝင်ငွေချည်း အားကိုး နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး၊ တစ်ဘက်တစ်လမ်းကလဲ ဝင်ငွေ ရှာရမှာပေါ့’

ရပ်ကွက်ထဲက မိတ်ဆွေများက ဈေးသွားရင်း၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ဝင်၍ ဝင်၍ အားပေးစကား ပြောကြားသွားကြသည်။ သူတို့၏စကားများကြားရ သည်မှာ အားတက်ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းရင်းခန်း တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုးဖြင့် တဟဲဟဲလုပ်နေမိပါသည်။ ဒါကို မြင်သော စိန်က မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ညက ပြန်လာတုန်းကတော့ မကျေနပ်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အခုတော့ ကျေနပ်နေပြီပေါ့လေ ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေပါ သည်။

‘အရီးမယ်စိန်၊ အမေက မီးသွေးငါးဆယ်သားတဲ့’

‘ရမယ် ကလေး၊ လာ ... လာ’

တစ်အိမ်ကျော်မှ ကလေးငယ်တစ်ဦးက ကြိမ်ခြင်းတောင်း အဟောင်း ကလေးဖြင့်လာ၍ ပထမဆုံး ဝယ်သည်တွင် စိန်သည် ဝမ်းသာအားရထ၍ ရောင်းလိုက်ပါသည်။ ကလေးမလေးပြန်သွားသည်နှင့် ရောင်းရသော ပိုက်ဆံ များဖြင့် မီးသွေးအိတ်များကို လိုက်၍ တို့ရင်း ပါးစပ်မှ လည်းတတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေ၏။ ဈေးဦးပေါက် ပိုက်ဆံဖြင့် ဈေးခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

(၃)

‘အဖေရေ၊ အမေတော့ စိတ်ဝေဒနာရောဂါ ဖြစ်တော့မယ်ဗျ’

‘ဟေ...’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေရဲ့၊ အမေ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါအုံး၊ ပဒေါင်းမ ရုပ်ပေါ်မလာဘူးလား’

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အိမ်အပြန်အရောက်တွင် သားငယ်နှင့် သမီးငယ်တို့ က ဆီး၍ ဆိုကြပါသည်။ စိန်သည်သူ့သားနှင့် သမီးကိုဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ...

‘ဟင်းနော် ကလေးတွေ၊ ကလေးနေရာ ကလေးနေစမ်း၊ လူကြီးထဲ ဝင်မပါနဲ့’

‘ဟုတ်သားပဲ အမေကလဲ’

‘ဟင်းနော် ... ငါ ထရိုက်လိုက်ရ သေတော့မှာပဲ’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ နေပါအုံး၊ ဘာဖြစ်ကြပြန်တာလဲကွ’

‘ဘာဖြစ်ရမှလဲ အဖေရာ၊ အမေလေ ... သူ့မီးသွေးဝယ်မဲ့သူကို ထိုင်မျှော် ရတာ အမောပဲ၊ နေ့ခင်းလဲမအိပ်နိုင်၊ ရေချိုးလဲ မဖြောင့်၊ ထမင်းစားလဲ မျက်လုံး က လမ်းမမှာ ချည်းပဲ’

‘တယ် ... ဒီကလေးတွေ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကလဲ လွန်တာကိုး’

‘အို ... တော်တာသိလိုလဲ၊ ဒီမီးသွေးရောင်းတာက ကလေးမုန်ဖိုး ကာမိရုံ တင် မကဘူး၊ ရှင်စားတဲ့ ထဲတောင်ထည့်နိုင်နေပြီတော့’

‘ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ တို့အိမ် မီးသွေးရောင်းမှန်း အရပ်ထဲ က သိနေပြီပဲ၊ အချိန်တန်လာလိမ့်မပေါ့’

ကျွန်တော်သည် စိန်ကို ဖျောင်းဖျ လိုက်ရပါသည်။

‘ကျုပ်လဲ မီးသွေးရောင်းမှပဲ လူတွေရဲ့ စရိုက်ကို အတော် သိလာတယ် တော့’

‘ဟ ... ငါ့မိန်းမလဲ တော်တော် တိုးတက်နေပါလား’

‘အဟုတ်ပြောတာ၊ ဒီက စေတနာနဲ့ မီးသွေးတုံးကြီးကြီး ရွေးပေး ပြန်

တော့ အံ့မယ်လေး သိပ်ကြီးကြီးတွေ မလုပ်ပါနဲ့ အမမယ်စိန်ရယ်၊ အိမ်ကျ ပြန်ခွဲနေတာနဲ့ မထူးပါဘူး၊ သေးသေးပေးပါတဲ့’

‘ဟုတ်သားပဲကွ၊ မီးသွေးတုံးကြီးတော့ ပြန်ခွဲရတာ အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့’

‘အလောတော်နဲ့ သေးသေးရွေးထည့်ပြန်တော့လဲ သူများရွေးကျ အကြေ တွေတဲ့တော်၊ မခက်ဘူးလား’

‘ဒါလဲ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ အကြီးကြိုက်သူ အကြီး၊ အသေးကြိုက်သူ အသေး ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့ကွ၊ မင်းမလဲ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာလုပ်လို့’

‘ကျုပ်က ပြဿနာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားလဲ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါအုံး၊ အကြီးမကြိုက်ဘူးလို့ဆိုတဲ့သူကို နောက်တစ်ခါ လာဝယ်တော့ အကြီးမပေးဘဲ အသေးပေးလိုက်တော့လဲ သေးပြန်ပြီတဲ့လေ၊ အဲဒီမိန်းမကဘဲ ပြောတာတော်ရေ’

‘အိုကွာ မယ်စိန်ကလဲ၊ သူကြီးကြီးကြိုက်တဲ့အခါ ကြီးကြီး ပေးလိုက်၊ သေးသေးလိုချင်တဲ့အခါ သေးသေးပေးလိုက် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ရောင်းသူပဲ၊ ဝယ်သူဟာ အမြဲမှန်တယ်ဆို မဟုတ်လားကွ’

‘ကဲ ... ထားပါတော့၊ အဲဒီလို လူကျတော့ လွယ်တယ်ပဲထား၊ ဟို ... သွပ်မိုးအိမ်က အရာရှိကတော်မျိုးကျတော့ မလွယ်ဘူးရှင့်’

သူဆိုလိုသော သွပ်မိုးအိမ်မှ အရာရှိကတော်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ တစ်ဘက်လမ်းထိပ်မှ အမျိုးသမီးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲတွင် သူတို့တစ်အိမ်သာ နှစ်ထပ်တိုက် သွပ်မိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

‘ဟေ ... သူတို့အိမ်က မီးသွေးလာဝယ်သလားကွ’

‘မဝယ်ပါဘူးတော်...’

‘ဟင် ... ဒါဖြင့် သူနဲ့ကျ မလွယ်ဘူးဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ မလွယ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်နေ့က မီးသွေးဝယ်ချင်တယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတယ်၊ ကျွန်မလည်းဝမ်းသာသွားတာပေါ့၊ သူတို့အိမ်က မီးသွေး ဝယ်မယ်ဆိုရင် ငါးဆယ်သား တစ်ပိဿာဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိတ်လိုက်ဝယ် မှာ၊ ကျုပ်ကလဲ လာပါ မမ၊ ကျွန်မမီးသွေးက ဘိုကလေးမီးသွေးပါ၊ ဘာညာနဲ့ ကိုယ်မီးသွေးကောင်းကြောင်း အမွမ်းတင် ပြောရတာပေါ့တော်’

‘ဟ ... သူက မင်းထက်ငယ်မှာပါကွ၊ ဘယ့်နှယ် မမ ခေါ်ရတာလဲ’

‘အဲဒါကြောင့် တော်တို့ ယောက်ျားတွေ ခက်တာ၊ သူက အရာရှိကတော် တော့၊ ဒီလိုခေါ်မှ ကြိုက်တာ ဘာသိလဲ၊ ပြောတဲ့စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွား ပါလိမ့်၊ အဲ ကျုပ်က မီးသွေးအိတ်ရော၊ ထုတ်ထားတဲ့ မီးသွေးတွေကိုပြတော့ သူက မမတို့အိမ်က မီးသွေးကောင်းကောင်းမှ သုံးချင်တာ၊ တလောက ကိုကို ပြည်ဘက်သွားရင်း လမ်းက ဝယ်လာတဲ့ မီးသွေးနှစ်အိတ်ကတော့ မပြောချင် ပါဘူးရှင်၊ ပွရောင်းရောင်းနဲ့ အဆိုက်မခံဘူးပြောရင်း မီးသွေးတွေကို လျှောက် ကိုင် ကြည့်တယ်၊ ဒီတော့ ငါမီးသွေးတော့ရောင်းရပြီဟဲ့ဆိုပြီး၊ ကျွန်မတို့မီးသွေး က ဘိုကလေးမီးသွေး အစစ်ပါမမရဲ့၊ အဆိုက်ခံပါတယ်လို့ ပြောပြရတာပေါ့’
‘အဲဒီတော့...’

‘ဒီတော့ အရာရှိကတော်က မီးသွေးကို ကိုင်ကြည့်၊ ခေါက်ကြည့် ကြည့်ပြီး မမတို့ကတော့ မီးသွေးအကြောင်းနားမလည်ပါဘူး၊ မီးသွေးကောင်းမကောင်းကို ခေါက်ကြည့်ရတယ်၊ အသံလွင်လွင်မြည်မှ ကောင်းတာ၊ အသံလည်းမာရတယ် ပြောကြလို့ဆိုပြီး ခေါက်ကြည့်တော့ ကျုပ်ကလဲ ခေါက်သာကြည့်အမ၊ အားမနာ နဲ့လို့ ကိုယ်မီးသွေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောရတာပေါ့၊ သူလဲ ဟိုခေါက် ဒီခေါက်နဲ့ မီးသွေး သုံးလေးခဲတောင်ကျိုးတယ်’

‘ကွာ ... မီးသွေးခဲ ကျိုးတာ ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ အကျိုးလဲ ရောင်းရတာ ပဲ၊ သူကြိုက်ရင် မီးသွေးအိတ်လိုက် ရောင်းရမယ် မဟုတ်လား’

‘ဝယ်ရင် ကောင်းတာပေါ့တော်၊ အခုလို အားရပါးရ လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ အင်းလေ အိမ်မှာ မီးသွေးကျန်နေသေးလို့ ကုန်မှလာခဲ့အုံးမယ် ဆိုပြီး ပြန်ထွက် သွားတယ်တော့’

‘အေးလေ သူ့အိမ်မှာ မီးသွေး ရှိနေသေးတာပဲ၊ ကုန်တော့ လာဝယ်မှာ ပေါ့’

‘နေပါအုံး၊ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါအုံး၊ မပြီးသေးဘူး’

‘အင်းပါကွာ ဆက်ပါအုံး၊ မင်းအရာရှိကတော်မမ အကြောင်းကို’

‘နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ တစ်ခေါက် ထပ်လာပြန်တယ်တော့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဒီတစ်ခါတော့ ဝယ်ပြီဟပေါ့လေ၊ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လာ ...’

လာ ... မမ၊ မီးသွေးကုန်ပြီလားလို့ ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်။ ဒီတော့ သူက ကုန်နေ
လို့ ဝင်လာတာ၊ မီးသွေးအိတ် ကောင်းကောင်းလိုချင်တယ်။ ဟော ... ဟော၊
အပေါ်က အိတ်က ကောင်းပုံပဲ။ အဲဒါ ထုတ်ပြစမ်းပါဆိုလို့ ကျုပ်တို့သားအမိ
တွေ အပေါ်က အိတ်သုံးလုံးအောက်ချ။ သူပြတဲ့အိတ် ထုတ်ပေးတော့ ဟာ ဒီ
အိတ်လည်း သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဟိုအလယ်က အိတ်ပြစမ်းပါအုံးလို့ ဆိုပြန်တယ်’

‘ဒီတော့ တော့သားအကြီးကောင်က စိတ်တိုလာပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြထားရတယ်။ သူပြတဲ့အိတ်ရတော့ ဒီအိတ်ကတော့
မဆိုးပါဘူး။ ဈေးသွားလိုက်အုံးမယ်နော်၊ အပြန်မှ ဝင်ယူမယ်လို့ ပြောပြီး ဈေး
ထွက်ပြန်ရော၊ ကျုပ်တို့ သားအမိကလဲ တစ်အိတ်တော့ ရောင်းရပြီဆိုပြီး
ဝမ်းသာကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီအရာရှိကတော် ပြန်လာမယ့် လမ်းမျှော် နေကြ
တာပေါ့’

‘ဈေးကအပြန် ဝင်ဝယ်ရောလား’

‘ဝေးပါသေးတယ်။ အပြန်မှာ ဒီလမ်းကတောင်မပြန်ဘူး၊ တခြားက လှည့်
ပြန်သွားလိုက်တာ နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီ။ သူဒီလမ်းကတောင် မဖြတ်ဘူး သိလား’

‘မင်းကို မျက်နှာပူလို့ နေမှပါ’ ဟူ၍ကျွန်တော်သည် စိန်ကို ချွေးသိပ်လိုက်
ရပါသည်။

(၄)

‘ကျုပ် မီးသွေးနှစ်အိတ်တောင် ဒီနေ့ ရောင်းလိုက်ရတယ် သိလား’
အခါတိုင်းလည်း တစ်နေ့ မီးသွေးနှစ်အိတ် သုံးအိတ် ရောင်းနေရပါလျှက်
ဒီနေ့ မီးသွေးနှစ်အိတ် ရောင်းရသည်ကို စိန်သည် ကျွန်တော်ကို ရေးကြီးခွင်
ကျယ် ပြောပြနေပြန်သည်။

- ‘ဘယ်သူကိုလဲ’
- ‘ဟိုအရာရှိကတော်ကိုပေါ့တော့’
- ‘ဟေ တယ်ဟုတ်ပါလား’
- ‘ဒေါ်မယ်မကြီးကျေးဇူးပေါ့’

‘အရာရှိကတော်အိမ်သွားပြီး မင်းမီးသွေးကြော်ငြာ ထုတ်ပေးလို့လား’

‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ကမှလဲ၊ ဒေါ်မယ်မကြီး မနေ့မနက်က ကျုပ်တို့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်တော်၊ ကျုပ်တို့ မီးသွေးရောင်းနေတယ် ကြားလို့တဲ့လေ၊ ဝမ်းသာလို့တဲ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ညည်းမီးသွေးရောင်းတယ်ဆိုတော့ မီးသွေးအကြောင်း ဘယ်လောက် နားလည်သလဲလို့ မေးသတော့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က နားလည်တယ် ရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အရီးရယ်၊ မစားလောက်တော့လဲ လုပ်ရတာပေါ့၊ မုဆိုးစိုင်းသင်ပေါ့လို့ ပြောတော့ ဒေါ်မယ်မက မီးသွေး ဘယ်နှစ် မျိုးရှိတယ် ဆိုတာလောက်တော့ ညည်းသိဖို့ကောင်းတာပေါ့တဲ့’

‘ဒီတော့ ကျုပ်က ဒီလောက်တော့ သိတာပေါ့အရီးရယ်လို့ ပြောပြီး လပွတ္တာမီးသွေး၊ ဘိုကလေးမီးသွေး၊ မီးရထားလမ်းမီးသွေးပေါ့ ပြောတော့ ဒေါ်မယ်မက ဟဲ့ ကောင်မ၊ အဲဒီ မီးသွေးမျိုးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ငါပြောတာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မီးသွေး၊ ဘိန်းမုန့်သည်မီးသွေး၊ ရိုးရိုးမီးသွေး၊ စာရေးမ မီးသွေးကို ပြောတာဟဲ့ ... တဲ့’

‘ဘာကွ၊ စာရေးမ မီးသွေးတဲ့လား၊ ဆန်းလှချည်လားကွာ’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဒေါ်မယ်မက မီးသွေးပါရူတော့၊ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မီးသွေးဆိုတာ အတုံးကြီးကြီး ကျစ်ကျစ်နဲ့ မီးတာရှည်ခံ ရတယ်ဟဲ့၊ ဘိန်းမုန့်သည် မီးသွေးလဲ အထက်မီး အောက်မီး ညီဖို့အတွက် အတုံးညီညီနဲ့ ကြာကြာခံတဲ့ မီးသွေးမျိုးတဲ့၊ ရိုးရိုးမီးသွေးကတော့ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတည်ဖြစ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ အဲ ... စာရေးမမီးသွေးကျတော့ မီးလဲ မပေါက် ရဘူး၊ ကိုင်ရင်လဲ လက်မပေရဘူး၊ မီးသွေးကြည့်ရင် လှနေရမယ်တဲ့၊ စာရေးမ တွေဟာ ရုံးချိန်မီ ချက်ပြုတ်ရတော့ လိမ်းရင်း၊ ဖြီးရင်း၊ အဝတ်စားလဲရင်း သူတို့ခမျာ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတည်ကြရတာ၊ ဒီတော့ မီးပေါက်ရင် သူတို့ အကျီလုံချည်တွေ မီးပေါက်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မီးသွေးကိုင်တိုင်း မည်းမည်းနေရင် သူတို့ဖြီးလိမ်းထားတာတွေပေါ့၊ အလှပျက်နေမှာပေါ့တဲ့၊ ပြီးတော့ စာရေးမ တွေဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့လဲ ကြော့ကြော့ကလေး နေပြီး သူတို့ဝယ်တဲ့ မီးသွေးတွေကလဲ အရောင်တောက်ပြီး လှနေစေချင်တယ်တဲ့၊ အဆိုက်လဲ ခံရမယ်တဲ့လေ’

‘ဒီတော့ ကျုပ်က အရီးကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်တော်လို့ဆိုတော့ သူက ညည်းက ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ ဗိုင်းတာမရဲ့၊ ငါက တကယ်ပြောတာ၊ ဒီတော့ စာရေးမတွေ ကြိုက်အောင် မီးသွေးကို လုပ်ပေးရတယ်ဟဲ့ လို့ပြောပြီး စာရေးမ မီးသွေးလုပ်နည်းကို ပေးခဲ့သတော်’

‘ဟ ... လုပ်စမ်းပါအုံး၊ ဒေါ်မယ်မကြီးပေးတဲ့ စာရေးမမီးသွေးလုပ်နည်း’

‘ဒီလိုတော့၊ မီးသွေးတွေကို ညပိုင်းမှာ အိတ်ထဲကထုတ်ပြီး ရေဖျန်းထား တဲ့၊ မနက်ကျရောက် မီးသွေးက စုတ်သွားရောတဲ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဟာ အရီးကလည်း မီးသွေးကို ရေထိုးရောင်းနည်းတွေ သင်နေပြန်ပြီလို့ ဆိုတော့ သူက ဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ ညည်းပြောသလို ရေထိုးရောင်းတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ရေဖျန်းထားတော့ အလေးချိန်လည်း ပိုစီးလာတာပေါ့တဲ့၊ မီးသွေးဟာ နေပူရင် ခြောက်လိုက်ပြီး အလေးချိန်လျော့တာကို ဒီနည်းနဲ့ ကာကွယ်လို့ရသတဲ့၊ ဒီလို ရေဖျန်းထားတော့ မီးသွေးမှာ ကပ်နေတဲ့ အမှုန်တွေ စင်သွားပြီး မီးသွေးဟာ မဟူရာတုံးကလေးတွေလို ပြောင်နေပြီး ရုတ်တရက် လက်လဲမပေ၊ မီးဆိုက်ရာ မှာလဲ မီးမပေါက်တော့ဘဲ အဆိုက်ခံတယ်တဲ့လေ’

‘အေးပါကွာ၊ ဒေါ်မယ်မကြီးပြောတဲ့ စာရေးမမီးသွေးနည်းရတာနဲ့ ဟို အရာရှိကတော်ကို မီးသွေးနှစ်အိတ်ရောင်းလိုက်တာ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေလို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့တော်၊ ကျုပ်လဲ ဒေါ်မယ်မကြီးဆီက စာရေးမမီးသွေး လုပ် နည်းကိုလဲရရော...ကျုပ်မီးသွေးကို အရာရှိကတော် ဝယ်ဖို့နည်းလမ်းရသွားပေါ့’

‘အင်း ... ဆိုစမ်းပါအုံး၊ မင်းနည်းလမ်းက’

‘အရာရှိကတော်လဲ စာရေးမတွေလို ရှိုးနဲ့ စတိုင်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ညကမီးသွေးတွေထုတ်၊ ရေဖျန်းထားပြီး မနက်ကျ ပြန်ထည်ထားလိုက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အရာရှိကတော် ဈေးအလာစောင့်ပြီး မမရေ မမကြိုက်တဲ့ မီးသွေးပါလာလို့ ဝင်ကြည့်ပါအုံးလို့ဆိုတော့ အရာရှိကတော်လဲ ဟိုတစ်ခါ သူလုပ် ထားတာရှိတော့ အားနာနာနဲ့ ဝင်ကြည့်တာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ညက ရေဖျန်း ထားတဲ့ မီးသွေးချောင်းတွေ ထုတ်ပြပြီး ခေါက်ပြ၊ လက်နဲ့ဆပြတော့ အရာရှိ ကတော်လဲ သူကိုယ်တိုင် ကိုင်ကြည့်၊ ခေါက်ကြည့်ပြီး သိပ်သဘောကျသွားတာနဲ့ နှစ်အိတ်လုံး ဝယ်သွားပဲတော်ရေ၊ မီးသွေးကလေးတွေကလဲလှ၊ သူ့လက် မပေ

ဘူး မဟုတ်လား ကဖိုးဉာဏ်ရဲ့’

‘ဟား ... ဟား ... တယ်ပိုင်ပါလားကွ၊ ဟား ... ဟား ...’

ကျွန်တော်သည် စိန်၏ အကြံပိုင်ပုံကို သဘောကျကာ တသောသော
ရယ်မိတော့သည်။ ဒီတော့ စိန်က စိတ်တို လာဟန်ဖြင့် ...

‘ဘာလဲ ... ကဖိုးဉာဏ်၊ ရှင်က ကျုပ်ကို လှောင်တာလားဟင်’

‘မ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါရယ်တာက တခြားပါ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ ပြော၊ ရှင် ဘာရယ်တာလဲ’

‘ဪ မင်းမျက်နှာမှာ အိုးမဲတွေပေနေတာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့
ပါကွာ’ ဟု လမ်းလွှဲပြောလိုက်ရသည်။ တကယ်လည်း စိန်မျက်နှာတွင် မီးသွေး
များပေနေပါသည်။ ဒီတော့ စိန်က သူမျက်နှာကို သူ့လက်မောင်းဖြင့် သုတ်ရင်း...

မီးသွေးခဲမှို မည်းသောဘုံ ကဖိုးဉာဏ်ရေ မီးသွေးခဲမှို မည်းသောဘုံ’ ဟု ပြန်
ပြောကာ သူ့ပါ ရယ်နေပါသတည်း။

ဖိုးညွှတ်

ကဖိုးညွှတ်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ